BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! · Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! · Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

■ Sayı/Hejmar : 88 ■ 15 Nisan / Nîsan 1994 ■ 10.000 TL.

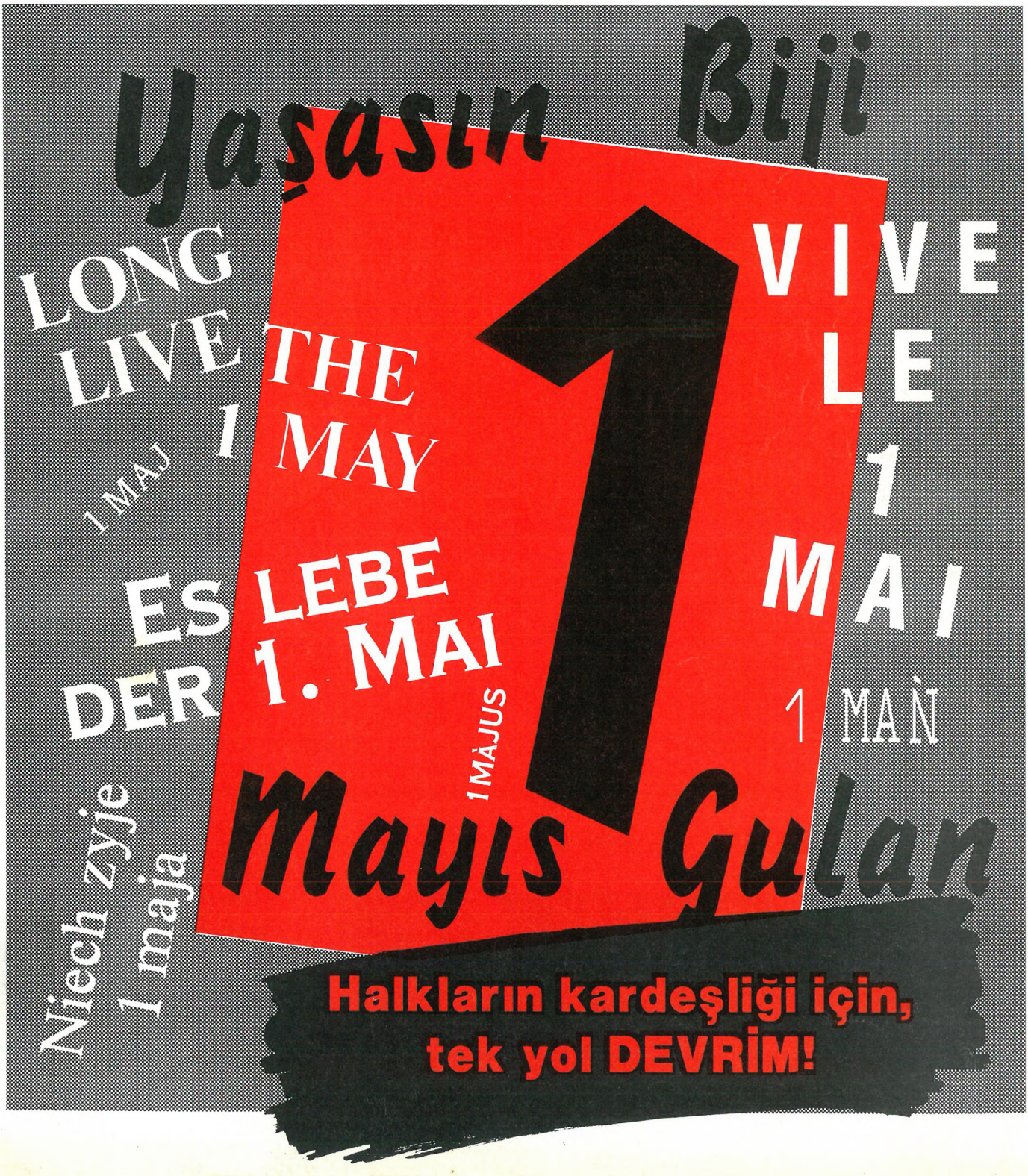

İÇİNDEKİLER

Halkların kardeşliği için, tek yol devrim!
1 Mayıs 1994'te Bolşevizm bayrağını
daha yükseklere kaldıralım! **3**

Yaşasın uluslararası işçi sınıfının birlik,
mücadele ve dayanışma günü 1 MAYIS! **4**

Bir seçim sahtekarlığı daha sahnelendi!
Oylar halka kurşun olup: zam, zulüm, işkence
olup dönüyor!
Çözüm seçimde değil, devrimde! **7**

Sürecin getirdiği bazı olgular,
Kürt sorunu ve hakim sınıflar... **15**

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin
yobazların fetvasına ihtiyacı var mı? **18**

"Tencere dibin kara, seninki benden kara!"
Türt dış politikasının ikiyüzlülüğü **20**

Boğaz bir tehlikeyi daha atlattı! **23**

Kadrolar üzerine: Ağaçlar ve orman... **24**

KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN:
• 8 Mart'ta yapılan bazı çalışmalar... **27**
• Yurtdışında yapılan iki kadın konferansı
hakkında kısa notlar... **31**

PANORAMA **32**

Güney Afrika: Pan African Congress (PAC)
temsilcisi ile yapılan bir röportaj...
"Kanlı bir devrim kaçınılmazdır!" **35**

BİLDİRİLER-HABERLER
• Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)
5. Kongresi'ni ve Kongre kararlarını
yurtdışında tanıtma toplantılarından
izlenimler... **41**
• "Stalin savunulmadan, Marksizm-Leninizm
savunulamaz" konulu ortak panel yapıldı! **42**
• Bir mektup... **44**

İBRETLİK HABERLER **45**

OKUYUCU MEKTUPLARI **47**

Ala em bilind dikin: BOLŞEWÎZM!
Armanca me: KOMUNÎZM!
Ya barbarî, ya sosyalîzm! **51**

DÜZELTME

Bolşevik Partizan'ın 87. sayısında, parti isminin değiştirilmesi ile ilgili kararın giriş paragrafında bir yazım hatası vardır. Burada, *"... bundan böyle Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) isminin kullanılmamasını karara bağlar"* denilmektedir. Doğrusu, *"... bundan böyle Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) isminin kullanılmasını karara bağlar"* olacaktır.
Düzeltir, özür dileriz.

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

V.i.S.d.P.:
M. Korkmaz
11 Stanley Rd., Leeds LH8
England

Yazışma Adresi:
PLK Nr. 106606 C
D-80074 München

Fiyatı:
10.000 TL, 5 DM,
15 FF, 40 ÖS, £ 1,50

Halkların kardeşliği için, tek yol devrim!

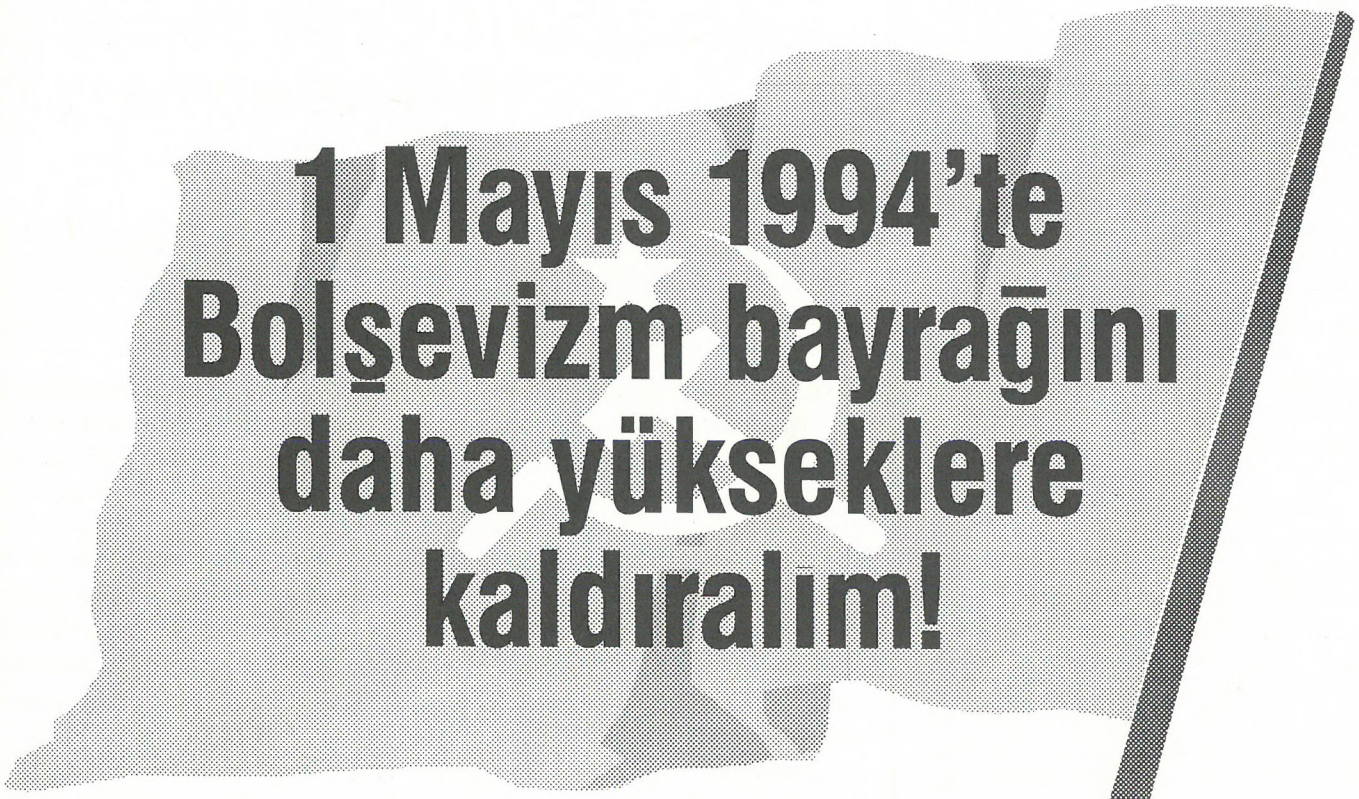

1 Mayıs 1994'te Bolşevizm bayrağını daha yükseklere kaldıralım!

İŞÇİ sınıfının uluslararası dayanışma ve mücadele günü olan yeni bir 1 Mayıs yaklaşıyor. Uluslararası işçi sınıfı 1 Mayıs 1994'e, emperyalist dünyanın içine düşmüş olduğu yeni bir devrevi iktisadi kriz şartlarında giriyor.

Emperyalist dünyanın temel direkleri olan emperyalist büyük güçler de dahil olmak üzere, bütün emperyalist ve emperyalizme bağımlı ülkeler iktisadi krizin ağır etkisi altındalar.

YA BARBARLIK YA SOSYALİZM!

Emperyalist ülkelerin burjuvazisi iktisadi krizin yükünü hem yerli işçi ve diğer emekçi sınıfların, hem de bağımlı ülkelerin halklarının sırtına yüklemek için yoğun bir saldırı yürütüyor. Üretim kısıtlanıyor, krizde fazla kâr getirmeyen işletmeler kapatılıyor; milyonlarca işçi, işsizler ordusunun safına itiliyor, ücretler düşürülüyor; bir yandan ücretlerin mutlak olarak düşmesini beraberinde getiren kısmi çalışma yayılıyor; diğer yandan kazanılmış bir dizi yasal hak, örneğin iki günlük yasal hafta sonu tatili, de fakto geri alınıyor, sendikal haklara kısıtlamalar getiriliyor, sosyal haklar adım adım kaldırılıyor... Kısacası, işçi sınıfının çıplak gözle de görülebilen mutlak ve kısmi yoksullaşmasında hızlı ve büyük bir artış dayatılıyor.

Sermayenin saldırılarına karşı emperyalist ülkelerin işçi yığınları yer yer geçici başarılı savunma savaşımları yürütüyor (bu türden savaşımlara en iyi örnek Fransa'daki işçi sınıfı mücadeleleridir). Fakat genel olarak güçlü bir komünist örgütlenmeden yoksunluk ve sarı sendikaların işçi yığınları içerisinde kesin hakimiyeti şartlarında, sermayenin saldırıları karşısında geri çekiliyorlar.

Mali sermaye, işçi yığınlarına karşı ekonomik saldırının yanısıra yoğun bir siyasi saldırı da yürütüyor. Bu saldırının en belirgin yönlerinden birisini, bu ülkelerde artan faşistleşme oluşturuyor. Mali sermayenin ortak sopası devlet, hızla, yeni, gerici tedbir ve kanunlarla artan bir biçimde faşistleştiriliyor.

Emperyalizme bağımlı ülkelerde, zaten işçi kitleleri için dayanılmaz sömürü ve baskı şartları daha da ağırlaştırılıyor. Bu ülkelerde, işçilerin en temel ihtiyaçlarını karşılamaya yetmeyen ücretler, IMF gibi emperyalist mali kuruluşların emri ile mümkün olan en alt seviyeye indiriliyor...

Bu ülkelerdeki geniş emekçi köylü yığınları, yerli hakim sınıfların ve emperyalist devletlerin besin ve hammadde ürünlerini en ucuza elde etme çabaları nedeniyle, birçok durumda ortaçağın baskı yöntemleri ile eziliyorlar. Dayanılmaz hale gelen yoksulluk karşısında milyonlarca yoksul köylü kitlesi, ya boğaz tokluğuna çalışan kır proleterlerinin saflarına akın etmek zorunda kalıyor, ya da büyük şehirlerin yoksul mahallelerine akın ediyorlar.

Yerli hakim sınıflar, işçi ve diğer emekçi yığınların sosyal ve ulusal kurtuluş savaşımlarını daha barbar, daha sert faşist tedbirlerle boğmak için baskı makinalarını durmaksızın çalıştırıyorlar.

Sermayenin düzeninde her türlü değerin yaratıcısı emekçilerin yanısıra, her türlü değerin kaynağı doğa da yıkıma sürükleniyor. Dünyanın denizleri, atmosferi, akar suları yaşamı tehdit edecek ölçüde kirletiliyor. Onlarca

bitki ve hayvan türü her gün yok ediliyor. Doğal dengeler altüst ediliyor. Kriz dönemlerinde doğanın kirletilmesi ve doğal dengelerin bozulması daha hoyratça sürdürülüyor.

Barbarlık, doğanın hoyrat talanında en açık şekilde gösteriyor kendini. Emperyalist sermaye tarafından her şey, fakat kelimenin gerçek anlamında istisnasız her şey "kâr" amacıyla ele alınıyor. Her şey meta oluyor.

Emperyalist sermaye şimdi de kâr amacıyla gen teknolojisini geliştirerek, canlıların kimi kalıtsal özelliklerini kâr amacıyla kendi ihtiyacına göre düzenlemenin şartlarını yaratıyor. Tek tip, emperyalist sömürüyü sorgulamayan, amacını kârı artırmak olarak kavrayan iş makinesi insanlar, gen teknolojisi araştırmalarının emperyalist sermaye açısından gerçek hedefidir.

Barbarlık, her canlının en bireysel, kalıtsal özelliklerini sermayenin ihtiyacı doğrultusunda "düzeltme" girişimlerine kadar varıyor bugün.

Emperyalist dünya, krizin yükünü aynı zamanda rakiplerinin sırtına yüklemek için her yola başvuran emperyalist devlet ve tekeller arasındaki sert rekabet ve hegemonya savaşımına da sahne oluyor. Özellikle emperyalist büyük güçler, önde gelen rakiplerini geriletmek, kendi etki ve pazar alanlarını genişletmek amacıyla her yola, örneğin bölgesel savaşların kışkırtılmasına ve bu savaşlara doğrudan müdahale etme yoluna başvuruyorlar. Emperyalist büyük güçler sık sık bağımlı ülkelerin halklarına karşı haçlı seferleri düzenliyorlar. İşgal kararlarını Birleşmiş Milletler'e onaylatarak emperyalist politikaya meşruluk kazandırıyorlar.

Emperyalizm, uluslararası işçi sınıfına ve ezilen halklara karşı saldırısını artırdıkça, ulusal ve devlet sınırları ile birbirinden kopartılan işçi kitlelerinin, bu sınırların ötesinde tüm sınıf kardeşleri ve en yakın emekçi müttefikleri ile ortak bir proleter devrim cephesinde birleşmesi için objektif şartlar her zamankinden daha olgun hale geliyor.

Görevimiz, çeşitli ülkelerden ve uluslardan işçi sınıfının objektif olarak zorlandığı uluslararası savaşım birliğini yaygınlaştırmak, ona bilinçli bir yön vermek ve onu örgütlemektir.

Bu nedenle bu 1 Mayıs'ta, "YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ ULUSLARARASI DAYANIŞMASI!" şiarını ve emperyalist burjuvazinin komünizmin öldüğü yönündeki tüm gürültülerine inat, "YAŞASIN SOSYALİZM!", "YAŞASIN KOMÜNİZM!" şiarlarını daha gür bir sesle haykırmalıyız.

Çünkü ölen ve çöken, gerçek sosyalizm ve komünizm değil, sosyalizm-komünizm adına modern revizyonist karşı-devrimcilerin uyguladığı sosyal-emperyalizm, sosyal-faşizmdir. Lenin ve Stalin döneminde Sovyetler Birliği'nde uygulanan gerçek sosyalizm deneyimi, bugün de dünya işçi sınıfına yol göstermektedir ve emperyalist barbarlığa karşı tek gerçek alternatiftir.

Biz bu bilinçle, savaşım yürüttüğümüz Kuzey Kürdistan-Türkiye'de işçi sınıfının üyelerinin enternasyonalist bilincinin geliştirilmesi için en yoğun çabayı sarfetmeliyiz.

Yaşasın uluslararası işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü

Halkların kardeşliği için, tek yol devrim!

TÜRKİYE-Kuzey Kürdistan, Mart ayı sonunda bir seçim sahtekarlığına daha sahne oldu. Bundan önceki her seçimden sonra daha fazla yoksullaşmış, verdiği her oy sonucu da, güya demokrasi içinde daha fazla soyulmuş olan halkımıza, bu kez kendini hangi belediye başkanının veya muhtarın yönetmesi gerektiği soruldu!

Ülkemizin en büyük "arpalıkları" haline gelmiş belediyelerin yöneticiliğini kapmak için, düzenin bekçisi faşist partiler, kendine "işçi partisi" diyen işçi sınıfı düşmanları ve yer yer "bağımsız" adaylar, Amerikan seçimlerini aratmayacak bir şatafat, gürültü ve yaygara ile oy peşine düştüler. Vaat etmek bedava olduğundan ve seçimden sonra bütün vaatler zaten unutulduğundan, vaatler arasında "yok" yoktu!

Sömürünün islami biçimde sulandırılmış biçimi olan "adil düzen" palavrasından, "21. yüzyılı Türk yüzyılı yapma, zengin ülkeler arasında yer alma" vb. palavralarına kadar...

Seçimlerin, halka ne getirdiği, seçimlerin hemen ardındaki gelişmelerle bir kez daha açıkça görüldü.

Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü haksız, karşı-devrimci savaşın da bir sonucu olarak ekonomisi durma, çökme noktasına gelen faşist TC hakim sınıfları, 5 Nisan'da yeni "ekonomik paket"lerini açıkladılar.

Onların "acı ilaç" diye piyasaya sürdüğü tedbirler, gerçekte işçiler, köylüler ve tüm emekçiler için tam bir zehirdir!

Yoksul halkın daha da yoksullaşması pahasına, emperyalist tekellerin ve onların işbirlikçilerinin durumlarını düzeltme programıdır, açıklanan paket!!!

Seçimde verilen oylar zam olmuş, zulüm olmuş, Kürt halkına ve devrime sıkılan kurşun olmuş, geliyor halkın üzerine...

Yüzbinlerce işçi işsizliğe itilmeye hazırlanılıyor. Kürdistan'da savaş yoğun-

1 MAYIS 1994 ve KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de 1 Mayıs 1994'e faşist terörün büyük boyutlara ulaştığı ve Kürt ulusuna karşı vahşice yürütülen savaş şartlarında giriliyor.

Türkiye Cumhuriyeti, yalnızca işçiler üzerinde bir sömürü cehennemi

1 MAYIS!

laştırılıyor. Ve halktan utanmazca fedakarlık isteniyor. Ne için? Kürt ulusunun haklı mücadelesine karşı savaş sürdürülebilsin diye! Kodamanların, emperyalistlerin karına kar katılsın diye!!!

"Hayır" demek; "zehiri kendiniz için" demek, işçilerin ve tüm emekçilerin görevidir. Bu 1 Mayıs'ta eylemlerle hakim sınıfların soygun paketini onların ellerinde, onların kafalarında patlatalım.

Bunda sınıf mücadelesini düzen sınırları içinde tutmak işlevine sahip sendika bürokrasisinin, bu işçi düşmanlarının ve sosyalist maskeli uzlaştırıcıların oyununa gelmeyelim. Kendi bağımsız mücadelemizi verelim.

Düzen içi çözüm, düzenin çözümüdür.

Bu çözümleri reddedelim.

Kurtuluşun yolu; sahtekarlıktan ve göz boyamaktan başka bir işlevi olmayan seçimleri ile birlikte, birbirinden özde bir farkı olmayan ve görevleri sömürücülerin k,rlarını diğerlerinden daha iyi korumak olan partileri ile birlikte; işsizliğin, yoksulluğun, Kürt ulusunun ve diğer milliyetlerden ve azınlıklardan insanların üzerindeki terör, baskı ve soykırımının kaynağı olan bu faşist düzeni ve onun bekçisi faşist devleti, işçi sınıfı önderliğinde, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünü kuracak, komünizmin yolunu açacak sosyalizme varacak olan demokratik halk devrimi ile yerle bir etmekten geçmektedir. Ve bu yolun işçilerin nihai çıkarları açısından alternatifi yoktur!

1 Mayıs 1994'de bir kez daha haykırıyoruz: İşsizliğe, sömürüye, baskılara, işkencelere, yargısız infazlara, ezilen Kürt ulusu ve diğer milliyet ve azınlıklar üzerindeki ulusal baskılara karşı, özgürlük, bağımsızlık ve sosyalizm için seçilecek tek yol DEVRİMdir!

- KAHROLSUN KAPİTALİZM!
- KAHROLSUN FAŞİZM!
- YA SOSYALİZM YA BARBARLIK!

Nisan ortası 1994

BOLŞEVİK PARTİ

değil, aynı zamanda Türk olmayan ulus ve milliyetler için bir halklar hapishanesi.

Kürt ulusunun en doğal hakkı olan ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı, diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a geri dönüp yerleşme ve ayrılma hakkı, diğer ezilen milliyetlerin tam hak eşitliği zorla gaspedilmiş durumda.

Ulusal köleliğe başkaldıran, faşist diktatörlüğe karşı mücadeleye atılan Kürt emekçileri üzerinde faşist terörün, baskının, kitlesel katliamın sayısız biçimleri uygulanıyor, Kürt köyleri bombalanıyor, hakları için eylem yapan Kürt emekçilerine kurşun yağdırılıyor. Kürt ulusunun kimi haklarının tutarsız savunucuları olan ve Genel Kurmay'ın emirlerine göre hareket etmeyen Kürt milletvekilleri tutuklanıyor, cezaevine atılıyor...

Ama nafile! Kürt ulusunun ulusal uyanışı ve ulusal kurtuluş savaşımı engellenemiyor. Kürt ulusal kurtuluş hareketi daha fazla kitleselleşiyor, daha güçleniyor. Kürt ulusunun ulusal hareketi geliştiği ölçüde, onun bugünkü öncü gücü PKK'nın burjuva milliyetçi ve TC ile anlaşma politikasının zayıflığı daha belirgin bir hal alıyor. Kürt ulusunun, sosyal kurtuluş ile sımsıkı birleştirilmiş ulusal kurtuluş davasının zaferi için komünist bir savaş örgütünün acil ihtiyacı kendini daha fazla dayatıyor.

Türk işçilerinin başdüşmanı Türk egemenlerinin ve faşist diktatörlüğün Kürt ulusuna karşı yürüttüğü kirli savaş, aynı zamanda Türk işçisinin ve emekçisinin demokrasi ve sosyalizm mücadelesine karşı da yürütülen bir savaştır. Kürt emekçisine, Kürt ulusunun hakları için savaşan Kürt gerillasına sıkılan her kurşun, Türk işçisi ve emekçisinin sömürülmesi temelinde de sıkılmaktadır...

Faşist diktatörlüğün yürüttüğü kirli savaşta tarafsız kalınamaz. Tarafsız ve sessiz kalmak demek; faşist diktatörlüğü, onun kirli savaşını desteklemek demektir. Görev, PKK'nın yürüttüğü savaşımın haklı yanını desteklemek, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı için, tüm milliyetlerin tam hak eşitliği için mücadeleye daha güçlü bir biçimde atılmak, faşist diktatörlüğe karşı ortak bir sınıf cephesi oluşturmaktır. Kuzey Kürdistan ulusal baskıdan kurtulmadıkça, Türk işçisi ve köylüsü hiçbir zaman gerçek özgürlük ve demokrasiye kavuşamayacaktır.

Türk hakim sınıfları da emperyalist dünyanın içinde bulunduğu kriz şartlarında, işçi sınıfına karşı yürüttüğü saldırının yoğunluğunu son derece artırdı. Reel ücretler düşürüldü, yüzbinlerce işçi özel ve devlet işletmelerinden atıldı. Yine yüzbinlerce işçinin kapı dışarı edilmesini ve işsizlerin saflarına itilmesini beraberinde getiren devlet işletmeleri olan KİT'lerin özelleştirilmesine el atıldı ve uygulanmaya başlandı.

"Özelleştirme", Türk hakim sınıflarının imdat sloganı haline geldi. Özelleştirme bağlamında bizim şiarımız "NE DEVLET KAPİTALİZMİ, NE DE ÖZEL KAPİTALİZM!", "KAHROLSUN SERMAYE EGEMENLİĞİ!" dir. İşsizliğin büyük boyutlarda olduğu bu ülkede, bir işte çalışabilme, yani kendini sömürtme "özgürlüğü"(!), geniş işçi yığınlarının gözünde imtiyazlı bir durumdur. Bu "imtiyaz"a(!) sahip olan işçiler, patrona karşı sesini çıkartmak istediğinde sürekli işsizlik tehdidi ile korkutulmakta, sindirilmektedir. Sömürülmek bir imtiyaz değil, kapitalist dünyada işçi sınıfının yoksulluğunun, baskı altına alınmasının, işçilerin fiziksel ve düşünsel yeteneklerinin sermaye tarafından son sınırına kadar tahrip edilmesinin temel nedeni, işçi sınıfını kapitalist cehenneme hap-

seden en büyük kölelik zinciridir.

İşçinin sömürü dünyasında kölelik zincirinden başka kaybedecek hiçbir şeyi yoktur, ama ücretli kölelik düzenini yıkarak kazanacağı yepyeni bir dünya vardır. Bu nedenle 1 Mayıs 1994'de, "KAHROLSUN ÜCRET KÖLELİĞİ!", "KAHROLSUN KAPİTALİZM!", "YAŞASIN SOSYALİZM!" sloganlarını haykırmalıyız.

Bugün işçi sınıfının ezici çoğunluğu halen bu gerçeği görebilecek bir bilince sahip değil. Geniş işçi yığınlarının, sermaye düzeninin yıkılmasının tek kurtuluş yolu olduğunu kavramasını kolaylaştırmak ve işçi sınıfının sömürü düzeni içerisinde çalışma ve yaşam şartlarını biraz olsun iyileştirmek amacıyla, temel sloganlarımızın yanısıra yardımcı sloganlar ve araçlar da sunmalıyız. Bu sloganlardan birisi "HERKESE YASAL İŞ GÜVENCESİ!" sloganıdır.

Sömürü düzeni, sömürü düzeninin bekçi köpeği faşist diktatörlük, sömürü düzeninin tüm toplum için refah sağlayan tek düzen olduğu yalanına başvururken, bu yalanın geniş kitlelerin gözünde ortaya çıkartılması için "Herkese yasal iş güvencesi!" ve iş sağlanamayan ve çalışabilir yaştaki herkese, tüm kaynağı patronlarca sağlanan "İŞSİZLİK SİGORTASI!" slo ganını ileri sürmeliyiz.

Parça parça özelleştirme olan taşeronlaştırma sistemi yaygın olarak uygulanmakta, işçilerin tek tek işletmelerde bir düşmana karşı objektif birliği bozulmakta, taşeronlaştırılan işletme bölümündeki işçilerin işine son verilmekte, taşeron firmada çalışan işçiler, daha düşük ücretle ve sendikal örgütlenmeden yoksun bir biçimde çalışma durumunda kalmaktadır. Bu nedenle hem taşeronlaştırmaya, hem de sendikasızlaştırmaya karşı mücadele edilmelidir. Mücadelenin hedefi, düzenin yıkılması olmalıdır.

Eski sömürücünün korunması ve sömürücülerin sağ kolu sendika ağalarının işletmelerde hakimiyetlerinin sürdürülmesi siyaseti ile değil, işçiler için en fazla güvenceyi sağlamak ve sendika ağalarının ve sarı sendikaların yerine devrimci sendika organlarının ve sınıf bilinçli sendikacıların güçlendirilmesi amacıyla mücadeleyi geliştirmeliyiz.

İşçilerin bugün en geniş tabanlı kitle örgütleri olan sendikalar, sendika bürokrasisinin egemenliği altında olduğu, yığınların hareketinin kaderini bu türden düzenin çanak yalayıcıları ellerinde tuttukları sürece, ne işçilerin yaşam şartlarında önemli bir iyileşme elde etmek, ne de bunca yoksulluğun, haksızlığın, baskıların nedenlerine, köklerine karşı kararlı bir savaşımı geliştirmek mümkündür.

Sermayeye karşı savaşım, sendika bürokrasisine karşı savaşımla sımsıkı birleştirilmediği zaman yenilgiye mahkumdur. Bu nedenle, "KAHROLSUN SENDİKA AĞALARI!", "SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLER, SAVAŞIMIN ÖNDERLİĞİNİ FETHEDİN!" sloganlarını yığınların öz talepleri haline getirmeliyiz.

Sömürücülerin uyguladıkları tek baskı, sınıfsal baskı değil, onlar bunun yanısıra işçi sınıfının geniş kesimleri üzerinde cinsel ve ulusal baskıyı da en yaygın bir biçimde uyguluyorlar. Kadın işçiler sırf kadın oldukları için daha az ücret alıyorlar, toplumda horlanıyorlar; binlerce kadın aşırı yoksulluk nedeniyle fuhuşa, vücudunu satmaya zorlanıyor, "evinin efendisi" erkeğin egemenliğine boyun eğen kadınlar, baba, abi, koca dayağı altında acı çekiyor. Erkek işçiler kadın işçi ve emekçilerin üzerindeki barbar erkek şovenizmi sürdüğü, kadın işçiler erkek işçilerle eşit haklara sahip olmadıkları sürece sermayenin sınıf kardeşlerine karşı kullandığı piyonlar olarak kalacaklar, hiçbir zaman özgürlüğü tadamayacaklardır. Bu nedenle, "KAHROL SUN ÜCRET KÖLELİĞİ!", "EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET!", "KADIN ÜCRETLERİ DERHAL ARTIRILMALIDIR!" şiarları tüm sınıfın sahip çıktığı talepler olmalıdır.

Bu 1 Mayıs'ta özel olarak, hükümetin 5 Nisan'da açıkladığı soygun planına karşı, "KRİZİN YÜKÜNÜ KENDİNİZ ÖDEYİN!", "ACI İLAÇ DEDİĞİNİZ ZEHİRİ KENDİNİZ İÇİN!" şiarlarını haykırmalıyız.

Hangi ulustan, hangi cinsten, hangi din ya da mezhepten olursa olsun tüm emekçilerin özgürlük savaşımının karşısına faşist diktatörlük dikilmektedir. Bu engel aşılmalıdır. Aşılacaktır.

Eğer işçi sınıfının ve diğer emekçilerin savaşımı bir tek devrim cephesinde birleştirilirse, eğer çeşitli milliyetlerden işçiler arasında enternasyonalist bir dayanışma örgütlenirse, eğer ortak savaşım faşist diktatörlüğü yıkma ve yerine gerçekten demokratik bir HALK İKTİDARI kurma açık hedefine sahipse ve eğer ortak savaşımın yol göstericisi, yöneticisi olarak deneyim sahibi, kararlı bir BOLŞEVİK PARTİ sınıfın kopmaz bir parçası haline gelmişse...

Bu hedeflere mücadele içinde mutlaka ulaşılacaktır, çünkü devrim alternatifinin dışında işçi sınıfının seçebileceği başka bir yol yoktur.

YA FAŞİZM YA DEVRİM!
YA BARBARLIK YA SOSYALİZM!
Seçenekler bunlardır...

İYİ BİR HAZIRLIK, BAŞARILI MÜCADELENİN ÖNŞARTIDIR!

Doğru bir siyasi çizginin ortaya konulması, başarılı bir mücadele yürütmek için mutlaka gereklidir, ama tek başına yeterli değildir. Doğru bir siyaset belirlendikten sonra başarı, eylemin nasıl hazırlandığına, örgütlendiğine, doğru araçların seçilip seçilmediğine bağlıdır.

Biz kimi oportünist-revizyonistler gibi "cin olmadan adam çarpma" siyasetine sahip değiliz. Gerçekçiyiz. Güçlerimizin bugünkü sınırını biliyoruz. Ama biz yine bugünkü gücümüzü doğru kullandığımızda çok önemli işler de başarabileceğimizin bilincindeyiz. Var olanlarla kendini sınırlama, gücümüzü küçük görme, hedefleri küçük tutma politikasını da reddediyoruz. Her örgütlü birim 1 Mayıs'a özenle hazırlanmalı, güçlerini ve imkanlarını yeniden gözden geçirmeli, hangi yeni çevrelere girebileceğini, hangi yeni kesimleri harekete geçirebileceğini, ne tür yeni mücadele biçimlerine başvurabileceğini somut olarak belirlemelidir. Kendi örgütlü gücümüze dayanarak 1 Mayıs için hazırlık yapmak temel alınmalı, öncelikle bundan yola çıkılmalıdır.

Ulaşacağımız kesimlerin içinde belirlenmiş işletmeler, sendika şubeleri, işçi mahalleleri özel bir yere sahip olmalıdır. Yalnızca yazılı propaganda ve ajitasyon araçlarına ağırlık veren bir hazırlık planından eylemlere ağırlık veren bir hazırlık planına yönelmeliyiz. Gücümüzü eylemler içerisinde sınavdan geçirmeliyiz.

Her eylemde hedefimiz, mümkün olan en geniş kesime Bolşevizm bilincini taşımak, faşizmi devrimle, kapitalizmi sosyalizmle yok etmeden köklü bir tek sosyal ve siyasi çözümü gerçekleştirmenin mümkün olmadığını göstermektir. Yine görevimiz ulaştığımız çevreler içerisinde, yürüttüğümüz, katıldığımız eylemler içerisinde bilinçlilik, atılganlık, fedakarlık bakımından öne çıkan yeni güçleri örgütlemektir.

Haydi yoldaşlar, Bolşevizmin bayrağını yığınlara taşımaya!

Haydi mücadelemizi daha da geliştirmeye!

Nisan 1994 ◄

Bir seçim sahtekârlığı daha sahnelendi!
Oylar halka kurşun olup; zam, zulüm, işkence olup dönüyor!

Çözüm seçimde değil, DEVRİMDE!

AYLARDIR gürültüsü yapılan genel yerel seçimler 27 Mart 1994'de yapıldı. 27 Mart 1994'de 32 milyon 31 bin 71 seçmen, hakim sınıf partilerinin yürüttüğü gürültülü bir kampanya ertesinde sandık başına çağrıldı.

İŞİMDİYE KADAR YAPILAN SEÇİM SAHTEKARLIKLARI İÇİNDE, FAŞİZMİN "DEMOKRASİ" ÇUVALINA SIĞDIRILMASINDA EN ÇOK ZORLUK ÇEKİLENLERDEN BİRİ...

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de bugüne kadar yapılagelmiş güya demokratik seçimlerde halkın önüne her zaman hakim sınıf partileri arasında kendini ezip, sömürecek olanlar arasında tercih yapma dayatılmıştır. Hiçbir seçimde işçilerin ve emekçi yığınların gerçek bir komünist propaganda temelinde, gerçek bir komünist partisi lehinde oy kullanma imkanı olmamıştır.

Seçimlerin bir çoğunda hatta düzen savunucusu partilerin bir bölümüne bile yasaklamalar getirilmiştir. Kimi seçimlerde hakim sınıfların izni ile seçimlere katılan, kendilerini düzen dışı gören kimi reformist "sol" parti ve gruplar, "bağımsız" adaylar vb. de seçimlere biraz daha "demokratik" bir görünüm verme, faşizm ayıbını örten incir yaprağı görevini görme işlevini yerine getirmişlerdir.

Ülkemizde hakim sınıflar tarafından düzenlenen tüm seçimler, aynı ülkemizdeki parlamento gibi, uygulamada olan faşizmin, faşist diktatörlüğün üzerine örtülen demokrasi şalı olmuştur. Şimdiye dek yapılan seçimlerden hiçbiri işçilere, emekçi halka özde hiç bir olumlu değişiklik getirmemiş, sadece onları düzene bağlamanın aracı, kandırmaca, sahtekarlık olmuştur.

Kuşkusuz seçimler hakim sınıfların çeşitli siyasi temsilcilerinin halk içindeki desteklerini ölçmek açısından önemlidir. Fakat bütün önemi de bununla sınırlıdır. Ülkemizde demokrasi adına yapılan seçimlerin sahtekarlığı yalnızca halka sunulan tercihlerin kırk katırla, kırk satır arasında olması ile sınırlı değildir.

1946'ya dek uygulanan seçim yöntemi, zaten tek partinin adaylarına açık oy verme biçimindeydi. 1946'dan bu yana –askeri müdahale kesintileri ile– yaşanan "çok partili" dönemde yapılan seçimlerde ise, seçmen kütüklerinin hazırlanmasında yapılan sahtekarlıklar; sandıkların kaçırılması; oy kaybetmeler, iptal etmeler, bir kişinin adına defalarca oy kullanılması, ölüler adına oy kullanılması vb. vb. her seçimin ayrılmaz yol arkadaşları olmuştur. Yani ülkemizde demokrasi adına yapılan seçimler, gerçekte "demokratik seçim", "halk iradesinin özgürce belirlenmesi"nden başka her şeydir.

Ülkemizde şimdiye dek bütün seçimlerin belirleyici özelliği olan "faşizme örtü olma" işlevi, bu yılki genel yerel seçimlerde çok daha belirgin olarak ortaya çıktı. Bunun nedeni de ortadadır: Hakim sınıflar bu seçimlere Kuzey Kürdistan'da yaşanan savaş ortamında gittiler. Her gün onlarca ölü, yaralı, yakılan yıkılan Kürt köyleri, göçe zorlanan binlerce Kürt köylüsü vb. Kuzey Kürdistan'ın güncel gerçekliğidir.

Türk faşist hakim sınıfları TC tarihinin en kapsamlı Kürt uyanışı ve ayaklanması ile karşı karşıyadır. PKK öncülüğünde gelişen Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak, faşist Türk hakim sınıflarının gündeminin birinci maddesidir.

27 Mart 1994 yerel seçimlerine Türk hakim sınıfları işte bu gözlükle yaklaştılar. Onlar özellikle Kuzey Kürdistan alanında biraz da olsa demokratik bir seçim şartlarında seçimlerin referanduma dönüşebileceği, sandıktan PKK tarafından desteklenen DEP'in veya bağımsız adayların büyük çoğunlukla çıkabileceğinden korkuyorlardı. Bütün hesaplar böyle bir ihtimalin gerçekleşmesini engellemek üzerine kuruldu.

Önce seçime "ne olursa olsun girmek" kararlılığında görülen DEP'e karşı ANAP/DYP/SHP vb.'nin ortak aday çıkarması önerileri üzerinde duruldu. Bu plan, yenilgi halinde çok kötü sonuçlar verebileceği için uygulamaya konmadı.

Sonra DEP'e olağanüstü ölçüde yüklenilmeye başlandı. DEP'e silahlı, bombalı saldırılar, Aralık ayından itibaren yoğunlaştı. Onlarca DEP üyesi ve DEP seçim adayı sokak ortasında kurşunlandı, kaçırıldı, "kaybedildi", hunharca katledildi, zindanlara atıldı, işkenceden geçirildi. DEP merkezleri, başta Ankara olmak üzere birçok alanda bombalandı...

DEP'e karşı yoğunlaştırılan saldırılar, Kuzey Kürdistan'da hakim sınıflar tarafından sertleştirilen savaşın bir parçası idi yalnızca. Aynı dönemde köy baskınları, belde bombalamaları vb. de alabildiğine yoğunlaştırıldı. Türk hakim sınıfları böylece DEP'in seçim kazanabileceği kimi yörelerde halkın başına neler gelebileceğini anlatıyordu.

Öte yandan planlı saldırılarla DEP örgütsel olarak da iyice zayıflatılmak isteniyordu. Böyle zayıflatılmış bir biçimde seçimlere katılacak bir DEP tehlike olmaktan çıkacaktı. "Korku belası" oyları önemli ölçüde azalacak olan bir DEP'in seçimlere demokratik bir görünüm verme ötesinde bir işlevi olmazdı.

Alınan "tedbirler" bu kadarla da

kalmadı. Kuzey Kürdistan'da seçimler zaten "Olağanüstü Hal Bölgesi"nde, doğrudan faşist ordunun denetimi altında yapılıyordu. Bu bile, herhangi bir sürprizle karşılaşmayı hiç istemeyen hakim sınıflara yetmedi.

Aralık ayında Seçim Yasası'nda yapılan değişiklikler ile, bu seçimlerin şimdiye kadar yapılanlar içinde en sahtekarcalarından biri olacağı açıkça ortaya çıktı. Bu değişikliklere göre, Olağanüstü Hal kapsamındaki illerde (yani tüm Kuzey Kürdistan'da) Seçim Kanununun kimi hükümleri geçersiz kılındı. Yeni uygulamalar getirildi. Buna göre:

* Ordu, polis, özel tim, korucu vb. "resmi güvenlik birimleri görevlileri" resmi elbiseleri ve silahları ile birlikte oy kullanabileceklerdi! (Bu, oy verme işlemi sırasında da seçmenlerin yoğun bir baskı altına alınması demekti.)

* "Sandık güvenliği" gerekçesi ile birbirine yakın köy ve mezralar birleştirilerek, oy verme işlemleri belirli güvenliği sağlanmış merkezlerde yapılacaktı. (Bunun ne anlama geldiği uygulamada çok açık görüldü: Birçok alanda sandıklar korucu köylerinde karakollara yerleştirildi! Buralarda faşist ordu, özel tim, korucu gözetiminde oy verme zorunluluğu, en baştan özgür irade kullanımının faşist baskı altına alınması demektir.)

* "Güvenlik nedeniyle" oyların sayım ve tasnif işleri köy ve mezralarda yapılmayacak, sandıklar helikopter, zırhlı araç ya da sıkı önlemler altında eskortlu araçlar kullanılarak ilçe merkezlerine taşınacak, bazı köylerden sandıklar güvenlik nedeniyle bir gün sonra gönderilecekti...

Demokratik seçimlerin göstergelerinin en önemlilerinden biri "GİZLİ OY - AÇIK SAYIM" ilkesidir. "Gizli oy" tek tek bireylerin bir baskı altında kalmadan oy kullanabilmeleri için gerekli iken, açık sayım seçmenler tarafından kullanılan oyların sonradan değiştirilmesi vb. sahtekarlıkları engellemek için gereklidir. Bunların olmadığı yerde seçimin demokratikliğinden söz etmek bile abestir.

Fakat hakim sınıfların Seçim Yasasında yaptığı değişikliklerin tümü altalta sıralandığında, en azından Olağanüstü Hal Bölgesi kapsamındaki alanda (Kuzey Kürdistan'da), 27 Mart 1994 yerel seçimlerinin ilkesi "AÇIK OY - GİZLİ SAYIM" şeklinde belirlenmiş oluyordu.

Hakim sınıflar aldıkları bu önlemlerle Kuzey Kürdistan açısından gerçek seçim sonuçları ne olursa olsun, kendi işlerine gelen herhangi bir sonucu, seçim sonucu olarak ilan etme imkanına sahip hale gelmişlerdi. DEP'in umut bağladığı "Enternasyonal gözlem" heyetleri vb. de bu durumu değiştiremezdi. Aralık ayında çıkarılan bu kararname ile deyim yerinde ise "eşek sağlam kazığa bağlanmış"tı.

27 Mart seçimlerinin yapılan antidemokratik seçimler içinde, en antidemokratiklerinden biri, en sahtekarcalarından biri olacağı Aralık 1993'te belli olmuştu.

BOYKOT VE OPORTÜNİZM

Biz Bolşevikler bu seçimlerin şimdiye kadarki tüm seçim sahtekarlıkları içinde en kötülerinden biri olduğunu ilk tavrımızdan itibaren tespit ederek "Boykot!" dedik, "Seçim sahtekarlığını red edin!" dedik.

"Ne olursa olsun seçime katılma" kararlılığını açıklayan DEP konusunda şunları söyledik:

"DEP'e verilen desteğin, seçimlerde uygulanacak terör, baskı ve hileler sonucu en az düzeye indirildiği şartlarda DEP'in seçime katılmasına izin vereceklerdir. Bununla da Kuzey Kürdistan'da halkın tercihini DEP'ten yana yapmadığını, Kürtlerin bölücülere karşı olduğunu ve seçimlerin demokratik bir ortamda yapıldığı yalanını yayacaklardır. Faşizmin azgın bir biçimde hüküm sürdüğü, gerçek demokrasinin hiçbir temelinin olmadığı ve seçimlerin faşist namluların gölgesinde yapıldığı koşullarda, halkın desteklediği parti veya aday için attığı oy, sandıktan çıkan oy olmayacaktır. Eğer sözkonusu aday veya parti faşist devlete karşı tavır takınmışssa oylar yakılacak, seçim sonuçları çarpıtılacak ve halkın tercihini -faşistlerin istediği biçimde- yaptığı yalanı yayılacaktır. İpler faşist devletin elinde olduğu sürece seçim sonuçlarını halkın denetleyebilmesinin imkanı hiçbir zaman olmayacaktır. DEP'in veya bağımsız adayların seçime katılması halinde hakim sınıfların gözyumduğu alanlarda «seçilmesi» mümkün olan adaylar da, son çözümlemede seçimlerin «demokratikliğinin» göstergesi olarak kullanılacaktır." (Bkz. BP sayı 87, sayfa 34) Biz bu gerçekten yola çıkarak bütün devrimci-ilerici güçleri ve işçi ve emekçi yığınları boykota çağırdık. Biz bu çağrıyı yaptığımız sırada yalnızca Dev-Sol'un iki kanadı ve menşevik TKP/ML boykot tavrı içinde idi. (Bunların da "boykot"u, her dönemde aday çıkarabilecek güce sahip oldukları her alanda seçime katılmak biçiminde uyguladığı bilindiğinde, tutarlı ve doğru tek tavrın Şubat 94'de Bolşevikler tarafından takınıldığını söylemek bir olgu tespitidir.)

Diğer tüm "sol" gruplar, başta İP ve DEP olmak üzere hummalı bir seçime katılma faaliyeti içinde idiler. İstisnasız tüm Kürt milliyetçisi akımlar DEP'e destek temelinde seçimlere katılmaktan yanaydılar. Bunlar dışında TKİH ve TİKB belli koşullarla DEP'e destekten yanaydı. Hedef, Direniş, Barikat, İktidar Yolu dergileri de DEP'e destek çağrısı yapıyordu. TKP/ML Hareketi ve TKİH ve Devrimci Yol çevresi güç olan yerde bağımsız adaylarla seçimlere katılma, Kuzey Kürdistan'da ise DEP'in *"ilerici ve demokrat"* nitelikli adaylarını destekleme tavrı takınacaklarını açıklıyordu. TDKP'nin tavrını –DEP boykot kararını açıklayana dek– tavırsızlık belirliyordu.

DEP dışında, iki legal "sol" ittifak daha, seçimlerde "alternatif" olarak ortaya çıkıp, oy istiyordu: İP/TSİP ittifakı ve SBP, Kurtuluş ve Emek çevrelerinin oluşturduğu Birleşik Sosyalist Alternatif (BSA).

DEP bağlamında hakim sınıfların yürüttüğü kanlı kampanya, 94 Ocak'ından itibaren iyice yoğunlaştı. 94 yılının ilk 45 gününde DEP saldırılarda 7 şehit verdi. 6 DEP il ve ilçe binası bombalandı, DEP Genel Sekreteri polis karakoluna 80 metre mesafede bulunan evinde silahlı saldırıya uğrayarak ağır yaralandı. Genel Merkez bom balanarak kullanılamaz hale geldi. Bu saldırıda 1 kişi öldü, 17 kişi yaralandı.

Bu arada DEP'e yoğun oy vermesi beklenen köyler tek tek "ziyaret edilerek" sandıktan DEP'in çıkması halinde köyün yakılacağı tehditleri vb. savruldu. 45 gün içinde 320 DEP'li göz altına alındı. DEP adayları çekilmeleri yönünde tehdit edildi. DEP birçok se-

çim çevresinde aday gösteremez duruma getirildi.

Bütün bu gelişmeler seçime katılma konusunda ısrarlı ve umutlu olan DEP'e de bu seçimlere katılmanın yalnızca hakim sınıfların demokrasi oyununa figüran olarak eşlik etme anlamına geleceğini pratikte gösterdi. Sonunda 2 Mart'ta, yani seçimlere 25 gün kala DEP seçimlere katılmayacağını, seçimleri boykot ettiğini açıkladı. Aslında bu, geç kalmış bir karardı.

DEP'in boykot kararını kamuoyuna açıkladığı belgede sayılan tüm gerekçeler, aslında daha önce de vardı. "Yarışın adil olmayacağı" en baştan belli idi. DEP'in boykot tavrı, öncü olmak iddiasındaki pek çok oportünist grubun, gerçekte artçı olduğunu pratikte gösterdi. Bağımsız adaylarla ve çeşitli ittifaklarla seçime girmek konusunda irade belirlemiş olan TKP/ML Hareketi, TKİH, TİKB vb. vb. gruplar seçime katılmaktan vazgeçtiklerini açıkladılar. "Bağımsız adaylar"a oy ver çağrıları ile yürütülen kampanya, seçime yirmi gün kala, "boykot" kampanyasına dönüştürüldü. Bir gün önce oy isteyenler, bir gün sonra seçime katılmanın neden yanlış olduğunu anlatma durumunda kaldılar!

Seçime "sol"dan katılan yalnızca İP/TSİP ittifakı ile, BSA (o da küçülerek; çünkü bir bölümü boykot tavrına geçti) kaldı. Böylece Kuzey Kürdistan-Türkiye tarihinde en fazla "sol" grubun "boykot" çağrısı yaptığı bir seçim oldu 27 Mart seçimleri.

Bu noktada hakim sınıfların "boykot" konusundaki tavrı, aslında ders almasını bilenler için ibret vericidir. Hakim sınıflar için belirleyici olan, seçimlere "demokratik" bir görünüm vermekti. Onlar için ne olursa olsun yığınların seçim oyununa çekilmesi, katılması önemli idi. Bu yüzden onlar DEP'in (diğer "sol" gruplar şu anda seçim bağlamında onca önemli görülmüyor hakim sınıflara. Çünkü seçmen bazındaki destekleri DEP'in tersine fazla hesaba katılması gereken bir büyüklükte değil.) katılmasını istiyorlardı. DEP'in boykot kararını almasının hemen ertesinde, onun bu seçimler için işlevi ortadan kalktı.

Meclis gündeminin 150. sırasında bulunan kimi DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması meselesi, hemen gündemin birinci sırasına çekilerek, 6 DEP milletvekilinin dokunulmazlıkları kaldırıldı. Ve bunlar tutuklandılar. Başbakan Çiller açıklamasında çok açık bir şekilde, aslında Milli Güvenlik Kurulu'nda bu sorunun görüşüldüğünü ve dokunulmazlık sorununun SEÇİMLER SONRASINDA ele alınması konusunda anlaşıldığını ve fakat DEP'in boykot kararı ile uygulamanın öne alındığını belirtti.

Hangi tavrın hakim sınıfların istediği, hangisinin onların hoşuna gitmediği, cezalandırılan bir tavır olduğunu gösterdi DEP'in boykot tavrı!

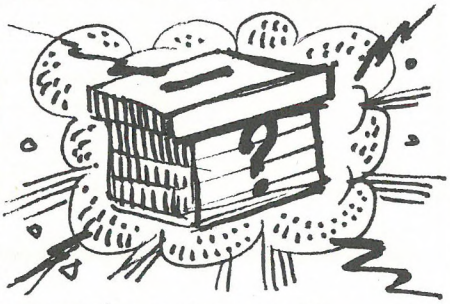

SEÇİM SONUÇLARI

27 Mart seçim sonuçlarını ortaya koymadan önce birkaç not düşmemiz gerek. Önce bugün 7 Nisan. Yani seçimlerin yapılmasının üzerinden 11 gün geçmiş durumda ve fakat buna rağmen henüz kesinleşmemiş sonuçlar bile Yüksek Seçim Kurulu tarafından resmen açıklanmış durumda değil. Hakim sınıflar seçim sonuçlarının tam dökümünü yapma konusunda iyice zorlanıyor.

İkincisi, kesinleşmemiş seçim sonuçlarının bile resmen açıklanmamasının temel nedenlerinden biri, seçim sonuçlarına yapılan yüzlerce itiraz. Bu seçimler Kuzey Kürdistan-Türkiye seçim tarihine "Çöplük seçimleri" olarak geçmeye de aday. Çünkü seçim ertesinde genel çöplüklerden yakılmış, çöpe atılmış binlerce oy pusulası, mühür, evet hatta oy kalıpları bile bulundu! Sahtekarlığın boyutları, çöplüklere bile sığmayacak kadar büyük! Leş gibi kokuyor bu düzen!

Üçüncüsü, şimdiye dek hakim sınıfların basın/yayın organlarında da seçim sonuçları açıklanırken genelde seçmen sayısı, kullanılan oy, geçerli oy rakamları baştan verildikten sonra, geçerli oyların partilere göre dökümü yapılırdı. Şimdiye dek hakim sınıfların hiçbir basın ve yayın kuruluşu bu seçimlerde bu yöntemi izlemedi. Seçime katılmayan ve geçersiz oy kullananların oranı titizlikle gözlerden gizlenmeye çalışıyor.

"Gizli sayım" yöntemi bile hakim sınıflara yetmedi. Aşağıda açıklayacağımız sonuçlar bunların bilincinde olarak okunmalıdır. 27 Mart'ta bilindiği gibi il ve ilçe ve büyük şehir belediye başkanlıkları yanında muhtarlık seçimleri ve il genel meclisi seçimleri birarada yapıldı.

Parlamento için yapılacak genel seçimlerle karşılaştırma açısından, bunlar içinde en önemlisi il genel meclisi için yapılan seçimlerdi. Çünkü bunlarda yerel seçimler açısından önemli olan, tek tek adayların kişiliği faktörü ikinci plandadır. Oylar doğru bulunan partiye yönelmektedir. Bu yüzden önce il genel meclisi seçimleri için verilen oylardan geçerli olanların nasıl bölündüğüne bakacağız.

(Karşılaştırma için bundan önceki genel seçimlerde alınan oy oranlarını da yazıyoruz.)

27 Mart seçimlerinde, "İl Genel Meclisi" seçimleri için verilen geçerli oyların partilere bölünme oranı ve 20 Ekim 1991 genel seçimlerdeki oy oranı ile karşılaştırması:

	27 Mart 1994	20 Ekim 1991'de
DYP	% 21.47	% 27.03
ANAP	% 21.05	% 24.01
RP	% 19.07	% 16.88 (RP/MÇP/IDP ittifakı)
SHP	% 13.56	% 20.75 (SHP+HEP ittifakı)
DSP	% 8.80	% 10.75
MHP	% 7.94	--
CHP	% 4.62	--
BBP	% 1.30	--
DP	% 0.50	--
MP	% 0.42	--
YDP	% 0.37	--
SBP	% 0.29	--
İP	% 0.28	% 0.44
Bağ.	% 0.33	% 0.13

(27 Mart 1994 seçimi için bu verileri Anadolu Ajansı'na dayanan Hürriyet gazetesinin, 3 Nisan 94 sayısından aldık.)

İl genel meclisi oylamasında üçüncü sırada olan RP, hakim sınıfların "radikal partiler % 10 barajını zaten aşamaz" hesabı üzerine kurulu seçim sistemleri sonucu, il merkezleri için yapılan seçimlerde birinci oldu.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kentlerin %36.8'i RP'li, %17.1'i ANAP'lı, %17.1'i DYP'li, %14.4'ü SHP'li, %6.5'u CHP'li, %6.5'u MHP'li belediye başkanları tarafından yönetilecek.

Ankara, İstanbul ve Kuzey Kürdistan'ın hemen tümünde belediye başkanlıklarını RP kazandı. Hangi partinin kaç il, ilçe ve belde belediyesini kazandığı ile ilgili döküm şöyle:

(Cumhuriyet 1-7 Nisan)

Partilerin Belediye Başkanlığı

	Belde	İlçe	İl M.	B.Ş. Bld.	Toplam
Toplam	785	841	61	15	2.702
MHP	55	56	7	0	118
CHP	29	31	4	1	65
SBP	0	0	0	0	0
DP	3	3	0	0	6
İP	0	0	0	0	0
ANAP	493	285	11	3	792
SHP	298	127	8	2	435
DSP	15	8	0	0	23
DYP	654	216	9	3	882
YDP	0	0	0	0	0
BBP	5	6	0	0	11
RP	207	92	22	6	327
MP	0	0	0	0	0
BĞMZ	26	17	0	0	43

(Cumhuriyet, 1-7 Nisan 1994. İl genel meclisi seçimi oranlarında yukarda verdiğimiz rakamlarla ilgili farklar, iki gazetenin ayrı rakamlarından kaynaklanıyor. Cumhuriyet'in rakamları Hürriyet'e göre biraz daha eski.)

Belediyelerde gelişme eğrisini görebilmek için aşağıya son iki yerel seçimleri ile karşılaştırmalı olarak sonuçları koyuyoruz:

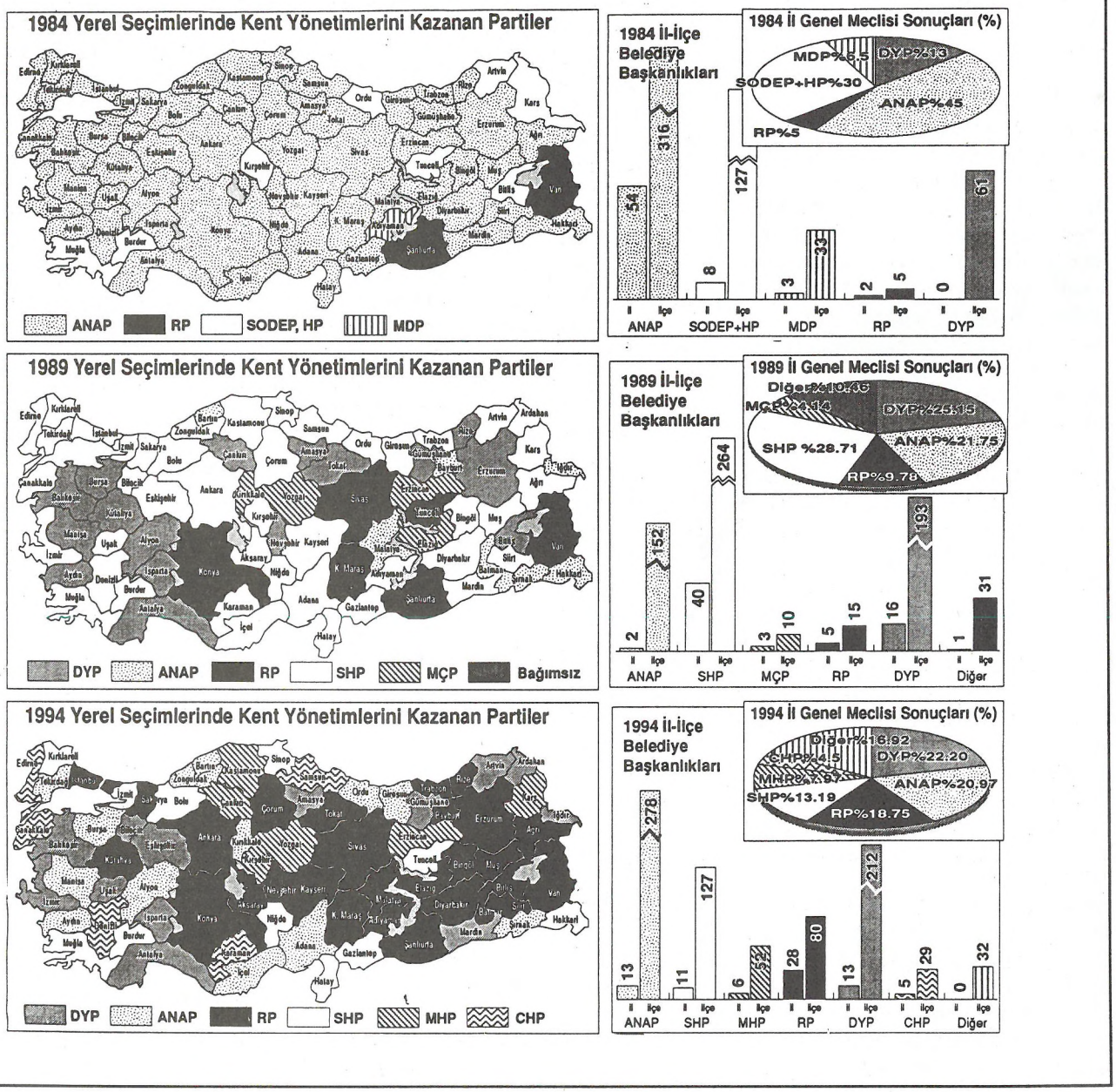

Seçime katılma ve geçerli oylar bağlamında yukarıda da belirttiğimiz gibi hakim sınıfların hiçbir basın yayın organında yararlanılabilecek detaylı bir döküm yapılmadı. Yalnızca katılımın "çok yüksek" olduğu ilk gün açıklamalarında yer aldı. Hürriyet gazetesi 3 Nisan tarihli sayısında, *"Seçimde %92.8 katılım sağlandı"* başlıklı bir haber yayınladı. Bu haberde verilen bilgiler şöyle:

▸ Seçmen sayısı	:	32.031.071
▸ Oy kullanan	:	29.686.904
▸ Katılım oranı	:	%92.8
▸ Geçerli oy	:	28.052.136
▸ Bu verilere göre, geçerli oyların tüm oylara oranı	:	%87.58
▸ Katılmayan ve geçersiz oy toplamı	:	3.978.935
Seçmen sayısına oranı		%12.42'dir.

Hakim sınıfların seçim sonuçları konusundaki acınacak halini değişik gazetelerde yayınlanan değişik sonuçlar açık gösteriyor. Hürriyet'in 3 Nisan'da bildirdiği *"resmi olmayan kesin sonuçlar"* ertesinde 1-7 Nisan'da Cumhuriyet'te de bir *"resmi olmayan kesin sonuçlar"* yayınlandı. Cumhuriyet'in verileri de şöyle:

Türkiye geneli İl Genel Meclisi

SANDIK SAYISI: 127.402
AÇILAN SANDIK: 127.402
GEÇERLİ OY: 28.093.868 %91.93
SEÇMEN SAYISI: 31.976.311
KULLANILAN OY: 29.397.740
SONUÇ: (*) DYP

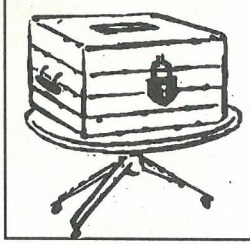

MHP	2.234.902	%7.96	CHP	1.296.605	%4.62
SBP	79.423	%0.28	DP	145.934	%0.52
IP	78.400	%0.28	ANAP	5.905.498	%21.02
SHP	3.822.339	%13.61	DSP	2.476.671	%8.82
DYP	6.037.279	%21.49	YDP	108.346	%0.39
BBP	353.565	%1.26	RP	5.340.969	%19.01
MP	122.156	%0.43	BĞMZ	91.781	%0.33

Görüldüğü gibi hakim sınıfların bu iki gazetesinin verdiği verilerde daha seçmen sayısının kaç olduğu konusunda bile bir dil birliği yoktur. Hürriyet'te 32.031.071 olan seçmen sayısı Cumhuriyet'te 31.976.311'dır. Verilen rakamların hiçbirine güven olamayacağını herhalde hiçbir şey bundan daha iyi göstermez.

SEÇİM SONUÇLARINDAN ÇIKAN SONUÇLAR

• Bu seçimlerin sonuçları, bugünkü siyasi durum ve gelişme perspektifleri açısından belirli ipuçları sunmaktadır. Hakim sınıflar, kuşkusuz bu sonuçları kendilerine uygun olarak düzeltmişlerdir. Bu düzeltme, kendini en açık biçimde kuşkusuz katılım ve geçerli oylar konusunda gizlenen ve verilen rakamlarda göstermektedir.

Kürdistan'ın en azından Diyarbakır, Tunceli gibi kentlerinde, Adana gibi yoğun Kürt nüfuslu metropollerin belli bölgelerinde katılımın %50 civarında olduğu, katılanlar içinde de geçersiz oyların çoğunlukta olduğu yer yer burjuva gözlemciler tarafından bi le teslim edilmiştir.

200 bin lira para cezası ve silah tehditinin birçok insanı sandığa zorladığını, bu anlamda katılımın yüksek olduğunu var saysak bile, katılmama + geçersiz oy oranının %12.42'de kalması (Cumhuriyet'in verilerine göre %12.84) Kuzey Kürdistan-Türkiye şartlarında inandırıcı değildir. Bu noktada hakim sınıfların rakamları düzelttiğinden yola çıkılmalıdır.

Kuşkusuz bu düzeltmenin tam olarak ne ölçüde olduğunu kesin olarak söylememiz mümkün değil. Ve fakat bundan önceki genel seçimlerde 29 milyon 932 bin 429 seçmenli bir seçimde, katılmayan + geçersiz oy toplamının 5.563.144 olduğu, bunun o dönemde oran olarak %18.43 olduğu bilindiğinde, bu seçimlerde 3 milyon yeni seçmenin seçime katıldığı şartlarda, katılmayan + geçersiz oy sayısının –hem de boykot çağrılarının çok daha geniş olduğu düşünüldüğünde– 1,5 milyon azalması mümkün değildir. Ne olmuştur? Geçen beş yıl yığınların düzenden daha fazla memnun olması yönünde çok belirleyici gelişmeler mi olmuştur? Bunun olmadığı ortadadır.

O halde "boykot" oranındaki bu düşüşün bir tek açıklaması vardır: Kandırmaca, sahtekarlık. Biz boykot oranının en kötü halde bundan önceki genel seçimler seviyesinde kaldığını (yani %18-%20 civarında... 6-6,5 milyon seçmen civarında olduğunu) var sayıyoruz. Bu durumda hakim sınıfların seçim sahtekarlığına pratik olarak hayır diyenler, hakim sınıfların en büyük partileri kadardır. (Hakim sınıfların düzelttiği verilere göre bile "Boykot Partisi" SHP kadar oya sahiptir!) Devrimciler açısından seçmen bazında içinde faaliyet yürütülmesi öncelikli olan kesim bu kesimdir.

• Seçimlerin gösterdiği bir şey "boykot"cuların önemli bir güç olması ise, bir diğer şey de, seçmenlerin çok büyük bir bölümünün, çözümü bu düzen ve bu devlet içinde ve seçimler yoluyla aradığı, burjuva parlamentarizminin ülkemizde miyadını doldurmadığıdır.

Yalnızca Türkiye'de değil, Kuzey Kürdistan'da da, belirli alanlar (Diyarbakır, Tunceli gibi) dışta tutulduğunda, çoğunluğun boykot çağrısına uymadığı olgu olarak tespit edilmek zorundadır. Boykotçuların çoğunlukta olduğu alanlar gayet sınırlıdır.

Gündem gazetesinde yer yer yapıldığı gibi boykotçuların gerçekten çoğunlukta olduğu bir iki alandan yola çıkarak tüm Kürdistan'da halkın boykot dediği sonucunu çıkarmak; ya da bizzat kendi verdiği verilerde en yüksek boykot oranının %29.9 görüldüğü İstanbul'da *"İstanbul'da da boykot tuttu" (Bkz. Özgür Gündem, 1 Nisan 1994)* başlığı atmak, kendi kendini ve okuyucuyu kandırmaktır.

Seçimler, bir kez daha seçmenlerin çoğunluğunun burjuvazinin seçim oyunundan bir şeyler beklediğini göstermiştir. Olgu budur. Bu yüzden burjuva parlamentarizminin ülkemizde faşizme geçirilmiş bir maske olduğunun teşhiri, bunun ötesinde de işçi ve emekçi yığınlar açısından burjuva parlamenter sistemin en ileri, en demokratiğinde bile köklü bir değişikliğin mümkün olmadığının durup/bıkmaksızın açıklanması, önümüzdeki dönemde de komünist faaliyet açısından belirleyici önemdedir.

• Yığınların çoğunluğu, evet çözümü düzen içinde aramaktadır. Fakat hakim sınıfların hiçbir partisine çoğunluk inanmamakta, güvenmemektedir. Hakim sınıfların andaki "en büyük" partisinin seçmen bazındaki kitle desteği, geçerli oylarda(!) %21.47' dir. Bu oran, tüm seçmenler bazında %17'lere kadar düşmektedir. Bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye'yi yöneten hükümetin seçmen bazında gerçek kit

le desteği %17 DYP + %8 SHP = (tüm seçmenler bazında, geçerli oylar bazında değil!) %25'dir! Yani bütün seçmenlerin (o da verilen rakamların doğru olduğu var sayıldığında!!!) dörtte üçünün desteklemediği bir hükümetle yönetilmektedir Kuzey Kürdistan-Türkiye. Fakat ne gam: Önemli olan, büyük sermayenin ve emperyalist ağababaların ve toprak beylerinin ne istediğidir. Onlar hayatından memnundur!

Bu bağlamda Aydınlık'ta Ferit İlsever ve Özgür Gündem'de kimi yazarlar, ve bir dizi devrimci oportünist de seçim sonuçlarına bakarak Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin hakim sınıflarca yönetilemez hale geldiğinin görüldüğü sonucunu çıkarıyorlar. Öyle ya, en büyük parti bile en iyi halde %20'lik bir desteğe sahip!

Bu sonucu çıkartmak, büyük bir zorlamadır. Hakim sınıfların yönetebilir durumda olması için onun bir partisinin seçmenin çoğunluğu tarafından desteklenmesi gerektiğini savunmak anlamına gelir bu, ki bütünüyle yanlıştır. Eğer seçim bağlamında tartışılacaksa, o zaman hakim sınıfların partilerinin tümüne verilen oylar bir haneye yazılmak zorundadır! Seçmen bazında düzen partilerine verilen oyların toplamı eğer çoğunluk oluşturuyorsa, o zaman burjuvazinin "demokrasi" oyunu çerçevesinde hüküm sürmesinin önünde bir engel yoktur.

Kuşkusuz hakim sınıfların çeşitli partileri arasında da çıkar çatışmaları olduğu için, tek bir partinin çoğunluk sağlayamadığı hallerde yönetmek daha zordur, fakat imkansız değildir. Ve çoğunlukla da bir partinin tek başına iktidar olmayacak oyu aldığı durumlar kural dışıdır.

• Seçimin hakim sınıfların çeşitli partileri arasındaki oy dağılımı açısından önemli kimi sonuçları ise şunlardır:

• Bu seçimde oyunu arttıran iki parti vardır. RP ve MHP! Bunlardan RP bu seçimin esas galibidir. Bu parti 1987'den bu yana oylarını her seçimde artıran tek parti görünümündedir. Bu parti özellikle büyük şehirlerin gecekondu semtlerinde ve Kuzey Kürdistan'da aldığı oylarla, il ve ilçe yönetimlerinde büyük atılım yapmış, 28 ilin ve 80 ilçenin yönetimini bu seçimlerde ele geçirmiştir. İstanbul gibi, Kuzey Kürdistan-Türkiye nüfusunun altıda birini barındıran bir şehir; Kemalist Türkiye Cumhuriyeti'nin başkenti Ankara eğer oyun kuralları içinde oynanacaksa, önümüzdeki 5 yıl RP'li belediye başkanlarınca yönetilecektir.

1989'da il genel meclisi seçimlerinde %9.78 olan RP'nin oy oranı, bu seçimlerde ikiye katlanmıştır. Oylardaki ikiye katlayış, il yönetimlerinde nerdeyse altıya (5'den 28'e!); ilçe yönetimlerinde beşe katlanış (15'den seksene) şeklinde yansımıştır. Bunun böyle olması, seçim sisteminin ve "sağ" ve "sol" merkezin değişik partilere bölünmüş olmasının ve Kuzey Kürdistan'da da DEP'in seçimlere girmemesinin de bir sonucudur. Seçim sistemi partilerin çok olduğu ve oyların bölündüğü bir ortamda %20 civarında bir oyla belediye, milletvekilliği vb. kazanma imkanı sağlayan bir sistemdir. Ve şimdi RP dışındaki tüm burju-

Leş gibi kokuyor bu düzen!

Bu seçimler Kuzey Kürdistan-Türkiye seçim tarihine "Çöplük seçimleri" olarak geçmeye de aday. Çünkü seçim ertesinde genel çöplüklerden yakılmış, çöpe atılmış binlerce oy pusulası, mühür, evet hatta oy kalıpları bile bulundu! Sahtekarlığın boyutları, çöplüklere bile sığmayacak kadar büyük!

va partileri, başta DYP-SHP-ANAP olmak üzere seçim sisteminin kötülüğü üzerine ah-ü-vah etmektedirler. Fakat bu seçim sistemini yapıp, kabul edenler onlardır. Onun için şikayetlenmeye hiç hakları yoktur.

Yine de şu kesindir: Eğer aralarında çıplak çıkar dışında önemli bir ayrılık bulunmayan ANAP-DYP; SHP -CHP gibi partiler birleşmiş olsa; ve bunun yanında iki dereceli bir seçim sistemi uygulansa, RP'nin bugünkü kitle desteği ile, bugünkü sonuçları alması mümkün değildi, değildir.

Kuzey Kürdistan'da da DEP'in seçimlere girmesi halinde şimdi RP'nin eline geçen kimi belediyelerin DEP tarafından kazanılmış olacağına kesin gözüyle bakılmalıdır.

Şimdi hakim sınıfların "merkez sağ" ve "merkez sol" partileri, önce seçim sistemini değiştirerek, ardından da bununla RP'nin yükselişi önlenemezse, birleşerek RP'nin önüne geçmeye çalışacaklardır. Fakat şu an seçimin galibinin RP olduğu ve 28 kenti onun yöneteceği olgudur. (SHP baştan mızıkçılık yaparak seçimlerin ülke çapında yenilenmesini istemiştir. Ve fakat seçimler yenilense de, aynı şartlar değişmedikçe, değişecek bir şey yoktur.) Bu, bütün burjuva partileri içinde en örgütlü ve en fazla militan destekçiye sahip parti olan RP'nin daha da güçlenmesi için imkanlar yaratacaktır.

RP'ne karşı, onun sahte umut olduğunu göstererek yürütülecek, onun "Adil Düzeni"nin gerçekte islamcı kodamanların zenginleşme düzeni olduğunu; işçi düşmanı, köylü düşmanı, emekçi düşmanı, kadın düşmanı bir düzen olduğunu göstermek; RP'nin islamcı olduğu kadar Türkçü, ırkçı olduğunu da göstermek önümüzdeki dönemin de önemli görevlerinden biridir.

RP, şimdi kitle desteği bazında ele alındığında, hakim sınıfların önemli alternatiflerinden biri haline gelmiştir. Kemalist hakim sınıflar açısından islamcı RP'nin anti-kemalist yanlarının törpülenmesi halinde, o önemli bir dayanaktır. Nitekim Kuzey Kürdistan'da birçok alanda devletin temsilcisi olarak ordu, özel tim, korucu desteğinde RP adayları öne çıkmıştır. RP, hakim sınıfların diğer partilerinden çok daha fazla din temelinde propaganda yapan bir parti olarak kendini söylemde diğer hakim sınıf partilerinden ayırmaya özen göstermekte, böylece karşıdevrimin saldırı konumunda olduğu ortamda, yoksul yığınlara da kendini "muhalefet" partisi olarak tanıtıp, "umut" olabilmektedir.

Bütün dünyada dinci akımların da geliştiği ortam, RP'nin yükselişine dış desteklerden biri olmaktadır. Biz hakim sınıfların kemalist kanadının, RP'ne karşı yığınları "laiklik" temelinde seferber etme sahtekarlığını da teşhir ederek, RP'ne karşı mücadeleyi daha ciddiye alma görevine sahibiz. RP ve diğerleri arasında halkın yapacağı ve yaptığı tercih, veba ile kolera arasındaki tercihtir! Bunu kavratmak bizim görevimizdir. Kuşkusuz şimdi RP'li belediyeler bunun böyle olduğunu göstermek için daha fazla malzeme de sunacaktır.

• Seçimin ikinci galibi olan MHP, 1989'daki %4.14'lük oy oranını (o zaman MÇP adını taşıyordu. Ondan MHP ve BBP çıktı) %7.94'e (+ 1.30, BBP=9.24), il yönetimlerini 3'den 6'ya, ilçe yönetimlerini 10'dan 52'ye çıkardı. Bu partinin oylarını artırması, yalnızca en kaba şovenizme sarılmasıyla oldu. MHP'nin oyunu nerdeyse ikiye katlaması, ve evet Kürdistan'da da önemli ölçüde oy alması, hakim sınıfların Türk-Kürt çatışması yönündeki kışkırtmalarının verimli bir toprağının olduğunu gösterme açısından önemlidir.

MHP'ye karşı ideolojik ve pratik mücadele, Türk ırkçılığının bu mızrağının kırılması için mücadele, onun diğerlerinden nitelik farkı olmadığının bilincinde olarak daha sıkı bir şekilde yürütülmek zorundadır.

• DYP seçimlerden %6'ya yakın oy kaybına rağmen birinci parti olarak çıkmış ve bunu hiç utanmadan zafer olarak kutlamıştır. Bu zafer kutlamalarının nedeni de vardır elbet: DYP, hükümet partisi olarak aslında çok daha büyük bir hezimeti hak etmişti ve bekliyordu. Bu hezimeti biraz yumuşatmak için DYP'nin bugünkü başkanı Çiller son dönemde ırkçılık bayrağını iyice yukarlara kaldırdı.

DEP'e saldırı, *"PKK'yı meclisten attık", "bana verilecek her oy PKK'ya kurşundur"* çığlıkları, görülen o ki on yıllardır kafası kemalizmle, Türk ırkçılığı ile yıkanan yığınlarda yankısını buldu. DYP'yi her şeye rağmen birinci partilikte tutan ırkçılık propagandasına son dönemde verdiği ağırlıktır.

• ANAP, birinci parti olma beklentileri ile girdiği bu seçimden %3'e yakın bir oy kaybı ile (bundan önceki yerel seçimlerdeki il genel meclisi seçimleri sonuçlarına göre kaybı daha azdır) ikinci parti olarak çıkmıştır. Görülen, merkez sağın bu iki partisinden birinin diğerini yok edemeyeceğidir. Bu durumda hakim sınıfların durumunun daha zorlanması halinde (örneğin hakim sınıfların bir bölümü açısından kesinlikle istenmeyen bir RP iktidarını önlemek gerekirse) bu iki partinin birleşmesi gündeme getirilecektir.

• Seçimin esas mağlubü SHP'dir. SHP son yerel seçimlerde il genel meclisi seçimlerine göre (%28.71) yarıdan fazla küçülmüştür. Kuşkusuz bunda CHP'nin SHP'den ayrılmasının da payı vardır. Fakat CHP'nin aldığı oy bellidir: %4.62. CHP'nin oyları düşülse bile %10'a yakın oy kaybı sözkonusudur. Bunun da açıklaması vardır: Reformist, sosyal-demokrat merkez "sol" partiler ile, merkez sağ partiler arasındaki ayrılıklar giderek iyice silinmekte, merkez "sol" gerçek bir muhalefet görünümünden çıkmakta, muhalefet boşluğu başka güçlerce doldurulmaktadır.

Kaldı ki başka ülkelerde merkez sol ya yalnız başına, ya da koalisyon içinde iktidardadır da. Ülkemizde de SHP/DYP ile koalisyon hükümeti oluşturmuştur. Ve kitleler açısından SHP'yi DYP'den ayırmak giderek imkansız hale gelmektedir. Bu durumda SHP'nin oylarının bir bölümünün söylemde daha radikal olan "muhalif" (bir bölümü RP'ye, bir bölümü de bu seçimlerde boykota) kesimlere, bir bölümünün de SHP'nin izlediği pratik siyaseti daha tutarlı savunan merkez sağa kayması anlaşılırdır. Bu gelişmenin bir sonucu da genel görünüm açısından, geçerli oylar bağlamında seçmenlerde bir sağa kayışın varlığıdır.

Bu seçimlerde tüm "sağ"ın geçerli oyları:

Merkez sağ: ANAP+DYP+DP+YDP = %43.39; açık ırkçı/Türkçü: MHP +BBP = %9.24; İslamcı: = %19,07 olmak üzere %71.70 oranına varmıştır.

Buna karşı "sol" geçerli oylar:
Merkez sol: SHP+CHP+DSP = %27
Düzen içi "aşırı!" sol = %0.6
olmak üzere %27. 60'dır.

Ve bu, 1969 yılı dışında hep %30'ların üstünde olan ve ortalama %35 civarında olan oy oranında önemli bir düşüştür. Bu, bütün dünyada yaşanan konjonktürel sağa kayışın bir yansımasıdır da aynı zamanda.

Aşağıda 1950'den bu yana yapılan seçimlerde CHP ve onun ardılı olan partilerin aldığı oy oranını gösteren bir tabela yayınlıyoruz. Bu tabelanın gösterdiği bu yerel seçimlerde CHP kökenli "sol" (tabii ki bu "sol" sahte soldur. Yine de söylemde diğer burjuva partilerine göre daha "halkçı"dır) bütün tarihinin en kötü seçim sonucunu aldığını göstermektedir.

Yıl	CHP	HP	SODEP	SHP	DSP	CHP	Toplam
1950	40						40
1954	35						35
1957	41						41
1961	38						38
1965	29						29
1969	27						27
1973	33						33
1977	41						41
1983		31					31
1984		9	24				33
1987				25	9		34
1989				29	9		38
1991				20	11		31
1994				12	8.4	5	25

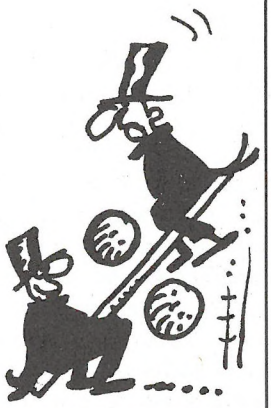

(2 Nisan 1994, Aydınlık)

OYLAR ZAM OLUP, ZULÜM OLUP, KİRLİ SAVAŞTA KULLANILAN KURŞUN OLUP GERİ DÖNÜYOR!

Seçim ertesi gelişmeler seçimlerin ne demek olduğunu, ne işe yaradığını bir kez daha gösterdi: Bu seçimlere halkın çoğunluğunun katılıp, böylece düzenden yana tavır takınması ile güven tazeleyen hakim sınıf partileri, seçimin ertesinde hemen gündeme geçtiler.

Kısa bir pazarlık ertesi, Milli Güvenlik Kurulu'nun işareti doğrultusunda şimdilik SHP-DYP koalisyon hükümetine devam kararı alındı ve ondan sonra zehir zemberek bir "ekonomik plan" açıklandı. Petrole ve bir dizi günlük ihtiyaç maddesine yüzde yüze yakın zamlar bindirildi. Petrole yapılan zam her alana yansıyacak. Çok kısa süre içinde yalnızca bugün zam yapılan ürünlerin fiyatları değil, bütün fiyatlar birkaç kata katlanacaktır.

Zamlarla birlikte, devlet memur maaşlarına zam yapılmayacağı, işçilerden de fedakarlık beklendiği açıklandı.

Onlarca KİT'in kapatılacağı ve onlarcasının özelleştirileceği açıklandı. Program, onbinlerce işçinin işsiz hale geleceğinin ilanıdır.

Burjuvazinin istisnasız bütün kalemşörlerinin ikinci 24 Ocak kararları diye adlandırıp, destek verdiği bu kararlar, hakim sınıfların iflas eşiğine gelen ekonomisini; işçi sınıfının, köylülerin ve tüm emekçilerin sırtından

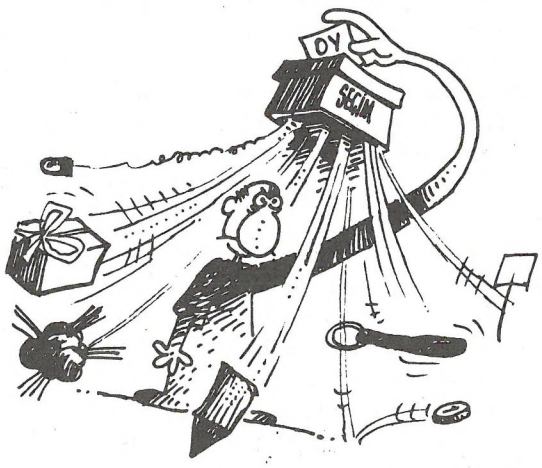

düzlüğe çıkartma programıdır.

İşçiler ve emekçiler bu programa karşı kendi programlarını koymalı, "Krizi kendiniz ödeyin!" demelidir.

Savaş sizin savaşınız! Biz kirli savaşı istemiyoruz! Bizim savaşımız size karşı sınıf savaşıdır! demelidir.

Kaldı ki, bu programla milyonlarca işçinin, emekçinin daha da yoksullaşması pahasına bu krizden çıkılsa bile, her çıkılan kriz yeni bir krizin başlangıç noktasıdır. Bu, kapitalist ekonominin yasasıdır.

Ve yine kaldı ki, ülkemizde kapitalizm, emperyalizme bağımlı, geri bir kapitalizmdir. Ve bunda üretimden çok spekülatif kazançlar belirleyicidir. Yani işçiler, emekçiler açısından bir felaket olan kriz, bu düzende hep olacaktır. O halde sorun, bu düzeni değiştirmektir.

O halde sorun, krizsiz bir toplumsal sistemi, sosyalizmi kurmak, bunun için mücadele etmektir...

PERSPEKTİFLER

Bir bütün olarak ele alındığında şu tespit edilmek zorundadır: 27 Mart yerel seçimlerini belirleyen Kuzey Kürdistan'daki savaş olmuştur. Hakim sınıflar tüm seçim taktiklerini bu savaşa göre kurmuşlardır. Bir kez daha şu görülmüştür:

Türkiye'de gerçek demokrasi, Kuzey Kürdistan'da özgürlük olmadan mümkün değildir. Kuzey Kürdistan'da gerçek özgürlük, faşist Türk devleti yıkılmadan, Türkiye demokrasiye kavuşmadan mümkün değildir. Türkiye'de demokrasi, Kürdistan'da özgürlük ayrılmaz bir biçimde içiçe girmiştir. Her şey bu gerçeğin bilincinde ele alınmak zorundadır.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan devrimi, aynı düşmana, faşist TC devletine sahiptir. Bu düşmanı yıkmak için Kuzey Kürdistan-Türkiye'de işçi sınıfı ve emekçi hareketi ile; Kuzey Kürdistan'da ulusal kurtuluş hareketi içiçe girmek zorundadır. Bu birlik ancak Bolşevik Partiler önderliğinde sağlanır. Bunun dışındaki her alternatif sonuçta işçi ve emekçi yığınlar açısından ehven-i şerin tercihi biçiminde çözümlerdir!

Hakim sınıflar işçilere, köylülere, emekçilere, Kürt ulusuna ve ezilen milliyetlere, kadınlara, gençlere alternatifler sunuyor... Sunduğu alternatifler, ırkçılığın biçimleri, kemalizmin biçimleri, dinciliğin biçimleri arasında tercihlerdir. Aids ile kanser arasında seçme hakkı tanıyorlar bize. Barbarlığın biçimleri arasında seçim yaptırıp, ona da demokrasi diyorlar!

İşçilere, emekçilere kurtuluş için demokrasi ve sosyalizm lazımdır. Gerçek alternatif budur!

Bugün hüküm süren ve bize biçimleri arasında seçim alternatifmiş gibi sunulan faşizmin tek gerçek alternatifi devrimdir!

Halkların birbirine karşı kışkırtılmasının ve kırdırılmasının biricik alternatifi, halkların kardeşliğine götüren biricik yol devrimdir!

Irkçılık, dincilik, milliyetçilik burjuvazinin bayraklarıdır!

Bize kızıl bayraklar yol gösteriyor!

Sarılın kızıl bayraklara!

Sarılın Bolşevizme!

7 Nisan 1994 ◄

Sürecin getirdiği bazı olgular, Kürt sorunu ve hakim sınıflar...

Önümüzdeki süreçte görevimiz; devletin şoven kışkırtmalarına ve yoğun ırkçı propagandalarına karşı, işçi sınıfı içinde, sabırlı ve sistemli bir çalışmayı oturtmak ve onları Kürt ulusunun haklı mücadelesinin yanına çekmek; Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak için emekçinin elindeki ekmeğine el uzatan hakim sınıfların karşısında mevzilendirmek; sömürü düzenine karşı devrim mücadelesine kazanmak olmalıdır. Bu her geçen gün daha da yakıcı hale gelmekte, sürecin getirdikleri, böyle bir çalışmada kitleleri kazanabilmenin objektif olanaklarını da geçtiğimiz yıllara oranla daha fazla sunmaktadır.

İÇİNDEN geçtiğimiz süreç hakim sınıfların Kürt politikası açısından neler getirip, neler götürecek?

Bu soruya detaylı kesin yanıtlar vermek elbette müneccimlik olurdu. Ancak, sürecin getirdiği bir dizi olgular alt alta sıralanıp toplandığında, gerek devleti elinde bulunduran kesim ve gerekse ezilenler açısından önümüzdeki dönemde Kürt sorununda oldukça "sancılı" bir dönemin yaşanacağını söylemek hiç de abartılı olmayacaktır.

Süreç, burjuva devlet açısından sorunu daha da karmaşıklaştırıp geleceğe taşımakla kalmıyor, mücadelenin gelişmesi saklanamayacak bir boyuta ulaşıyor. Bir yanda sorunun uluslararasılaşması, diğer yanda en düşük seviyeli "siyasi çözüm"ün bile egemenlerin bir bölümü tarafından hala tabu olarak görülüp yanaşılmaması; özde inkarcı resmi çizginin bir nokta bile ilerisine geçilememesi; inkarcı ve imhacı politikanın etkisinden de dolayı derinleşerek süren ekonomik kriz... tüm bu ve benzeri olgular egemenler açısından varolan sorunun açmazlığını göstermektedir.

"Savaş ekonomisi" ve hükümet...

"PKK'yı çok kısa sürede ortadan kaldırmak", "Kürt sorununu kesin olarak çözmek", "bahara kadar bu işi bitirmek" iddialarını sık sık yineleyen Çiller hükümeti, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi ile mücadelenin yollarından "en etkilisi" olarak askeri çözümü seçmiş durumdadır. Bu seçim elbette ki hakim sınıflar açısından bir dizi askeri harcamayı da beraberinde getirmektedir.

Nitekim, geçtiğimiz yılın sonlarına doğru kabul edilen 1994 bütçesinin dağılımında "aslan payı"nı "savunma harcamaları" (siz bunu güncel olarak Kürt ulusuna karşı yöneltilen savaş için ayrılan harcamalar olarak okuyun) almıştır. Buna göre, "savunma harcamaları"nın toplam devlet harcamaları içindeki yeri % 40,13'tür. 1993 yılı bütçesine göre oldukça büyük bir artışla, devletin harcamalarının en önemli kesimini oluşturan "savunma harcamalarına"; ne kadarı "örtülü ödenek" adı altında savaşa ayrıldığı devletçe net olarak ortaya konulmayan ve ama oldukça büyük bir meblağ oluşturduğu ileri sürülen kaynağın eklenmesi ile 1994 yılı bütçesinin tam anlamıyla bir savaş bütçesi olduğu söylenebilir.

Çiller'in, 1994 yılı için savaşın maliyetine yönelik verdiği rakam, 400 trilyon liradır. Her ne kadar bazı hakim sınıf sözcülerince "abartılı" bulunsa da bu rakam "örtülü ödenek" ya da destek fonlarından sağlanacak eklerle değerlendirildiğinde hiç de "yadırganacak bir rakam" değildir. Her halükarda andaki veriler, "örtülü ödenek" adı altında sağlanan para, ya da çeşitli fonlardan aktarılacak paralarla birlikte toplam oran olarak, 1994 bütçesinin önemli bir bölümünün Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşa aktarılacağını göstermektedir. Bu olgu, adı konulmamış savaşta, adı konulmamış bir savaş ekonomisinin (aslında adı konulmuş bir savaş ekonomisi!... Ve fakat hakim sınıflar bunu şimdilik "ekonomik terör"e karşı mücadele, "borç ve faize karşı mücadele" vs. olarak lanse ediyorlar!) uygulanacağı anlamına gelir.

1994 yılı bütçe verilerinin ortaya koyduğu rakamlar ilginçtir. 1992 yılı ile kıyaslamalı olarak devlet harcamalarının dağılımına baktığımızda şu tablo ile karşılaşıyoruz:

DEVLET HARCAMALARININ DAĞILIMI (yüzde)

	1992	*1994*
Yatırım harca.	*23,01*	*20,88*
Personel harca.	*29,54*	*26,58*
Savaş harca.	*32,97*	*40,13*
Faiz ödeme.	*12,65*	*21,82*
Devlet har. (trilyon)	*318,5*	*996,7*

(Tablo, Özgür Gündem gazetesinin 3 Ocak 1994 tarihli sayısından alınmıştır.)

Tabloya göre, devlet, 1994 yılı için yapacağı yatırımın iki katını savaşa

ayırmıştır. Aynı harcama, personel giderlerine (yani önemli bir bölümü devlet hizmetinde çalışan memurlara, ve hizmetlilere ödenecek ücretlere) ayrılan paradan yaklaşık % 40 fazladır! Yine, "ekonomik terör"e; "borç ve faize karşı mücadeleye" yani borç ve faiz ödemelerine 1994 yılı bütçesinde ayrılan para (% 21,82) savaşa ayrılan paranın neredeyse üçte biri kadardır!

Rakamlar daha da çoğaltılabilir. Ancak, 1994 bütçesinin bir savaş bütçesi olduğunu yukarıdaki rakamlar yeterince vermektedir. Tüm bunlara ek olarak, 130 trilyon liranın üzerinde bir bütçe açığı, 330 trilyon liraya ulaşmış bir iç borç, 60 milyar doların üzerinde dış borç, 5 milyar doların üzerinde ödemeler dengesi açığı gibi veriler ekonominin başka açılardan gedikleri oldular/oluyorlar.

Tüm bu veriler alt alta sıralandığında, bu yılın ekonomik alandaki görüntüsü, en yalın ifade ile, –hükümetin en iyimser hesaplarına göre– en az % 80'in üzerinde bir enflasyon ve bunun "doğal" sonuçlarıdır. Alım gücünün azalması, pazarda arz-talep ilişkilerinde bir durgunlaşma; yatırıma bütçeden çok küçük bir payın ayrılması sonucu kalkınmanın neredeyse sıfırlanması; yeterli yatırımın olmaması nedeni ile işsizliğin çok daha üst boyutlarda artması; bunun da "doğal" bir sonucu olarak ücretlerdeki gerileme, döviz fiyatlarındaki büyük çaplı dalgalanmalar, devalüasyonlar, "küçük çaplı kur ayarlamaları", "Merkez Bankası müdahaleleri", vs. vs. ... tüm bunlar, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ekonomik olarak kötü bir sürecin açık belirtileridir.

Peki, "savaş ekonomisi"nin yükünü kim omuzlayacaktır? Ya da bir başka deyişle, bu yük kimlere yüklenecektir? Bu soruya verilecek tek yanıt, burjuvazinin çıkarlarını savunan devletin, ekonomik yükü, çeşitli milliyetlerden Türkiye-Kuzey Kürdistanlı emekçilere yükleyeceğidir. Nitekim, devletin 1994 yılı için memur ücretine öngördüğü artış miktarı sadece % 28'dir! Yine bu oran, çok az bir oynama ile, işçilere de yansıtılacaktır. Kısaca, % 80'lerin üzerinde gezinen enflasyona karşılık % 30'larda seyreden bir ücret artışı ile devlet, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yürüttüğü savaşın faturasını emekçilere yüklüyor, acı reçeteyi ezilenlere reva görüyor!

Devlet, ekonomik sıkıntının yükünü emekçilere yüklemesinin bir örneğini "yeni vergi yasası"nda göstermişti. "Büyük reformlar" yapılacağı iddiaları ile Meclise sunulan ve epeyce göz boyayıcı maddenin yer aldığı taslak, mecliste kuşa çevrilerek çıkmış ve açık bir şekilde emekçilere yüklenen, emekçilerin tüm verginin % 88'ini ödediği bir vergi kanunu tasarısı yasallaştırılmıştır. Bu olgu öylesine açıktır ki, devletin bir numaralı savunuculuğunu yapan Hürriyet Gazetesi bile kanunu, *"Zenginlerin dediği oldu!"*, başlığı ile sürmanşetten vermiş, bu tasarının/kanunun aleyhinde ve geri çekilmesi yönünde yayın yapabilmiştir!

Devletin, ekonomik sıkıntının yükünü yoksullara yüklemesinin son ve en ağır uygulaması, "İkinci 24 Ocak Kararları" olarak da adlandırılan son "Şok Ekonomik Kararlar"ın alınmasında görülmüştür. Alınan kararlarla, Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın finansmanının da sağlanması hedeflenmiş ve finansör olarak da –her zaman olduğu gibi– emekçilere "görev yüklenmiştir"!

Göstermelik olarak zenginlerin de "dahil" edildiği bir söylem geliştirilmeye çalışılsa da, bu, gerçeği örtmeye yetmemektedir. Esas olarak hakim sınıflar ve onların devleti, "savaş ekonomisi"nin bütün yükünü emekçilere yüklemekte, onların sırtından, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmaya çalışmaktadırlar.

Bu durum, emekçilerin mücadelesine nasıl yansıyacaktır? Bu sorunun yanıtı, herşeyden önce, emekçilerin soruna yaklaşımlarındaki bilinç ve örgütlülük düzeyi ile ilgilidir. Geçtiğimiz dönem, işçi sınıfı, gerek sınıf olarak kendi taleplerine yaklaşımda –sınırlı bazı eylemlilikler gerçekleştirmesine rağmen– gerekse, gündemdeki acil siyasi sorunlara yaklaşım bağıntısında olumlu bir tavır sergilemekten uzaktı. Önümüzdeki süreçte ise emekçiler, geçen dönemin tersine; daha derinden etkilenecekleri "savaş ekonomisi"nin sonuçlarına karşı mücadeleyi yükseltip devletin uygulamalarına karşı eylemliliklere girecektir. Bu beklenmelidir. Sorun, böylesi bir mücadelede, işçi sınıfının eylemliliğini, devlete karşı sonuna kadar götürüp götüremeyeceğidir.

İşçi sınıfının andaki bilinç durumu, örgütlülük durumu ve şu ana kadarki Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine yaklaşım deneyi, işçi sınıfının çoğunluğunun (devletin yoğun PKK karşıtı propagandası ve şovenist kışkırtmaları ile de) üzerine düşen böyle bir devlet karşıtı eylemliliği en azından kısa vadede gerçekleştiremeyeceği yönündedir. Elbette bu noktada, işçi sınıfına sistemli bir çaba ile, doğru bilincin ne kadar götürüldüğünün de önemli bir rolü olacaktır.

Önümüzdeki süreçte görevimiz, devletin şoven kışkırtmalarına ve yoğun ırkçı propagandalarına karşı, işçi sınıfı içinde, sabırlı ve sistemli bir çalışmayı oturtmak ve onları Kürt ulusunun haklı mücadelesinin yanına çekmek; Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak için emekçinin elindeki ekmeğine el uzatan hakim sınıfların karşısında mevzilendirmek; sömürü düzenine karşı devrim mücadelesine kazanmak olmalıdır. Bu her geçen gün daha da yakıcı hale gelmekte, sürecin getirdikleri, böyle bir çalışmada kitleleri kazanabilmenin objektif olanaklarını da geçtiğimiz yıllara oranla daha fazla sunmaktadır.

Newroz '94 ve hakim sınıflar...

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da "PKK'nın ezileceğinden", "bahara kadar bitirileceğinden" dem vuran faşist devlet, '94 Newroz'unda da Kuzey Kürdistanda gelişebilecek çeşitli protesto gösterilerini ezmek ve muhtemel bir kargaşadan yararlanarak geniş çaplı katliamlara girişmek için aylar öncesinden ordunun önemli bir bölümünü bölgeye kaydırdığı izlenen gelişmelerdendi. Geçtiğimiz yıl, PKK'nın öne sürdüğü ateşkes karşısında kitlelerin geri çekilmesi ve protestoların sınırlı düzeyde kalması karşısında öngördükleri "Bahar Harekatı"nı daha geç ve nispeten kısmi boyutlarda yürüten faşist devlet güçlerinin, beklentileri olan "geniş boyutlu kitle hareketi ve geniş boyutlu ezme" planı bir yıl rötarla bu yılki Newroz'a sarkmıştı. Çünkü Newroz'lar, geniş Kürt kesimlerinin devlete karşı öfkelerini haykırdıkları ve ulusal kurtuluş mücadelesi ateşine desteklerini sundukları bir bayrama dönüşmüştü; kitlesel boyutlarda serhildanlar da yine Newroz ateşi içinde gürleşmeye, geniş kesimleri kucaklamaya yatkındı, yatkındır.

Newroz '94'ün diğer yandan yerel seçimler ile zaman olarak çakışması, objektif olarak, devletin bir yanda "seçimlerin güvenliğini sağlama", diğer yandan "PKK'nın kökünü kazıma" adına ordunun önemli bir bölümünün Kuzey Kürdistan'a kaydırmasını beraberinde getirmişti. Devletin yetkili ağızlarının verdiği rakama göre Kuzey Kürdistan'daki asker sayısı 500 bindir.

Newroz öncesinde yürütülen tüm

bu hazırlıklar yanında devletin "mehmetçik basınıyla" elele, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine ve onun yanında yer alanlara karşı yeni bir saldırı kampanyasına girişmişti. Yine, DEP'e ve DEP milletvekillerine yönelik saldırılar da aynı döneme denk düşüyordu.

Faşist devlet ve savunucuları, tüm bu çabaları ile; Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini mevzisiz, desteksiz bırakma; yalnızlaştırma hedefini güdüyor, geniş kesimleri sindirmeyi amaçlıyordu. Devlete göre Newroz, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin bir parçası olmamalıydı, devlete karşı yönelen her türlü gösteri ve eylem ezilmeliydi, her şeye rağmen PKK'nın ve yandaşlarının propagandası yapılmamalıydı, vs. vs. ...

Faşist devletin bu çabası ve "önlemleri" bu yıl da esas olarak PKK tarafından boşa çıkarıldı. PKK, Newroz'un "evlerde kutlanması" kararını almıştı. Yığınların önemli bir bölümünün bu karara uyacağını bilen faşist devlet, kendi hesaplarını uygulayacağı koşulların yaratılmasının olanaksızlığı karşısında yeni bir politikaya yönelerek mevcut durumdan yararlanma yönüne gitti. Faşist devlet adına başbakan Çiller, "Newroz'un aslında Türklerin de bir bayramı olduğunu", "isteyen herkesin barış içinde kutlayabileceğini", "zaten önümüzdeki yıl da bu günün resmi bayram ve tatil günü olarak tanınacağını", "bu yıl da Güneydoğu'da vatandaşlarımızın kutlamasında bir sakınca olmadığını, kutlanacağını", vs. söylemeye, görünen politikayı bu merkeze oturtmaya başladı.

Bu politikanın yansıması olarak devlet ve ona sadakatta kusur etmemeye çalışan korucu elbiseli bir avuç satılmış Newroz'u Kürdistan'da ateşler üzerinden atlayarak, "sokakta" kutladı! Devlet "Newroz"da, "Nevruz ateşi" yaktı ve bu yılı da böylece geçirdi.

Bu politika değişikliği ve göstermelik "milli Nevruz törenleri", devletin Kürt ulusuna karşı saldırılarını ortadan kaldırmıyordu. Aynı günlerde, çeşitli Kürt köylerine yapılan baskınlar, yakmalar, seçimler için dipçik zoru ile "oy istemeler", boykot yerine sandığı, olmazsa namluyu göstermeler, kırsal alanda geniş çaplı operasyonlar... devletin "görünmeyen" politikasının birer görüngüleriydi.

Bu saldırılar sonucunda örneğin, Newroz'un "resmi bayram" ilan edileceği günlerde Diyarbekir, Mersin, Batman, Cizre, Ankara, İzmir, İstanbul, Malatya gibi merkezlerde, polis yüzlerce insanı gözaltına alıyordu... Yine aynı günlerde Kuzey Kürdistan'da gözlemci olarak bulunan bazı Batı Avrupalı heyetler, polisin saldırılarına hedef oluyorlardı. Yine başbakanın ağzından Newroz'un serbestçe kutlanabileceğinin belirtildiği ve bazı korucularca ateşlerin yakılarak üzerinden atlandığı gün, bazı yerleşim birimlerinde (örneğin Kurtalan'da) sokağa çıkma yasağı konulabiliyordu.

Newroz sonrasında da faşist devletin saldırıları boyutlandırılarak sürdü. Bu dönemde TC, bir dizi operasyon gerçekleştirdi. Kürt köylülerinin seçimlerde "devletin isteği doğrultusunda" davranması için baskı ve gözdağı oluşturmayı amaçlayan operasyonlar sonucunda, bazı Kürt köyleri bombalandı, onlarca kişi katledildi.

26 Mart günü, Şırnak merkeze bağlı Bêave ve Bêsukê köyleri ile, Güçlükonak'a bağlı Gêwer ve Uludere'ye bağlı Şiriş köylerinin bombalanması sonucu 48 kişinin katledildiği belirtilirken, yine aynı günlerde Dersim dağlarında devrimci güçlere yönelik saldırıların arttığı basına yansıyordu.

Bir bütün olarak değerlendirildiğinde, Newroz'94; faşist devletin önceden hesaplarını yaptığı boyutta bir objektif durum yaratmadı ise de faşist devlet, Newroz sonrası başlattığı, seçimler sonrasında da boyutlandırarak sürdürdüğü yeni bir saldırı ve imha kampanyasına girişmiştir.

Bu saldırılara karşı duyarlı olmak ve devletin saldırılarına karşı mevcut devrimci, demokratik, yurtsever güçlerle de eylem birliklerine yönelmek, geniş boyutlu olarak, devletin saldırılarına bir set oluşturmak görevi her zamankinden daha da acildir.

"Uluslararası Kuzey Kürdistan Konferansı" ve bazı noktalar...

PKK'nın Newroz '94'te takındığı tavır, her ne kadar pratikte devletin bazı hesaplarını kısa vadeli de olsa boşa çıkarmışsa da, reformist siyasetin kabul ettirilmesine yönelik izlenen hat devam ettirilmiştir. Yine, Newroz dönemine denk düşen bir zaman dilimi içinde "Uluslararası Kuzey Kürdistan Konferansı" adıyla gerçekleştirilen konferansta ileri sürdüğü "yeni çözüm" paketi PKK'nın reformist politikasının uluslararası planda da "görücüye çıkması" niteliğindeydi.

Belçika'nın başkenti Brüksel'de, gerçekleşen "Uluslararası Kuzey Kürdistan Konferansı"na bir mesaj gönderen Abdullah Öcalan, 5 maddeden oluşan bir "çözüm" paketi sundu. Bu maddelerde, *"tüm çözüm önerilerine, bu konuda devletlerin veya uluslararası kuruluşların yapacağı girişimlere açık"* olunacağı, *"Türk devleti ile görüşmeler yolu ile demokrasi içinde Kürt halkının meşru taleplerini dile getirme ve bu konuda bir sonuca varma temelinde bir süreç başlatılacak olursa buna taraf olacaklarını"*, *"federasyon dahil bütün alternatifleri bu temelde tartışabileceklerini"*, *"uluslararası gözlem çerçevesinde karşılıklı bir ateşkes ve ardından çözüm görüşmeleri başlatılacaksa bundan kaçınmayıp zorlaştırıcı bir tutumun sahibi olmayacakları"*, *"konferansta çözüme ilişkin alınacak kararları kabul ettiğini"* belirtiyor ve *"mutlak anlamda Türkiye'yi bölme gibi bir anlayışlarının olmadığını"*, *"bu yönlü propagandaların kendi gerçeklerini yansıtmadığını"* *"tüm açıklığı"* ile ifade ediyordu.

Tüm bu noktalar, gerçekte, PKK'nın reformist hattının, uluslararası planda tanıtılmasına, batılılar nezdinde Kürt sorununun uluslararası bir potaya çekilmesi ve bu kesimlerin de etki ve desteği ile "siyasi çözüm"e faşist Türk devletinin zorlanması hedefini güdüyordu. Bu aynı zamanda PKK'nın, batılı emperyalistlerin tanıdığı gibi bir "terörist" örgüt olmadığı imajının yaratılmasına katkıda bulunacak söylemlerdi ve gerçekte PKK'nın "bugünkü gerçekliğini" yansıtıyordu. Bilindiği üzere PKK, son yıllarda söylem bağlamında da çıkışına kaynaklık eden bir dizi düşünceden çark etmişti. Örneğin, Abdullah Öcalan'ın sunduğu beş maddelik öneri paketinin içinde yeralan *"Mutlak anlamda Türkiye'yi bölme gibi bir anlayışımızın olmadığını, bu yönlü propagandaların bizim gerçeğimizi yansıtmadığını tüm açıklığı ile ifade etmek istiyorum" (Bkz. Özgür Gündem, 15 Mart 1994)* şeklindeki 2. madde ile Öcalan; aynı konuda dün söylenilen bir dizi şeyi "es geçerek", bugünkü gerçekliğini ortaya koyuyor; PKK'nın bugün izlediği çizginin reformist olduğunu bir kez daha belgeliyordu.

PKK'nın özde reformist politikası ile, TC ile süren savaşı arasındaki çelişkiyi de, yine Öcalan açıklıyor ve "siyasi çözüm için", "TC ile masaya oturup uzlaşmak için" savaşın "tercih edildiğini", bunu TC'nin zorladığını; *"siyasi çözüm ve serbest siyasi faaliyetler için zemin oluşturulursa, silahlı savaşın tamamen sona erdirilmesinin önünün açılacağını" (aynı yerde)* belir-

terek, hiç de *"korkulacak ve telaş edilecek bir durum olmadığı"* mesajını veriyordu.

Konferansın aldığı kararlarda da sorunun "çözümüne" ilişkin bir dizi reformist öneri ve istekler yer almaktaydı. Esas olarak uluslararası kurum ve kuruluşlar ile emperyalist güçlerin TC'yi "siyasi çözüm"e yönelmesi konusunda zorlaması, TC'nin, insan haklarına saygılı demokratik bir zemine "oturtulması", AGİK kararlarının uygulanmasının sağlanması vb. işlenmekteydi.

Bir bütün olarak değerlendirildiğinde, "Uluslararası Kuzey Kürdistan Konferansı", Öcalan'ın mesajında belirtilen hat üzerinde yoğunlaşmış, reformizm uluslararası planda kendini "görücüye çıkarmıştı".

Açıktır ki, bu hat ile Kürt ulusunun gerçek anlamda kurtuluşu mümkün değildir.

Biz bolşeviklerin Kürt sorunu için de ileri sürdüğü çözüm, bir halklar hapishanesi olan Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve köylülerin, ortak mücadelesi ile faşist Türk devletinin zorla yıkılması ve sosyalizmin yolunu açacak demokratik halk iktidarının kurulmasındadır! Çözüm, hangi kılıkta olursa olsun reformizmde değil, devrimdedir! Çözüm sosyalizmdedir!

Almanya'da Newroz eylemleri...

Newroz kutlamaları sırasında Avrupa'da gerçekleştirilen ve özellikle de Almanya'da geniş yankı uyandıran eylemlilikler Batılı emperyalistlerin de Türk devleti ile anda birlikte hareket ettiklerinin ve faşist Türk devletine açıktan destek verdiklerinin açık göstergesi oldular. Bu eylemliliklere katılanların tutuklanması ve sınırdışı tehditleri ile bir dizi yerde eylemlerin yasaklanması, eylemlere katılanlara polisin saldırması, vs. vs... ile Alman devleti başta olmak üzere emperyalist güçler anda, faşist Türk devletine desteklerini sundular, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin ezilmesi için Avrupa'da da elinden geleni gerçekleştirmekten kaçınmadılar.

Bu durum açık olmasına karşın, emperyalist Alman devletine ve onun uygulamaları ertesinde ERNK Avrupa Örgütü'nün takındığı ve bir yanda Alman devletinin saldırıları kınanırken diğer yandan "dostluk isteyen" tavır, izlenen reformist siyasetin bir parçası olma özelliğini taşıyordu. ERNK, eylemler sonrasında yaptığı açıklamada, Alman devletini sanki hiçbir şeyle ilgisi yokmuş gibi göstermekte; *"Alman Devleti Kürt halkından ne istiyor? Alman Devleti'nin, ortada sorun yokken, ulusal bayramını kutlamaya çalışan, Kürdistanlılara polislerle saldırmasının, yasaklar getirmesinin nedeni nedir?"*

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin yobazların fetvasına ihtiyacı var mı?

1993'ün Ekim ayında yazılmış olan alttaki yazıyı, güncelliğini koruduğundan ötürü aynen yayınlıyoruz.

ÖZGÜR GÜNDEM gazetesinin 24 Eylül 1993 tarihli baskısını okuyanlar, iç sayfaların birisinde, ilginç bir haber ile karşılaştılar: Özgür Gündem, "Kürdistan İslami Hareket" adındaki bir dini şûranın kuruluşundan haber veriyor ve bu şûranın kuruluş kongresinde kabul edilen fetvalardan alıntılar yapıyordu.

Gazetenin aktardığına göre, "Kürdistan Yurtsever Din Alimleri" tarafından toplanan bu şûra, *"özellikle Diyanet İşleri Başkanlığı, Refah Partisi, Milli Görüş Teşkilatı ve benzeri dini kisveli grup ve partilerin islamiyeti Kürt halkını ve insan haklarını inkar etmek amacıyla kullandıklarını"* açıklıyor ve bunların yaptıklarının *"islamiyete ve insanlığa zulüm ve ihanet olduğunu"* ilan ediyordu.

Ayrıca bu şûra bütün halkı *"Kemalizme karşı ulusal kurtuluş hareketi saflarına"* çağırıp, kemalizme karşı cihad ilan ediyordu. Tüm bunlara uygun olarak da Kürdistan İslami Hareket'in kuruluş kongresi, kemalizmin, *"kafir, zalim ve fasık (allah'ın emirlerini tanımayan, sapkın, günah işleyen, fesatçı, kötülük eden)"* olduğunu, kemalizmle mücadele etmenin bütün müminler için "farz" olduğunu ilan ediyordu. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin meşruluğu ve haklılığı için "herhalde çok gerekli olan" mollaların fetvası da böylece verilmiş oluyordu. Kuşkusuz Diyanet İşleri Başkanlığı'na bu fetvanın geçersiz olduğunu açıklayan daha "derin ve kuvvetli" yeni bir karşı fetva için emir verilmiştir, yakında gazetelerde bunu da görürseniz şaşmayın!

Güler misin ağlar mısın? Aslında durum hem ağlanacak, hem gülünecek bir durum, kısacası traji-komik bir durumdur. Olayın ağlanacak tarafı, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin meşruluğunun ve haklılığının hocaların vereceği fetvalarda aranması ve yorumsuz basılarak, bir anlamda ona da bağlanmasıdır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin yobazların vereceği fetvalara ihtiyacı yoktur, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, hocalar başka türlü fetvalar verseler de haklı ve meşrudur.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin haklılığı, hocanın iki dudağı arasından çıkacak fetvaya değil, ezilen bir ulusun kurtuluş mücadelesi temeline dayanmış olmasına bağlıdır.

Olayın komik tarafı ise, fetvada *"kafir, zalim ve fasık"* ilan edilen kemalistlerin de 70 yıl önce aynı yönteme başvurmuş olmalarıdır. "Kürdistan Yurtsever Din Alimleri", bu anlamda amaçları için kemalistlerin araçlarına başvurmaktadırlar. Aradaki benzerliği göstermek için, 70 yıl önce Kemalistlerin ne yaptığına bir göz atalım.

1920 yılında M. Kemal önderliğindeki Ankara hükümeti, emperyalistlerin ülkeyi bölme ve yutma girişimlerine karşı güdük de olsa bir ulusal kurtuluş mücadelesi yürütmektedir. Bu durumu engellemek için işgal kuvvetleri, padişah ve hilafet, ellerinden geleni arkalarına koymazlar. Bu uğurda başvurulan araçlardan biri de dindir. Bu gibi işlerde daha "tecrübeli ve bilgili" İngilizlerin isteği üzerine Şeyhülislam Dürrizade 10 Nisan 1920'de fetva verir.

Fetva 11 Nisan'da yayınlanır. Padişah'ın bir "Hat-tı Hümayun"u ve hükümetin bir bildirisiyle bu fetva dağıtılır. Bu fetvaya göre, ulusal kurtuluşçular "eşkiya" ilan edilir ve bunların öldürülmesi "meşru ve farz" sayılır. Bütün müslümanlar, "adil halife ve imam" Sultan Vahdettin çevresinde toplanmak ve eşkiyalarla çarpışmak için yapılan çağrıya uymakla yükümlü kılınır. Eşkiyaları öldürenler gazi, onlar tarafından öldürülenler ise şehit olacaklardır! vs. vs. Fetva etkili olur...

Fakat sorun o kadar büyük değildir, her derde fetva verecek hoca her yerde vardır, kemalistler de Ankara müftüsüne bir karşı fetva hazırlatırlar ve ulusal kurtuluşçu müftülere bunu imzalatırlar ve kendi fetvalarını yayınlarlar. Bu fetvaya göre de; *"islam halifesi islam düşmanı devletlerin elinde tutsaktır, bütün iman sahipleri halifeyi kurtarmak için ellerinden gelen çabayı göstermelidir, bu yolda savaşacaklar şeriata göre eşkiya değil, ya şehit ya gazidir"* vs. vs. Yani her tarafın kendini haklı çıkaracak müftüsü de vardır!

M. Kemal, bundan önce de 17 Nisan 1920'de "İslam Alemine" bir bildiri yayınlayarak "tanrı ve peygamber" için islam aleminin desteğini istemiştir. Sonradan laik geçinecek olan bu kesim adına ibretlik bir belge olan bu bildirinin sadece bitiş paragrafını yayınlamayı yeterli görüyoruz:

"Ortaçağın şövalye akınlarından bugünün ittifaklarına kadar uğursuz ve gaddarca bir uzayışla sürüp giden haçlıların bu son sefil işlemi, islamlığın özgürlük ve irfan aydınlığına ve Halifeliğin birleştirdiği kutsal beraberliğe bağlı olan bütün müslüman kardeşlerimizin vicdanında aynı kınama ve direnme duygusunu, aynı kaynaşma ve ayaklanma ödevini uyandıracağına güvenerek Tanrı'nın kutsal savaşımızda hepimizin yanında bulunmasına ve Peygamberimizin ruh varlığına dayanan birleşik örgütümüze yardımcı olmasına dua ederiz..." (Kemalistler ve padişah arasındaki fetva savaşı için daha fazla kaynak; Bkz. Doğan Avcıoğlu, Milli Kurtuluş Tarihi, Cilt I, sayfa 135-139)

Görüldüğü gibi kemalistlerin o zamanlar kullandığı dil, şimdi "Kara Ses" Cemalettin Kaplan'dan pek farklı değildir. Aslında hepsinin yöntemi aynıdır; hedef için herşey mübahtır şeklinde özetlenebilecek olan Makyavelist mantık! Fakat bu mantık sakat bir mantıktır ve ancak kalıcı değil, günübirlik başarılar sağlamada yardımcı olabilir. Sakat araçlar sakat sonuçlara, ancak doğru araçlar doğru sonuçlara götürür. Sakat araçlar ile ancak raslantı sonucu doğru hedeflere varılabilir, taşın kuşa değil, kuşun taşa çarpması gibi. Böyle bir hedefin doğruluğu ve kalıcılığı da ayrıca bir başka tartışma konusudur.

Biz, toplumu uyutma ve ezmede bir araç olarak kullanılan dinin ve dinin yayıcıları mollaların, hocaların, müftülerin vereceği fetvaların Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi için bir araç olarak görülmesini yanlış buluyor ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi verenlerin bu gibi yanlış araç ve yöntemlerden kendilerini ayırmalarını bekliyoruz. Bu traji-komik duruma bir son verilmesini talep ediyoruz.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin meşruluğunu ve haklılığını göstermesi için, böyle traji-komik yöntemlere başvurmayı gerektirmeyecek kadar haklı temelleri ve dayanakları vardır!

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, ezilen bir ulusun ezen bir ulusa ve onun hakimiyet aracı devlete karşı verilen haklı bir mücadele temeline dayanmaktadır. Bu mücadelede Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi, en başta Kürt proleterlerine, emekçilerine, köylülerine, bunun yanında Türk, Arap, Çerkez, Ermeni, ve diğer milliyetlerden proleterlerin, emekçilerin, köylülerin desteğine, daha geniş olarak da tüm dünya proletaryasının, emekçilerinin, ezilen halklarının, devrimcilerinin, demokratlarının desteğine ve yalnızca buna güvenmelidir.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, ancak bu haklı temel üzerinde ve en başta bu güçlerin desteği ve dayanışması sayesinde zafere doğru emin adımlarla ilerleyebilecektir.

Onlara sarılın...

Fetvalar, kim kullanırsa kullansın haklılığın ve meşruluğun temeli olamaz!

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin fetvalara ihtiyacı yoktur!

14.10.1993

(ERNK Avrupa Örgütü'nün bildirisinden aktaran Özgür Gündem gazetesi, 24 Mart 1994) sorusunu sorabilmektedir. Oysa gerçekte, emperyalizmin Kürt sorunu ile uğraşmasının, ya da ulusal kurtuluş mücadeleleri ile uğraşmasının bir nedeni vardır ve bu neden ortaya konulacağı, bundan dolayı emperyalizme karşı tavır alınması gerektiğinin propagandası yapılacağına, Almanya'nın PKK'ye düşmanlık geliştirmesinin "dürüst bir davranış" olmadığı yerilmekte, emperyalizmden "dürüstlük" beklenmektedir. Yine aynı bildiride ERNK Avrupa Örgütü, sanki önceden Alman Devleti, Kürtlerin dostuymuş gibi son saldırılarının "bir halkın düşmanlığını kazanma anlamına geleceği" söylenip "biz dostluk istiyoruz" denilmektedir.

Bu tavırları ile ERNK Avrupa Örgütü, Alman devletinin gerçek yüzünü kitlelere gösterme, anti-emperyalist çizgiyi hakim kılma gibi doğru politikalarla bir ilgisi olmadığını, emperyalist Alman devletinin gerçek niteliğini gözlerden gizleme tavrını benimsediğini bir kez daha göstermiştir.

Avrupa'da, özellikle de Almanya' daki emperyalist saldırılar, emperyalist güçlerin Türk devleti ile elele olduğu, bunun için Batılı emperyalist güçlerden birşey beklemenin ve onlara güvenmenin saflık olacağı, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesinin bastırılması konusunda emperyalistlerin faşist Türk devletinin yanında olduğunu göstermiştir. Yine faşist Türk devletine karşı mücadelenin aynı zamanda anti-emperyalist bir hat izlemesi gerektiği gibi doğru görüşler bir kez daha pratik tarafından ispatlanmıştır.

Seçimler, Kürt sorunu ve hakim sınıflar...

27 Mart yerel seçimleri, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin önemli gelişme kaydettiği günümüzde, Kuzey Kürdistan'da nasıl bir durumun ortaya çıkacağı beklentisini beraberinde getirmişti. Yerel yönetimler için bölgede diğer partiler yanında seçimlere Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ve onun andaki gücü PKK'ya açıktan tavır takınmayan ve devletin yanında yer almayan DEP'in de katılması, egemen güçler açısından bir anlamda seçimlerde sorun oluşturacaktı. Çünkü "Kürt partisi" olarak tanıtılan DEP'in alacağı oy oranı bir nevi "referandum" olarak görülecekti. Ancak böylesi bir durumun devlet açısından avantajlı bir tarafı da vardı: Faşist devlet, bir dizi "önlem"le –ki Kuzey Kürdistan'a seçimler öncesinde yoğun olarak asker kaydırılması, bu askerlerin bir yandan baskı için kullanılırken diğer yandan istenilen partiye oy verdirilmesi; köylülere DEP'e oy verilmemesi yönünde gözdağı vermeler, yakmalar,

yıkmalar; zoraki göçtürmeler, "açık oy, gizli sayım" olarak da ifade edilecek bir seçim anlayışının uygulanması, vb. vb.– "referandumu" kendi lehine çevirebilirdi. Eğer bu gerçekleşirse, "demokratik" bir seçim sonrası çıkan "sonuç" en azından psikolojik bir etki yapacak, devlete içte ve dışta kullanabileceği bir propaganda malzemesi yaratılmış olacaktı.

Nitekim hazırlıklar bu plana uygun olarak gerçekleştirildi. DEP'in kapatılması ve bazı milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması ile ilgili start seçim sonrasına ertelendi. Ancak, devletin bu oyunu, DEP'in geç de olsa oyunu "görmesi" ve seçimleri boykot kararı alması ile bozuldu. Bunun üzerine koalisyon hükümeti, seçimler sonrasına ertelediği DEP operasyonunu öne alarak bunu seçimlerde kendi lehine oy toplama aracına dönüştürmek istedi ve buna uygun pratik geliştirildi. DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılarak gözaltına alınmaları, "PKK'nın meclisten atılması" lafları eşliğinde gerçekleştirildi, DEP'in tasfiyesi operasyonunun ilk adımı devletçe "başarı" ile sonuçlandırıldı.

DEP, başta seçimlere katılıp Kuzey Kürdistan'da kitle tabanının göstererek siyasi ağırlığını hissettirmenin hesaplarını yaparken, süreç içinde devletin açıktan göstere göstere aldığı "önlemler" ve terörizmi karşısında, beklentisi olan sonucun çıkmayacağını gördüğü noktada boykot tavrını benimsemiştir. Her ne kadar ikircikli ve reformist bir tavır takınsa da DEP, sonuçta doğru olanı yapmıştır.

Böylesi bir tavır, bir yanıyla, burjuva sistemin teşhiri noktasında yararlı ve olumlu olmakla birlikte, yine sistem içinde "çözüm" arayışlarının sürdüğü, parlamentarist bir yaklaşımın savunuculuğunun yapıldığı, reformist çizginin dayatıldığı bir anlayışla çelişkili bir durum da oluşturmaktaydı. Bu durum "boykot" tavrının içeriğinin doldurulması noktasında kendisini daha açık bir biçimde göstermiştir.

Seçimler faşist Türk devletinin umduğu şekliyle, en azından biçimsel olarak yürümüştür. Seçimlerdeki boykot oranı, burjuva basının mahareti ile de gözlerden gizlenmiştir. Kuzey Kürdistan'da durum TC açısından "berkemal"dir. Ancak bu durum göstermelik bir durumdur. Tankların gölgesinde yapılan seçim sonuçlarının devlet tarafından sevindirici olması gerçekte Kürt sorununu ortadan kaldırmamaktadır.

Sorun çok daha yakıcı bir şekilde faşist TC devletinin karşısındadır.

"Tencere dibin kara, seninki benden kara!"

Türk dış politikasının ikiyüzlülüğü!

GEÇENLERDE Türk dış politika sözcüleri, Batı Trakya'da Türkçe eğitim veren okullara, Yunan hükümetinin belli derslerde Yunanca sınav zorunluluğu getirmesi üzerine gürültüyü kopardı: Bu, *"insan haklarının çiğnenmesi, Lozan anlaşmaları ile garanti altına alınan Batı Trakya'daki Türk azınlığın Türkçe eğitim görme imkanlarının ayaklar altına alınması idi"* vb. vb...

İlk bakıldığında ne kadar da demokrat bir tavır! Bir devlet başka bir devlet içinde yaşayan bir azınlığın asimile edilmesine hizmet edecek küçük bir uygulama için büyük bir gürültü koparıyor! İnsanın gözleri yaşarıyor!

Ermeni-Azeri savaşında da Ermenilerin her taaruza geçişinde "insan hakları", "soykırım", "kendi kaderini tayin hakkı" konularında en fazla gürültü koparan devlet Türkiye Cumhuriyeti idi. On yıl işgalden sonra Kıbrıs'ın kuzeyinde kukla devlet kurdurup Kıbrıs Türklerine zorla "kendi kaderlerini tayin etti"rmediler mi? Ulusal haklara ne kadar saygılı bir devlet değil mi?

TC devleti uluslararası barış gücü olarak da önemli roller oynamaktadır. Somali'deki emperyalist işgale TC devleti de "seçme" bir birlikle barış gücü olarak katılmadı mı? En son en fazla gürültü kopardığı, Batı'yı iki yüzlülük ile suçladığı Bosna-Hersek'e Birleşmiş Milletler'in onayı ile "barış gücü" olarak 2700 asker göndermiyor mu? Hem sonra TC devletinin kurucusu Mustafa Kemal, "yurtta sulh cihanda sulh" dememiş miydi? Barışa ne kadar saygılı bir devlet değil mi?

TC devletinin ulusal haklara, barışa saygısı ancak bunların TC devletinin faşist politikası ile çakıştığı yerlerde mümkündür. TC devleti, Balkanlar ve Orta Doğu'daki yayılmacı ve etkinlik kurma siyasetine hizmet ettiği, emperyalistlerin gözüne girmede yarar sağladığı için asker göndermektedir Somali'ye, Bosna'ya. TC devleti, faşist, ırkçı, şoven, milliyetçi politikasını sürdürmek ve yayılmak için Batı Trakya'ya, Kuzey Kıbrıs'a, Azerbaycan'a el atmaktadır.

TC devletinin dış politikasının esası; Türk milliyetçiliği ve emperyalistlere uşaklık, emperyalistler izin verdiği ölçüde de yayılmaya çalışmak ve etkinlik kazanmaktır. TC devletinin dış politikasının esası başından beri budur.

Kurtuluş savaşı başlangıcında oluşturulan ve kısa süren Sovyetler Birliği ile dostluk döneminden sonra TC devleti, emperyalist devletlere doğru çark etmiş, bu halk ve barış düşmanı politika İkinci Dünya Savaşı sırasında doruğuna çıkmıştır.

İkinci Dünya Savaşı sırasında TC devleti, dünyanın çok berrak bir biçimde haklı ve haksız olmak üzere iki kampa ayrıldığı bir dönemde, Hitlerci Alman faşistlerinin ilerlediği dönemde, dolaylı olarak faşistleri desteklemiştir. Faşistlerin gerilemeye başlamasından sonra ise "tarafsız" kalarak, faşistlerin katliamlarına seyirci kalmakla yetinmiştir. Bunun adına diplomasi zaferi, vb. denmiştir.

Savaştan sonra TC devleti, emperyalistlerin gözüne girmek için iyice şaklabanlaşmıştır. Emperyalistlere ilk büyük hizmet olarak hiçbir coğrafi, manevi, siyasi bağ sözkonusu olmamasına rağmen, sırf NATO'ya girebilmek için Kore'ye asker göndermiş, Kore halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin tam başarıya ulaşmamasının engellenmesinde rezil bir rol oynamıştır.

Bundan sonra TC devletinin, emperyalistlerin gözüne girme konusundaki bu halk düşmanı dış politikası,

Genel siyaset açısından Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi ve hakim sınıflar...

90'lı yıllardan sonra iyice gelişerek kitleselleşen PKK önderliğindeki Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi, geliştirdiği silahlı mücadeleyle kendisini Türkiye-Kuzey Kürdistan politika sahnesinin gündemine oturmuştur. Bu mücadeleye yaklaşım konusunda, 70 yıldır imha ve inkar politikasının savunucusu bir zihniyetin hakim politika olarak hala sürdürüldüğü bir süreçten geçiyoruz. Bu süreç ama, Kürt ulusal mücadelesinin izlediği gelişme seyri de dikkate alındığında hakim sınıflar açısından –en azından bazı kesimlerinin– sorunun "çözüm"ü konusunda eski gelenekselleşmiş çizginin çözümsüzlüğünün görüldüğünü açığa çıkarmış, bu kesimler yer yer bu yargılarını zor da olsa dışa vurmuşlardır, vurmaktadırlar. Bu durum çeşitli kesimlerce izlenecek politika konusunda mantıki sonuçlarına vardırılmış, "siyasi çözümcüler olarak bilinen bir kesim, gelenekselleşmiş siyaset savunucularının karşısına dikilmiştir. Bugün, Kürt sorunun kendileri açısından çözümü konusunda hakim sınıflar içinde belirgin olarak üç yön ortaya çıkmıştır. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin ve onun andaki öncü gücü PKK'nın mücadelesinin dayatması sonucu oluşan kamplaşmaya göre;

1. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin her türlü yolla bastırılmasını savunan ve Kürt ulusunun varlığını red eden, askeri yolla sorunun çözümlenebileceğini savunan "vur-kurtul"cular;

2. Kürt ulusunun varlığını –en azından lafızda– tanıyan ve ama PKK'nın muhatap alınmadığı çeşitli "çözüm" önerilerini "tartışabileceğini" söyleyen, "çözüm olarak "misak-ı milli" sınırlarından tavize yanaşmayan, ve ama "insan haklarına saygılı" bir düzen çerçevesinde "ekonomik", "demokratik" hakların verildiği, "ekonomik kalkınma düzeyinin yükseltilmesi" vs. ile sorunun çözümlenebileceğini savunan "sev-kurtul"cular;

3. Kürt ulusunun varlığını kabul eden, özerk bir yapıya, hatta ayrılmasına karşı olmayan, tersine "Kürt kamburu"nu devletin güçlenmesi ve yayılmacı siyaseti önünde engel gören "ver-kurtul"cular olmak üzere üç ayrı kesim vardır.

Hakim sınıflar içindeki bu kesimler dışında yer yer "islamcı-ümmetçi", "Osmanlıcı" vs. gibi bazı "öz-

---

kraldan daha kralcı bir rezillikle devam ettirilmiş; TC devleti Cezayir'e karşı Fransa'yı, Vietnam'a karşı ABD'yi açıktan; Filistinli'lere karşı İsrail'i el altından desteklemiştir.

TC devleti, Türk milliyetçisi yayılmacı politikası sonucu, 1974 Temmuz'undan beri Kıbrıs'ın kuzeyini işgal altında tutmaktadır. Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar Türk dünyasına hükmetme rüyaları ise evdeki hesabın çarşıya uymaması neticesi ile şimdilik fos çıkmıştır. Fakat TC devleti bu rüyasından vazgeçmemiştir, ilk fırsatta tekrar gündeme getirecektir.

Yugoslavya'nın parçalanmasından sonra "insan hakları" ve "barış" meleği kesilerek olaya müdahale eden ve bu çatışmada önce Sırplara karşı Sloven ve Hırvatları, sonra da Bosna-Hersek'deki savaşta Sırp ve Hırvatlara karşı Boşnakları destekleyen TC devletinin asıl gayesi, barış ve insan hakkı değil, müslüman Boşnaklar üzerinden Balkanlarda yayılma ve daha fazla nüfuz elde etmektir. "Adriyatik'ten Çin Denizi'ne" imparatorluğu hayalinin Adriyatik ayağı, Bosna üzerinden düşünülmektedir.

Dış politikasında "barış gücü"ne soyunan ve başka devletlerden "insan haklarına" saygı talep eden TC devletinin, faşist, ırkçı, şoven, milliyetçi gerçek yüzü, en iyi bir biçimde, uyguladığı dış politikanın da kaynağı olan iç politikada görülebilir.

TC, ulusal sorunda tam anlamıyla bir halklar hapishanesidir. Anayasasında "devleti, milleti ve ülkesiyle bölünmezliğinden" bahsedilen, "ana ve resmi dilin Türkçe" olduğu Türkiye'de, Türklerden başka başta Kürt ulusu olmak üzere, Ermeni, Rum, Arap, Çerkez, Abaza, Gürcü ve daha bir dizi milliyetten insan yaşamaktadır.

Kürt ulusunun kendi dilinde eğitim-öğretim hakkı yoktur. Lozan anlaşmasında adı geçen "gayr-ı müslüman milliyetlerin kendi dilinde eğitim hakkı" ise faşist Türk devletinin ideolojisini söz konusu dilde eğitmek hakkıdır! Bunların sayısı da çeşitli dönemlerde devlet destekli tezgahlanan yağma, katliam ve korkutmalar ile yok denecek kadar azalmıştır. Kürtlerin iki yıl öncesine kadar varlığı bile inkar ediliyordu, ancak PKK önderliğinde yürüyen Kürt ulusal kurtuluş hareketinin gittikçe yükselişi karşısında Kürtlerin varlığı tanındı. Öyle ya, olmayan bir ulusun hareketi olur mu? Varlığı tanındı, orada kalındı. "Kürt kimliği"ni tanıma, hakim sınıflar açısından *"Türkiye'de Kürt de vardır. Ama Kürtlere baskı yoktur. Hepimiz eşitiz."* sözleri ardına sığınıp, geleneksel Türk ırkçısı siyaseti sürdürmek anlamına geliyor.

"Türkiye'de Kürtlerin bütün haklara sahip olduğu, Kürtler üzerinde hiçbir baskının olmadığı, Kürtler ile Türklerin et ile kemik gibi birbirine karıştığı, Kürtlerin cumhurbaşkanlığı dahil her türlü makama gelebildikleri" vb. şeklindeki zırvalar, hakim sınıfların son dönemde iyice sarıldıkları büyük yalandır.

Türkiye'de bir Kürt, Kürt kimliğini koruyarak bırakalım cumhurbaşkanını, sıradan memur bile olamaz. Ancak, Kürt kimliğini reddederse, "ne mutlu Türküm" diye bağırır, "bir Türk dünyaya bedeldir" diye çağırırsa, "TC'nin devleti, ülkesi ve milletinin bölünmezliği" üzerine yemin ederse işte ancak o zaman Kinyas Kartal gibi milletvekili, Hikmet Çetin gibi dışişleri bakanı, hatta "yarı Kürt" olduğunu söyleyen Özal gibi cumhurbaşkanı bile olunur!

TC devleti, 80'li yılların başında Bulgaristan'daki köy isimlerinin ve adların Bulgarcalaştırılmasına karşı çıkmış, ama aynı zamanda kendisi Türkiye'de varolan Kürtçe, Ermenice, Rumca vb. isimleri yasaklayıp Türkçeleştirmiştir. Örnekler saymakla bitmez!

TC devletinin, dış politikada iki yüzlü bir biçimde, izlediği gerçek milliyetçi, yayılmacı politikayı gizleyip, dünya kamuoyunun önüne "insan hakları", "ulusal haklar" ve "barış" savunucusu olarak çıkma girişimi, kaşarlanmış bir sahtekarlıktan başka birşey değildir. TC devletinin niteliği içte olduğu gibi dışta da faşisttir! Ve bu faşist devlet işçi sınıfı önderliğinde Türk, Kürt, Arap, Ermeni, Rum ve diğer milliyetlerden halklar tarafından ergeç yerle bir edilecek, sosyalizmin oradan da komünizmin yolunu açacak olan işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü mutlaka kurulacaktır!

Kahrolsun dış politikasıyla, iç politikasıyla TC devleti!

Güneş balçıkla sıvanmaz!

Halkların kurtuluşu için tek yol devrim! Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

Mart sonu 1994 ◄

gün"(!) çözümler ileri sürenler de vardır. Hakim sınıflar içindeki bu kamplaşmayı "siyasi çözümcüler" ve "askeri çözümcüler" olarak ifade etmek de mümkündür. İktidarıyla, muhalefetiyle, dinci görünümüyle bir dizi burjuva partisi içinde her iki kanadın da temsilcileri vardır.

Bu kamplaşma içinde ama bugün hakim sınıfların devleti içinde hakim olan görüş, sınırlı kimi bazı küçük hakların verilmesi ile Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin askeri olarak bastırılmasını bir arada savunanların görüşüdür. Bu görüş, yer yer ufak-tefek zedelenmeye uğrasa da (!) –örneğin *"vatanı ve milleti ile bölünmez bir bütün olunduğu"* hükmünün; *"milleti ile bölünmezliği"* bölümü "Kürt realitesinin tanındığının" açıklanması ile resmi çizginin savunucularından birisi olan Demirel'in başbakanlığı döneminde sulandırılmıştır– 70 yıldır sürdürülen politikanın devamı olan bir görüştür. DYP-SHP Koalisyon hükümetinin ilk programında da yaslanılan imhacı-inkarcı görüş, Demirel'in Cumhurbaşkanlığına terfisi ile tazelenen İkinci SHP-DYP koalisyon hükümetinin de temel politikası olmuş, bu politika doğrultusunda Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine karşı, saldırılar devam etmiştir.

Çiller'in başbakanlığı altında yürüyen koalisyon hükümeti, kurulduğu andan itibaren; söylemde de olsa "PKK'nın ezileceği", "kışa kadar", "bahara kadar bu işin biteceğini" ilan ederek savundukları bu politika doğrultusunda, hazırlıklara girişmiş, ilk elden ordu içinde kendi politikaları doğrultusunda kadrolaşmanın devamını sağlamıştır. Bununla birlikte gerek askeri, gerekse ideolojik olarak, Kürt ulusuna karşı "topyekün savaş"ın alt yapısının oluşturulmasına başlanmıştır. Bir yanda, devlet yanlısı aşiretlerle gizli toplantılar, "özel ordu" inşası, "koruculuğun güçlendirilmesi", vs. gibi çalışmalar yürütülürken, diğer yandan, Türk şovenizminin geliştirilmesine çalışılmış, Kürt ve Türk emekçileri arasında düşmanlık oluşturulmak istenmiştir. Öte yandan emperyalist güçlerin desteği ile de Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin yanında yer alan kurum ve kuruluşlara karşı saldırıya geçilmiş, her alanda bir baskı ve susturma kampanyası tezgahlanmıştı.

İçinden geçtiğimiz süreç, devletin Kürt ulusal kurtuluşunu boğmaya çalıştığı bir süreçtir. Yer yer yapılan "küçük çaplı" katliamlarla, daha büyük çaplı katliamların hazırlıkları birlikte yürümektedir. Önümüzdeki süreç, devletin ortamını bulduğu anda şimdiye kadar yaptığı saldırılardan daha üst boyutta bir saldırıyı gerçekleştireceğinin; bunu gerçekleştirememesi durumunda ise, Lice, Şırnak, Dargeçit ve diğer bir dizi yerleşim biriminde gerçekleştirilen saldırılar gibi –ve ama daha yoğunluklu olarak– zincirleme saldırıların beklentilerinin yoğunlaştığı bir süreçtir.

Bu durumda, görev, devlet saldırılarına karşı, yeni soykırımlara ve top yekün saldırılara karşı mücadelede safların kesin olarak belirlenmesini hızlandırmak, savaşta Kürt ulusunun özgürlük mücadelesinin yanında yer almak, mücadeleyi Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin bir parçası haline getirmektir.

Devletin hareketi askeri yolla bastırma çabası yanında, reforme etme çabaları da zaman zaman depreşmektedir. Ancak devletin hareketi pasifize etmesi, ya da kendi yörüngesindeki Kürt ulusuna mensup güçlerle göstermelik olarak reformist bir oyuna girişmesinin bugün için fazla şansı da yoktur. PKK'ye ve onun mücadelesine alternatif olacak reformist bir güç bugün için yoktur, anda yaratılmasının da şartları yoktur. Varolan Kürt reformist örgütlerinin ya da "nüfuzlu kişilerin" kitle tabanı hemen hemen sıfırdır ve bunlar da bunun bilincinde olduklarından dolayı, PKK'nın dışlandığı, dışlanacağı bir "siyasi çözüm"ün gerçekçi olmayacağını teslim etmektedirler.

Devletin askeri çözümde ısrarlı olması ve bu yönde elinden gelen her türlü çabayı göstermesi ama sonuç olarak hakim sınıfların isteği doğrultusunda bir çözümün gerçekleşmesini beraberinde getirmeyecektir. Bu bir olgudur. Özgürlüğü ve haklı talepleri için ayağa kalkmış bir ulusun, mücadelesinin ortadan kaldırılması –geriletilmesi değil!– mümkün değildir. Tarih, bunun bir dizi örneği ile doludur. Ulusal bilincin özellikle son yıllarda serpilip geliştiği Kuzey Kürdistan'da, tam da bu gerçeklikten dolayı hakim sınıflar açısından istekleri yönünde bir çözüm gerçekçi görünmemektedir. Bu noktada, egemenlerin izledikleri katı inkarcı politikadan sıyrılmalarını beklemek de bir yanılgı olacaktır.

Hareketin andaki öncü gücü PKK'nın "siyasi çözüm" için devleti masaya davet etmesi ve bunu siyasetinin merkezine koyması, reformist bir yönelimin açık göstergesi olmaktadır. Kaldı ki bugün faşist devlet açısından, PKK'lı bir çözüm, tartışma konusu bile değildir. Devletin masaya oturması için belirli bir sürecin yaşanması gerekmektedir: Devlet, Kuzey Kürdistan'da elinden gelen her türlü "zor" kozunu oynayacak, fakat sonuç alamadığını, alamayacağını gördüğü oranda adım adım, "siyasi çözüm"e yanaşacaktır. Sonuçta, "siyasi çözüm" gerçekleşecektir ve fakat bu, kanlı bir savaş üzerine inşa edilecektir.

Başta ABD olmak üzere batılı emperyalist güçlerin "siyasi çözüm"ü kıyısından köşesinden gündeme getirmelerinin işaretleri de yer yer verilmektedir. Koşullara ve mücadelenin seyrine göre, "siyasi çözüm"ün olasılık olarak dışlanmadığı ve ama "çözüm" için mücadelenin gelişme seyrinin dikkate alınacağı bir politik hattın ilk çizgileri başta ABD olmak üzere Batılı emperyalist güçlerce TC devletine bugünden empoze edilmeye çalışılmaktadır. Bunda Kürt sorununun uluslararası platformlara taşınmasının da rolü vardır.

Peki siyasi çözüm ne olacaktır? Bunun yanıtı konusunda da bugünden telaffuz edilen bazı noktalar vardır. Herşeyden önce devlet yanlılarının siyasi çözümden anladığı yukarıda da değindiğimiz gibi, ne Kürt ulusunun kendi kaderini tayindir, ne plebisit yoluyla ayrılık ya da federasyondur, ne de özerkliktir. Onların en iyi ihtimalle ileri sürdükleri "siyasi çözüm", üniter devlet yapısının devamı koşullarında bazı demokratik haklarla ya da yerel yönetimlerdeki bazı değişikliklerle sorunun çözülmesi, reforme edilmesidir. Bunlara göre, böylesi bir çözüm, ekonomik tedbirlerle de desteklenerek geliştirilebilir, geliştirilmelidir. Gelinen aşamada PKK açısından ileri sürülen "siyasi çözüm"ün çerçevesi de "siyasi çözüm"e yanaşan devlet savunucularının çerçevesinden pek de geniş değildir. Bunun böyle olduğu, yukarıda değindiğimiz gibi Brüksel'de yapılan Kuzey Kürdistan Konferansı'nda bir kez daha belgelenmiştir.

Bizim savunduğumuz çözüm, devrim ve sosyalizmle kazanılacak bir çözümdür ve tek gerçek çözümdür. Bunun için, sürecin getirdiklerini iyi izlemek ve gerçek çözüm yolunda diretmek, gerçek çözüme ulaşmak için mücadeleye yeni mevziler kazanmak gerekli ve zorunludur. Önümüzdeki süreçte komünistlerin görevi, devrim davasına daha da sarılmak, gerçek kurtuluş için çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçilerin mücadele birliğini gerçekleştirerek aynı cephede ortak düşmana karşı yöneltmektir.

06.04.1994 ◄

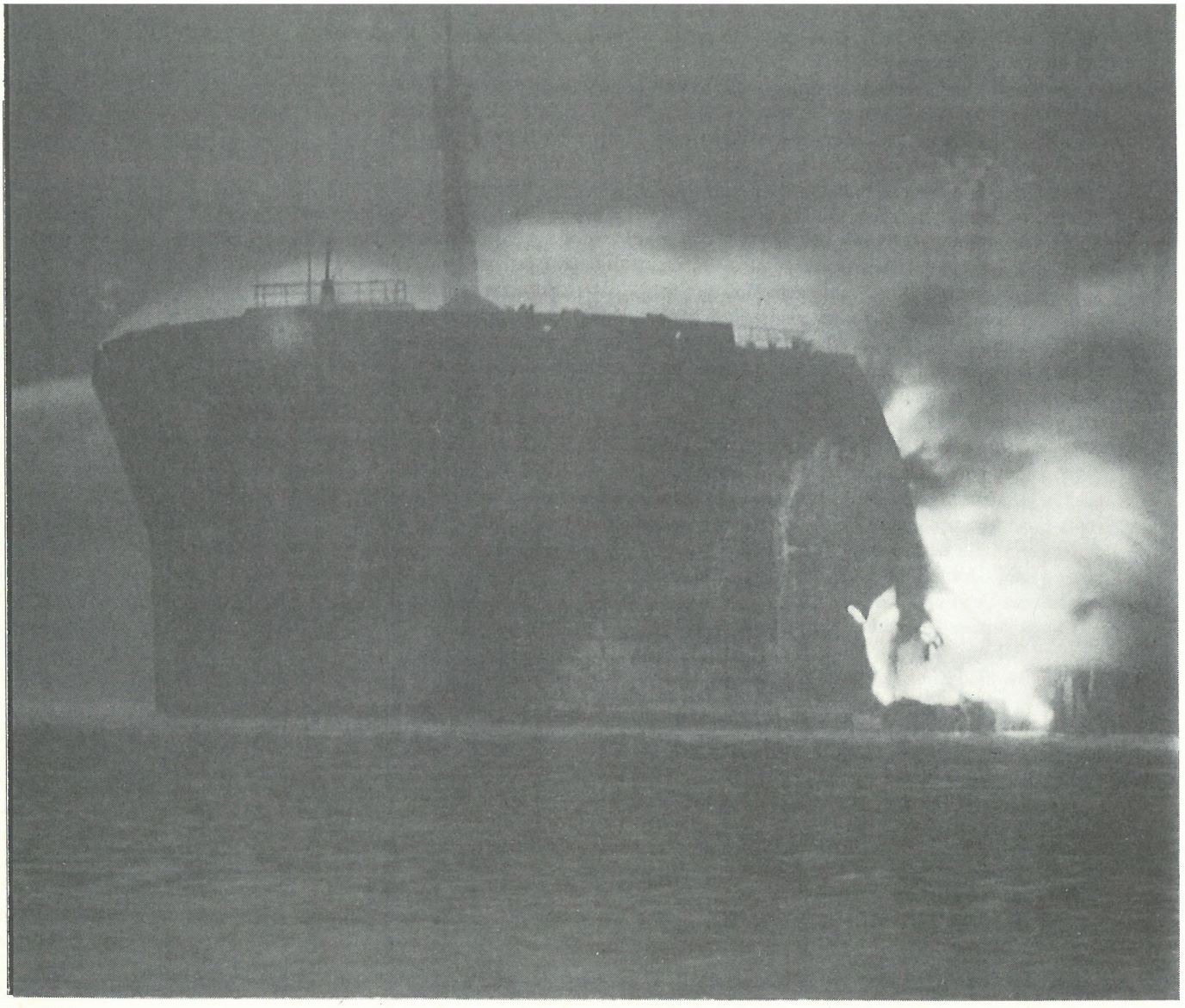

Boğaz bir tehlikeyi daha atlattı!

Doğanın korunması kapitalistlere ve onların uşaklığını yapan devlete bırakılamaz. Bu görev de esas olarak işçi sınıfının omuzlarındadır. İşçi sınıfı, sömürü düzeninin bekçisi bu devletin yıkılması mücadelesinde çevre kirlenmesine gereken önemi vermeli, doğanın korunmasını, faşist düzene karşı yürüttüğü mücadelenin bir parçası yapmalıdır.

MART ayının ortasında, uluslararası çevre koruma örgütlerinin en ünlülerinden ve etkinlerinden biri olan "Greenpeace" örgütü üyeleri, Boğaz köprüsü üzerinde herkesin dikkatini çeken bir akrobatik gösteri yaptılar. Boğaz köprüsünden iplerle kendilerini aşağı sarkıtarak, üzerinde *"Ölüm gemilerinin geçişini durdurun!"* yazan bir pankart sarkıttılar.

Bu olay, gazetelerin sansasyon bölümünde yeraldı. "Yabancılar" artık, "Kürt sorunu", işkence, insan hakları ihlallerinden sonra, çevrenin korunması konusunda da "iç işlerimize karışıyorlardı"!

Oysa, yurdumuzdaki insanları ve ilgilileri pek ilgilendirmeden Greenpeace'in bahsettiği ölüm gemilerinden, bazen onlarcası günbegün İstanbul Boğaz'ından geçiyordu!

Ve bu gemiler ancak 1979 Kasım'ında bir kaza ile Romanya bandıralı Independata isimli petrol yüklü tankerin infilak etmesi sonucu, çevredeki bütün camlar kırılınca ve tankerin alevleri günlerce söndürülemeyince basının, ilgililerin ve halkımızın dikkatini çekiyordu.

Oysa İstanbul Boğazı her gün yeni bir tanker kazasına açıktı. Karadeniz ile Marmara Denizi'ni birleştiren ve 31 km uzunluğa sahip olan İstanbul Boğazı, bir dizi keskin viraja ve bir sürü ters akıntıya sahiptir. Bazı yerlerde kıyılar arasındaki fark 700 m.'ye kadar düşmektedir. Boğaz'dan günde yüzün üzerinde tanker ve yük gemisi ile binin üzerinde bir kıyıdan diğerine yolcu taşıyan gemi sefer etmektedir. Bunların yanında sürekli Boğaz'ın üzerinde olan balıkçı teknelerini, yatları, mavnaları saymıyoruz bile.

Ve bu kadar tehlikeli bir geçişe sahip olan, üzerinde her gün binlerce

geminin sefer ettiği İstanbul Boğazı'ndan geçişte kılavuz alma zorunluluğu bile yoktur. Boğaz'lardan geçişi düzenleyen ve 1936 yılında imzalanan Montrö anlaşmasına göre; *"ne kadar büyük ve ne kadar tehlikeli olursa olsun her gemi Boğaz'lardan kılavuz almadan geçme hakkına sahiptir."*

Greenpeace'in "geçişlerini durdurun" diye bizi uyardığı "ölüm gemilerinden" biri, daha Greenpeace'in eyleminden iki gün sonra Boğaz'ın Karadeniz çıkışında başka bir gemi ile çarpışarak İstanbullulara korku dolu günler yaşattı. Kıbrıs bandralı "Ship broker" adlı yük gemisi, Rusya'nın Novorossijik limanından İtalya'nın Cenova limanına ham petrol taşıyan yine Kıbrıs bandıralı bir petrol tankerine çarptı.

Gemilerde çalışan personelin büyük bölümü kaza anında yaşamını yitirdi, çok azı çevredeki balıkçılar tarafından kurtarıldı. Bu kadar tehlikeli bir geçişe sahip olan İstanbul Boğazı'nda, ne yazık ki böyle kazalara hazırlıklı bir deniz itfaiyesi yoktu.

Bir dizi olayda ve "felaket"te olduğu gibi yine işler "allahın kadrine" havale edilmişti. Tankeri söndürmeye, yolcu gemilerinde çıkan yangınları söndürmek için yapılmış olan iki küçük mavna ile girişildi. Daha sonra İzmit Körfezi'ndeki Petkim'in bir yangın söndürme gemisi ile Hollanda'dan bu tip kazalar için yapılmış bir gemi yola çıktı. Hava koşullarının elverişli olması ve kazanın İstanbul Boğazı'nın Karadeniz'e açılan kısmında olması sonucu, felaketin boyutu büyük olmadı. Fakat hava koşulları her zaman elverişli olmaz.

Türk devleti, uzun bir süredir uğraştığı ve her türlü geminin Boğaz'lardan geçişine izin veren Montrö anlaşmasının değiştirilmesi için çaba sarfediyor. Bu son olay, Türk hükümeti tarafından bu çabalarına yeni bir dayanak yapıldı. *"İstanbul tehlikede", "çevre elden gidiyor"* vb. yaygaralar koparak, bu olayı kendi siyasi ve iktisadi çıkarlarını gerçekleştirmek için alet etti.

Hepimizin bildiği gibi faşist Türk devletinin çevre korunması konusunda duyarlılığı sıfırdır. Çevre korunması; 1980 cuntası şefi faşist Kenan Evren'in deyimi ile, kişi başına düşen milli geliri 10 bin dolara erişmemiş Türk halkı için bir "lükstür"! Böyle şeyler ile ancak refahtan ne yapacağını şaşırmış yabancılar ilgilenir!

Bu yüzden Türk devletinin asıl derdi İstanbul Boğazı'nın korunması değil, Azerbaycan petrolünün hangi yollar ile Akdeniz'e ulaştırılacağı konusudur. Bu konuda iki devlet çatışmaktadır; Rusya, Bakü petrolünün boru hattı ile Karadeniz'deki Novorossijek limanına taşınmasını ve buradan gemiler ile İstanbul Boğazı, Marmara Denizi ve Çanakkale Boğazı, Ege Denizi üzerinden Akdeniz'e taşınmasını savunuyordu. Rusya'nın planında sınırsız geçiş hakkına sahip Boğazlar büyük rol oynuyordu! Türkiye'nin planı ise Bakü petrolünü, karadan bir hat ile Mersin Körfezi'ne taşıyıp buradan gemilere yüklemekti. Bu proje, Türkiye'ye büyük maddi avantajlar sağlıyordu.

Boğaz'daki kazadan sonra Türkiye'nin bu denli büyük gürültü koparmasının ve derhal Montrö anlaşmasının değiştirilmesini talep etmesinin nedeni burada yatmaktadır, yoksa doğa sevgisinde değil!

Doğanın korunması "dini imanı para olan" kapitalistlere ve onların uşaklığını yapan devlete zaten bırakılamaz. Bu görev de esas olarak işçi sınıfının omuzlarındadır. Ülkemizde işçi sınıfının bu alandaki duyarlılığı hemen hemen sıfırdır. İşçi sınıfı, sömürü düzeninin bekçisi bu devletin yıkılması mücadelesinde çevre kirlenmesine gereken önemi vermeli, doğanın korunmasını, faşist düzene karşı yürüttüğü mücadelenin bir parçası yapmalıdır.

İşçi sınıfı, sömürüsü, baskısı, işsizliği, işkencesi ile birlikte bu düzeni yerlebir edip, doğayı da bu pisliklerden kurtarmalıdır.

Sahte çevre dostluğuna hayır!
Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

25 Mart 1994 ◄

Kadrolar üzerine:

Ağaçlar

ÇEŞİT çeşit orman vardır. Bir ormanın ne kadar sağlıklı olduğu, onu oluşturan ağaçların durumuna, içinde yaşadığı çevreyle ilişkisine bağlıdır. Bir ormanı oluşturan ağaçlar ne kadar sağlıklı ise, orman da o kadar sağlıklıdır. Eğer ormanı oluşturan ağaçlar tek tek kurumaya başlarlarsa ağaç olmaktan çıkıp odun haline gelirler ve bu da ormanın yavaş yavaş sonu demektir.

Orman ve ağaç ilişkisinde olduğu gibi, bir partinin de ne kadar güçlü, canlı ve sağlıklı olduğu onu oluşturan kadroların, üyelerin ve sempatizanların durumuna bağlıdır. Parti istediği kadar güçlü bir mirasa, sağlam bir teorik birikime, haklı bir davaya sahip olsun, eğer bu mirası, teoriyi hayata geçirecek kadrolara, üyelere, sempatizanlara sahip değilse, bu birikim çekmecelerde kilitli kalmaya mahkumdur. Çekmecelerde kilitli kalan birikim, "büyük insanlığın" tarihsel ilerleyişinde pratik bir anlam ifade etmez. Ancak "kitlelere mal olmuş teoriler maddi güç haline gelirler" ve "hiçbir şey zamanı gelmiş fikirlerden daha güçlü değildir", yeter ki bu fikirler kitlelere taşınsın, kitlelere kavratılsın ve kitleler onu benimsesin.

Biz bu yazımızda, bir önceki sayımızda ele aldığımız, geçen sayımızda onunla ilgili Kongre kararını açıkladığımız "Kadro Sorunu"nu irdelemeye devam edeceğiz. Bildiğimiz gibi her parti üyesi kadro değildir. Parti üyeleri, partinin programını kabul eden, bir parti örgütünde çalışan ve düzenli aidat ödeyen kişilerdir. Kadro ise bunlardan başka, partiyi yaratan, yaşatan ve yürütenlerdir. Partinin esas dayanağı ve bel kemiğidirler. Her şeyden önce kadro, bir yol gösterici, bir önder olarak, başkalarına yol gösterebilecek, çevresine önderlik yapabilecek bilgi ve pratik birikimine sahip olmalıdır.

Bu anlamda kadro, Marksizm-Leninizm'in kavranmasında en yetkin üyeler içinde yer almak ve bu alanda kendini sürekli geliştirmek zorundadır. Kadro –basit üyenin tersine– hayatını parti ile bütünüyle birleştirmiş

ve orman...

olan kişidir. Davaya tam bağlılık, profesyonel devrimciliği yaşam biçimi haline getirme, bir kadronun temel özelliklerindendir. Bu makalede biz bir kadronun genel siyasi özelliklerinden çok, günlük yaşamda karşılaştığımız sorunlar üzerinde duracağız. Bu makalede biz kadroların günlük yaşamda sahip olması gereken kimi özellikler üzerinde durmak istiyoruz, sayacağımız özelliklerin bir dizisi aynı zamanda sıradan üyeler ve sempatizanlar için de geçerlidir, yazı bu bilinçle okunmalıdır.

• Kadro, "kitlelerin sevgilisi olmalıdır", kitlelerin sevgilisi olamıyorsa, hiç olmazsa onların saygısını kazanmalıdır. O, çevresindeki insanların yolgöstericisi olarak onların sevgisini kazanmalıdır. Fakat çoğu halde herkes tarafından sevilmek mümkün değildir, bazı durumlarda gerekli de değildir. Durup dururken kitlelerin sevgilisi olunmaz, kitleler "artistlere" benzeyen herkesi de sevmez. Günbegün sabırlı bir çalışmayla, söylediğimiz sözlerin, yaptığımız işlerin, tuttuğumuz yolun doğru olduğunu kitlelere göstererek, pratik yaşamda kanıtlayarak, onların sevgisini kazanabiliriz.

• Kadro, uğruna savaştığı ideallerini hep gözönünde tutup, bunlara uygun davranmalı, bu ideallere yakışan bir yaşam sürmelidir. O, görevimi yaparım gerisi beni ilgilendirmez şeklindeki memur anlayışına sahip olmamalıdır. Siyasi çalışmalarında devrimci, günlük davranışlarda burjuva bir yaşam sahte bir yaşamdır. O, hayatın her alanında bir komünist gibi davranmalı, bu anlamda iki, üç, dört kişilikli değil, tek bir kişiliğe sahip olmalıdır; komünist kişiliğe.

• Kadro, çevresindeki mücadele arkadaşlarını rakibi veya hasmı olarak değil, yoldaşı olarak görmelidir. O, çevresindeki kendinden yetenekli, becerekli, ileri yoldaşlarına kendi eksikliklerini gidermek, bu alanlarda onlardan öğrenmek amacıyla yaklaşmalıdır; yoksa onları geriletmek, "ayağını kaydırmak" amacıyla, "geçmek" için değil. Çevremizdeki mücadele arkadaşlarımızla ilişkilerimizde onların bizim can yoldaşlarımız olduğunu bir an bile gözlerden uzak tutmamalıyız. Bir kadronun yoldaşı ona en yakın akrabasından daha yakındır.

• Kadro, çevresindeki yoldaşlarına güvenmeli, aynı zamanda onların güvenini kazanmalıdır. O, çevresindeki yoldaşlarını denetler, kontrol ederken ölçüyü kaçırıp "casus" kimliğine bürünmemelidir. Böyle bir davranış, çevresindeki yoldaşlarda çekingenliği, korkaklığı, inisiyatifsizliği körükler ve karşılıklı bir güven ortamının oluşumunu zedeler. O, çevresindeki yoldaşlarına güvenmeli, her olumsuzluğun ardında kötü niyet veya "bir bit yeniği" aramamalıdır.

• Kadro, dakik olmalı, geç kalınan her dakikanın yoldaşlarının zamanından çalındığını, ona duyulan güveni sarsacağını, belli durumlarda da yoldaşları ve tüm örgütü tehlikeye sokacağını bilerek davranmalıdır. Ayrıca kendi dakik olmayanın başkalarından dakik olmalarını isteme hakkı da yoktur, istese bile inandırıcı olmaz.

• Kadro, soyutlama yeteneğine sahip olmalı, önemli ile önemsizi, sap ile samanı ayırmasını bilmeli, ayrıntılara takılmayıp esasta kalma becerisini göstermelidir. Yapılacak iş, söylenecek laf her zaman çoktur, fakat biz her şeyi yapmaya ve her şeyi söylemeye çalışırsak hiçbir şey yapamayız ve hiçbir şey söyleyemeyiz, kimse de bizi anlamaz. Bunun için işlerden ve laflardan o an önemli ve gerekli olanı yapmalı ve söylemeliyiz.

• Kadro, her şeye el atıp, dört bir yana yumruk sallamamalıdır, yeteneğinin bilincinde olup, uzman veya becerikli olduğu alanlarda kendini geliştirmeye çalışmalıdır. İstekler ile yetenekler her zaman birbirini tutmaz. Müzik, resim, spor vb. gibi alanlarda insanların istekleri olsa bile, ilgili alana özgü yetenekleri yoksa o dalda başarılı olamayacakları açıktır. Bu anlamda O, istediği değil yetenekli olduğu dalda gelişmeye çalışmalıdır, doğal olarak istek ve yetenek çakışırsa çok daha iyi olur. İkincisi daldan dala atlamamalı, bir işi tam bitirmeden diğerine geçmemeli, hoşuna gitmeyen işleri yarıda bırakıp başkalarının üzerine yıkmamalıdır, bu "maymun iştahlılık" terk edilmelidir. İlke olarak aldığımız görevleri sonuna kadar götürmeliyiz.

• Kadro, "merkez ne derse doğru der" anlayışının, aslında örgüte yarar değil zarar getireceğinden hareket ederek, siyasi ve örgütsel faaliyetlerde pasif değil aktif olmalıdır. Alınan kararlara, verilen direktiflere, "gözlerimi kaparım vazifemi yaparım" anlayışıyla değil, bunların doğruluğu yanlışlığı, eksikliği fazlalığı üzerine kafa yorarak, daha iyi daha doğru daha mükemmel nasıl olabileceği üzerine düşünüp öneriler getirerek yaklaşmalıdır. Ayrıca bunun için örgüt içinde yapılan kollektif eğitimden ayrı olarak bireysel eğitimi, irdelemeyi ciddiye almalıdır.

• Kadro, yaptığı işleri karşılaştırırken, çevresindeki olumsuz örneklerden değil, olması gerekenden yola çıkmalıdır. "Kimse yapmıyor ben neden yapayım", veya "onlar kadar ben de yaptım" vb. şeklindeki çevremize endeksli çalışma biçimi kadroya yakışmaz. Kadro, komünist ideallerin onun omuzlarına yüklediği sorumlulukların bilincinde hareket ederek yüce Komünizm davasına verebileceğinin en fazlasını vermeye çalışmalı, çevresinde bu alanda iyi örnekler yok ise kendisi örnek bir militan olmaya çalışmalıdır.

• Kadro, yoldaşlarını eleştirirken yıkıcı değil yapıcı olmalıdır. Eleştiri silahı değişik biçimlerde kullanılabilir; karşı-devrimcilere karşı yıkmak için, çevremizdeki insanlara karşı kazanmak için, yoldaşlarımıza karşı onları uyarmak, hata ve yanlışlarını düzeltmede onlara yardımcı olmak için vb. Yoldaşlarımızı eleştirirken, kaç bin kişiye bir komünist düştüğünü gözönünde bulundurarak getirdiğimiz eleştirilerin biçim ve içeriğine dikkat etmeliyiz. Tabii bu bizi yoldaşlarımızı "korumak" adına onların hata ve yanlışları karşısında suskun kalma şeklindeki diğer yanlışa götürmemelidir.

• Kadro, yoldaşlarını eleştirirken, eleştirdiği konuda ilkönce kendine bakmalı, sözü ile özü bir olmaya özen göstermelidir. Bir konuda lafta doğru şeyler söyleyip pratikte tersini yapan bir kişinin inandırıcılığı, ancak sabah akşam sigaranın kötülüğü üzerine ahkam kesen birisinin fosur fosur sigara içmesi kadar olur. Davrandığımız gibi düşünmeli, düşündüğümüz gibi de davranmalıyız.

• Kadro, yoldaşlarını eleştirirken, eleştirinin önemine, derecesine, gerek-

liliğine ve zamanına dikkat etmeli, her konuda sırf eleştiri olsun diye zırt-pırt eleştiri getirmemelidir. Bazı eleştiriler vardır ki, temelde doğru olduğu halde zamanına, derecesine ve önemine dikkat gösterilmediği için hedeflerine varmazlar. Bunun için eleştiri getirirken bu hususlara da dikkat gösterilmelidir.

• Kadro, düşüncelerini ve derdini ifade etme yeteneğine sahip olmalıdır, çünkü derdini anlatamayan derdine çare bulamaz. Kitleleri coşturacak derecede çok iyi bir hatip olmak herkese nasip olmasa da, en azından anlattıklarımızın çevremiz tarafından anlaşılır olmasına her kadro özen göstermelidir.

• Kadro, konuşması kadar susmasını da bilmeli, gereksiz yere konuşmanın boşuna zaman öldürüp yoldaşların zamanından çalmak olduğunu kavramalıdır. Konuşma ilkemiz "az ve öz" olmalıdır.

• Kadro, konuşması kadar dinlemesini de bilmelidir, özellikle başkaları konuşurken söz kesmemeli, araya girmemeli ve laf atmamalıdır. Söz kesmek, araya girmek, laf atmak her şeyden önce saygısızlıktır, özellikle yeni yoldaşlara karşı yapılırsa, bu onlarda konuşma, söz alma cesaretinin kırılmasına yolaçmaktadır, bu anlamda bazen bize göre "saçma" şeyler de anlatılsa sonuna kadar dinlemeli, anlatılanların saçma olduğunu söz alarak sıramız geldiğinde dile getirmeliyiz. Tartışmalarda insanların "saçmalama" hakkı da vardır.

• Kadro, görev dağıtırken insanların yeteneklerini ve isteklerini gözönüne almalı, görevlerin yerine getirilmesi sırasında denetlemeli, gerekirse yardımcı olmalı, yol göstermelidir. "Örgütlemenin esası doğru insanlara doğru görevleri vermek ve denetlemektir". Görev dağılımında istekler ile yeteneklerin çakışması tabii ki çok iyi bir durumdur, fakat bu her zaman mümkün değildir. Böyle durumlarda kadro çevresine, bazı görevlerin kimse istemese de mutlaka yapılması gerektiğini kavratmalı, onları bu bilinçle eğitmelidir.

• Kadro, kendini davanın bir parçası olarak görüp sağlığına dikkat etmeli, vücudunu bozuk para gibi harcamamalıdır. Bir zamanlar "halka yaklaşmak, halka benzemek" adına bakımsız ve sağlıksız olmak, görünmek moda idi. Bu arabesk bir tavırdır, bizim ilkemiz şairin dediği gibi "düşmana inat bir gün fazla yaşamak" olmalıdır. Özellikle tıbbi olanaklardan yararlanma durumunda olan yoldaşlar, bu durumdan kendi ve çevresindekilerinin sağlığı için en iyi şekilde yararlanmaya çalışmalıdır.

• Kadro, sağlıklı kalmak için spor yapmalı, sigara içmemeli, içiyorsa bırakmalı, alkollü içkilerde ölçüyü kaçırmamalıdır. Mümkünse spor yapmak hem fiziki hem de manevi sağlığımız için faydalıdır, imkan ölçüsünde savunma ve saldırı teknikleri öğrenilmelidir. Sigara hem sağlığımıza hem kesemize oldukça zararlıdır ve hiçbir faydası yoktur. Alkollü içkilerde ölçü kaçırılmamalı, alkolik birinin bırakalım kadroyu, sıradan bir üye bile olamayacağı unutulmamalı, bu konuda çevreye örnek olunmalıdır.

• Kadro, özel sorunlarını kendi başına halletmesini bilmeli, bu sorunları gereksiz yere örgütün başına bela etmemelidir. Biz ilke olarak kadroların özel sorunlarını kendi başlarına halledeceklerinden ve halletmeleri gerektiğinden yola çıkıyoruz. Bu alanda örgütümüz yeteri kadar zaman ve enerji kaybetmiştir. Bu alanda temel yaklaşımımız ve düşüncelerimiz defalarca yazılıp çizilmiştir, bu anlamda daha fazla zaman ve enerji kaybına tahammülümüz yoktur. Yoldaşlar bu bilinçle hareket etmelidirler.

• Kadro, aile ve sevgi ilişkilerinde eşine, arkadaşına karşı açık, örgütüne karşı sorumlu davranmalıdır. Sevgi ilişkilerinde birden fazla taraf olduğu durumlarda ilişki, en başından itibaren tüm taraflar açısından açık yürütülmelidir, "eş aldatma" kesinlikle bize yakışmayan bir tavırdır. Ayrıca başkalarının mutsuzluğu üzerine mutluluk inşa edilemeyeceği, edilirse de temelinin sağlam olmayacağı bilinmelidir. Bir komünistin "aşk hayatı", "siyasi hayatından" bağımsız ele alınamaz. "Aşk hayatı" ile "siyasi hayatın" çeliştiği durumlarda, veya aşk ilişkilerimizde atacağımız adımların siyasi ilişkilerimizde olumsuzluklar yaratacağını gördüğümüz noktada, gerekirse "yüreğimize taş basmalı", siyasi çıkarlarımızdan yana tavır takınmalıyız. Belimizin, cebimizin, yüreğimizin sesine değil, beynimizin sesine kulak vermeliyiz.

• Kadro, sonradan hesabını veremeyeceği, arkasında duramayacağı, altından kalkamayacağı işleri prensip olarak yapmamalıdır. "Sonradan pişmanlık fayda etmez" derler, bu anlamda hesabını veremeyeceğimiz işlere girmemeliyiz, yaptığımız işlerin de arkasında durmalıyız. Böyle davrandığımızda hata yapma payı epey azalacaktır.

• Kadro, sorumluluk almaktan çekinmemeli, aldığı işleri "iş olsun diye" değil, hakkıyla yerine getirmeye çalışmalıdır. Örgütün sadece görev verildiğinde yerine getiren değil, aynı zamanda bir alanın veya görevin sorumluluğunu üstlenebilen, görev verilmese de aksaklık ve eksiklikleri görüp inisiyatif kullanarak bunları aşan kadrolara da ihtiyacı vardır. Bu bilinçle hareket edip sorumluluk almaktan ve inisiyatif kullanmaktan çekinmemeliyiz.

• Kadro, insanların bu toplumun insanları olduğunu bilmeli, onları hataları, sevapları ile kabul etmeli, ne bir hatada onları silmeli, ne de bir başarıda onları göklere çıkarmalıdır. Unutmamalıyız ki, "hatasız kul olmaz", doğal olarak bu yaklaşım bizi, insanların hataları ile uzlaşmaya itmemelidir, hatalar ve böbürlenmeler aşılmak için vardır.

• Kadro, zorluklar karşısında telaşa ve yılgınlığa kapılmamalı, soğukkanlılığını korumalıdır. Bazen karşımıza aşamayacağımızı zannettiğimiz zorluklar veya mutlaka yenileceğimizi zannettiğimiz durumlar çıkar, fakat sadece böylesine zannedip beklemekle de ne zorlukları aşabiliriz, ne de yenilgilerden kurtulabiliriz. Öyle ise en umutsuz durumda bile tek çıkar yolumuz mücadele, yalnızca mücadele, daha fazla mücadeledir.

• Kadro, başarılar karşısında burnu büyüklüğe kapılmamalı, alçak gönüllülüğünü korumalıdır. Zafer karşısında gösterilen zafer sarhoşluğu çoğu zaman bir sonraki yenilginin hazırlayıcısıdır. Zafer karşısında sevinmek tabii ki her komünistin hakkıdır, fakat bunun bir ölçüsü ve adabı olmalıdır. Zaferler bitmez, her zaferden sonra daha büyük ve daha mükemmel zaferler için hazırlık yapmalıyız.

• Kadro, sağlam örgütün, onu oluşturan tek tek kadrolara bağlı olduğunu kavramalı, sorunların ve zorlukların kendisi veya onun gibi kadrolar tarafından aşılması gerektiği bilinci ile hareket edip davasına dört elle sarılmalıdır.

• Kadro, bulunduğu yerde örgütü temsil ettiğini bilmeli, tek başına kaldığında bir örgüt gibi hareket edebilmelidir. Kadro komünizmin temsilcisi, örgütün militanıdır. Tek başına kaldığında bir dava adamı veya kadını olarak örgütsel ve siyasal faaliyetlerine devam etmeli, partinin orada onun adına yaraşır bir parçası gibi davranmalıdır.

Kadro, sağlıklı ormanın sağlıklı ağaçlardan oluştuğunu bilmelidir, yoksa odunlardan değil!

Nisan 1994 ◄

8 Mart'ta yapılan bazı çalışmalar...

8 MART Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü, bu yıl da çeşitli kesimler tarafından farklı içerik ve biçimdeki etkinliklerle kutlandı.

Bu yılki 8 Mart'ta göze çarpan şey, hakim sınıfların emekçi kadın kitlelerinin haklarına ve yaşam koşullarına karşı en yoğun en azgın saldırıları sürdürürken, 8 Mart'ı bir o kadar da sahiplenme çabalarında bulunmalarıydı. Özellikle kemalist, faşist kesim seçim propagandasının bir parçası olarak 8 Mart'ı şeriatçı-dinci faşist kesime karşı kullanmaya çalıştı.

Evet, bugün işçi ve emekçi kadınlar haklarına ve yaşam koşullarına yönelen en yoğun saldırıları yaşıyorlar: Kürdistan'da Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesiyle bütünleşmiş Kürt kadın kitlelerinin üzerine bomba ve kurşun yağdırılıyor. Köyler basılıyor, kadınlar ve çocuklar baskı, işkence ve tehditle göç etmeye zorlanıyor. Kadın gerillalara asker ve özel tim tarafından tecavüz ediliyor. İşçi ve kamu çalışanı kadınlar "özelleştirme" adı altında son iş alanlarından da kovulmayla karşı karşıyalar. Özelleştirme ile kolkola yürüyen sendikasızlaştırma saldırıları sendikal örgütlenmesi zaten zayıf olan emekçi kadınları ciddi bir biçimde tehdit ediyor.

Kitlesel işsizlik emekçi kadınları en düşük ücretlerle ve sigortasız ve en kötü şartlar altında çalışmaya zorluyor. İşsizlik nedeniyle milyonlarca emekçi kadın çocuk bakıcılığı ve hizmetçiliğe mahkum edilirken, hayat pahalılığı onları, bir tencere aş için bütün gün didinmelerine karşın "önce çocuklar" diyerek kendi boğazlarından kesmeye zorluyor.

Emekçi kadınların ulusal, cinsel ve sınıfsal baskılardan kurtuluşları için mücadele eden devrimci ve komünist kadınlar her an tutuklanma, işkencede tecavüz, gözaltında "kaybedilme" tehditiyle karşı karşıyalar. Demokrat-devrimci kadın dergileri toplatılıyor, çalışanları gözaltına alınıyor, kadın dernekleri bahaneyle ya da bahanesiz basılıyor, kapatılıyor.

8 Mart 1994'te hakim sınıfların siyasi sözcüleri işçi ve emekçi kadınların yaşam ve mücadele koşullarına yönelen ve giderek yoğunlaşan bu saldırıları unutturmak, evlerden, sokaklardan, cezaevlerinden yükselen kadın çığlıklarını bastırmak için bir o kadar gürültülü ve tantanalı şekilde 8 Mart'ı "kutladılar". Utanmazca "kadın hakları savunuculuğu" şampiyonluğuna yarıştılar.

İSTANBUL'DA 8 MART YÜRÜYÜŞÜ VE MİTİNGİ GERÇEKLEŞTİRİLDİ

İstanbul'da bir dizi sendika, demokratik kitle örgütü ve demokratik kadın örgütlerinden oluşan "8 Mart Kadın Platformu"nun gerçekleştirdiği yürüyüş ve miting, emekçi kadınların mücadele şiar ve taleplerinin sokağa taşınmasının yolunu açması açısından olumluydu.

6 Mart pazar günü soğuk hava ve yağış altında gerçekleştirilen yürüyüş ve mitinge yaklaşık 3 bin kişi katıldı. Yürüyüş kitlesi yarıyarıya kadın ve erkeklerden oluşuyordu, belki çoğunluk erkeklerdi. Katılım açısından platformun hedeflediği kadın ağırlıklı yürüyüş ve miting ne yazık ki pratiğe geçirilemedi. Bu noktada öncelikle sendikaların kendi kadın kitlelerini seferber etmede üstlerine düşen görevi yerine getirmediklerinin tespit edilmesi doğru olacaktır. Bazı sendikaların sadece adları vardı, kendileri yoktu. İki erkeğin taşıdığı bir sendika pankartının arkasında bir tek kadının bile yeralmaması bu tespitimizi doğrulamaktadır.

Yürüyüş ve mitinge damgasını vuran ana talepler "kirli savaşa son" "özgürlük ve eşit haklar"dı. Platformun birleştiği sloganlar içerisinde yeralmamasına karşın yürüyüş boyunca devrim ve sosyalizm taleplerini de içeren sloganların atılması olumluydu, fakat bu şiarların emekçi kadınların talepleriyle birleştirilmesine yeterince dikkat edilmemesi ve bundan çok çeşitli siyasi grupların bilinen sloganlarının ağırlık kazanması bir zaaf olarak kaldı. Miting konuşmalarında emekçi kadınların bir dizi somut talepleri dile getirilmesine karşın bunlardan yürüyüş boyunca atılanları *"Yaşasın 8 Mart!"*, *"Eşit işe eşit ücret!"*, *"Ulusal, cinsel, sınıfsal baskılara son!"*, *"Kadın erkek elele özgür günlere!"* sloganlarıyla sınırlı kaldı. Biz, genel devrimci taleplerin, sloganların 8 Martlarda atılamayacağı görüşünde değiliz, ancak ağırlığın günün niteliğine, eylemin içeriğine uygun şiarların oluşturması gerektiğini savunuyoruz.

Bu zaafları tespit etmek, yürüyüş ve mitingi genel olarak olumsuz değerlendirdiğimiz anlamına gelmiyor. 8 Martlarda sendikaların tabanlarını salon toplantılarıyla oyalama genel eğilimine karşı, bu yıl İstanbul'da sokaklara meydanlara çıkılması görece olumlu bir adımdır. Ancak gerek kitle katılımının (özelde kadınların) sınırlı kalması, gerekse şiarlarda kadınların somut mücadele taleplerinin çok yetersiz dile gelmesi, işçi ve emekçi kadınların kendi mücadelelerini kendi ellerine almaları hedefiyle karşılaştırıldığında henüz küçük bir adımdır. Bu noktada sınıf bilinçli, aktif mücadele içindeki işçi ve emekçi kadınlara büyük görevler düşmektedir.

Biz Bolşevikler, yürüyüş ve miting alanında bağımsız komünist propaganda görevimizi yerine getirmeye çalıştık. Geniş polis kontrolü, üst-baş-çanta araması, kimlik kontrolü vb. karşın yürüyüş boyunca sürekli ve bol miktarda kuşlama yapmamız ve bildiri dağıtımını gerçekleştirmemiz olumluydu. Ancak yukarda eleştirdiğimiz noktalarda pratikte yürüyüş ve mitingde ayrı tavrımızı sergileme görevimizi henüz yerine getiremeyecek durum-

da olduğumuz da olguydu.

8 Mart platformunda yeralan "İşçi" Partisi (İP) Kadın Komisyonu "yürüyüşün amacından saptırıldığı" gerekçesiyle yürüşten çekildi. 7 Mart'ta Aydınlık sayfalarında "Kadınsız kadın mitingi" başlığı altında verilen "haber"de bu adımlarını kadın katılımının azlığıyla ve erkeklerin denetiminde bir yürüyüş ve miting olmasıyla gerekçelendirmeye çalıştılar.

Aynı sayfada verdikleri "Kadın mitinginde grupların gölgesi" başlıklı haberde şunları yazıyorlardı: *"Çağlayan Kavşağı'ndan başlayan yürüyüşe yaklaşık 3 bin kişi katıldı. Miting alanına gelindiğinde ise katılımcılar iki bin kişiye indi."*

Herhalde bu bin kişilik kayıp İP Kadın Komisyonu'nun seferber ettiği kadın kitlesini oluşturuyordu(!). İP Kadın Komisyonu'nun kadın katılımının azlığı noktasında ileri sürdüğü gerekçe sahtedir. Birincisi yarı yarıya kadın katılımının küçümsenmesi doğru değildir. İkincisi kendilerinin seferber ettikleri kadın kitlesi ortadadır.

İP Kadın Komisyonu'nun çekilmesinin esas nedenin açıklamanın şu satırlarında okunmaktadır: *"Kadın platformunda benimsenen sloganlar atılmamıştır. 8 Mart'ın amacına uygun kadın dayanışma ve mücadelesi değil, küçük grup çıkarları öne çıkarılmıştır." (agy)*

Açıkçası İP Kadın Komisyonu'nu rahatsız eden şey, devrimci sloganların atılması ve İP'nin "büyük grup çıkarları"nın korunamaz olduğunu pratikte görmeleridir. Bu noktada da platformların oluşturulması aşamasında devrimci şiarların baş sansürcüsü İP ile eylem birliklerinin oluşturulmasına faydacı bir yaklaşımla büyük önem verenlerin tavırlarını gözden geçirmesi gereklidir. Görev İP'nin (kadın erkek) işçi düşmanı yüzünü ortaya çıkarmaktır, yoksa ona paye vermek değil. Yürüyüş ve mitinglerin onlarsız da olacağı, hatta daha iyi olacağı bu 8 Mart'ta da görülmüştür. Başından takınılacak tutarlı tavır ile, onların şimdi sözümona "çok tutarlı kadın hakları savunucuları" pozlarına girmelerine meydan verilmeyebilirdi.

Görev kadınların kurtuluşu mücadelesinin simgesi 8 Mart'ı onun devrimci özüne uygun olarak yaşatmaktır.

H. İdil

* * *

6 Mart 1994: 6 Mart günü bazı sendikaların başvurusu üzerine Şişli Abide-i Hürriyet meydanında 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü bir dizi sendika ve kuruluşun çağrısı üzerine miting yapıldı. Polis sıkı güvenlik önlemleri almıştı. Ve herkes tek tek arandı. Polisin tavrı eyleme katılanları tahrik etmek ve kendince aşağılamaktı. Havanın çok soğuk olması eyleme katılımın düşük olmasına neden oldu.

Alanda *"Yaşasın halkların kardeşliği!", "Gelecek ellerimizdedir!", "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!", "Kadın-erkek elele, özgür günlere!", "Kadınlar uyanın, harekete geçin, savaşın!"* vb. sloganların yanında, çeşitli fraksiyonların 8 Mart'la ilgili olmayan kendi propagandalarını içeren sloganlar da kullandılar. Eylemde ilginç olan taraf, kadınlardan çok erkeklerin olmasıydı.

Tertip komitesi bütün çabalarına rağmen eylemin bütünlüğünü sağlayamadı. Yani her fraksiyon ve grup kendi kafasına göre hareket etti, ve atılan sloganların yersizliğinden 8 Mart olduğunu sadece eylem içinde olanlar anlaşabiliyordu. Her fraksiyonun kendi sloganlarını istediği biçimde kullanması genel bir doğrudur, fakat hangi sloganı nerede ve ne zaman kullanacağını bilmeyenler bir çuval inciri berbat ediyor.

Nitekim bazı kadın işçiler ve gruplar bunu gerekçe göstererek konuşmalar sürerken eylem alanını terk ettiler. Burada kuşlama yapıldı. 8 Mart ve seçimlerle ilgili bildiri dağıtıldı.

* * *

8 Mart 1994: İstanbul Üniversitesi ... Fakültesinde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlamak için salonda bir şenlik düzenlendi. Şenlik İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin ortak katılımıyla düzenlendi ve ne yazık ki şenlikten öteye de gidemedi. Çoğunluğunun üniversite öğrencilerinin oluşturduğu çeşitli müzik grupları Kürtçe ve Türkçe şarkılar söyledi.

Katılım genel olarak düşünüldüğünde fazla değildi, fakat özelde son zamanların en geniş kitlesi vardı. Tabii bunda süpriz sanatçı grubu olacağı ve önceden herkesin bildiği Grup Yorum'un gelmesi büyük bir etkendi.

Emekçi Kadınlar Birliği'nden bir temsilci konuşma yaptı. Konuşmasında özetle 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün burjuvazi tarafından içinin boşaltılmaya çalışıldığı, onun dünya kadınlar günü olarak kutlanmaya çalışılmasının burjuvazinin İkinci Enternasyonal'in önünde diz çökmesi anlamına geldiği ve fakat içinin boşaltılarak kutlanmasına izin verilemeyeceği anlatıldı. Bunun dışında bazı dergiler etrafında toplanan gençlik örgütlenmelerinin 8 Mart'a ilişkin görüşlerini içeren mesajlar okundu.

Bu kutlamanın sadece şenlik düzeyinde kalması ve anki durumda da aşılamaması başarısızlıkla sonuçlanması anlamına geliyor. Ayrıca böyle

Yurtdışında bolşevikler, birçok yerde, bu arada otoban köprülerinde temel sloganlarımız pankartlar biçiminde asıldı. Yazılamalar yapıldı. Kadın günü ile ilgili toplantılar örgütlendi. Geniş bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütüldü.

bir günde işçi kadınların sadece bir temsilci ile katılması öğrenci kadınların ve erkeklerin en azından annelerini, kardeşlerini bu tür eylemlere katamamaları bir eksiklik ve 8 Mart'ı salonlarda şenlik günü olarak daha uzun bir süre kutlayacağımızın işaretidir. Bize düşen görev bunu değiştirmektir. Burada seçimle ilgili bildiri atılmıştır (atma ile dağıtma aynı şey değildir).

* * *

... günü, İstanbul Üniversitesi ... Fakültesinde 8 Mart ile ilgili kuşlama ve bildiri dağıtılmıştır.

Mart 94.

İstanbul'dan bir BP taraftarı.

• • •

YURTDIŞINDA 8 MART

Bu yıl Almanya'da 8 Mart burjuva feminist kadın örgütlerinden, bazı otonom kadın gruplarına kadar uzanan geniş bir eylem birliği tarafından "Kadın Grev Günü" olarak ilan edildi.

Milliyetçi, reformist bir ortak açıklama ile kadınlar 8 Mart'ta greve çağrıldılar. Burjuva kadın politikacılar ve Alman Sendikalar Birliği (DGB), grev yönünde geniş bir hareketi en baştan engellemek için "Kadın Grev Günü" çağrısının aslında protesto eylemlerine çağrı olduğu, grev çağrısı olmadığı ve olamayacağı, çünkü grevin yasal olmayacağı vb. açıklamalarını yaptılar ve yarı gönüllü olarak protestoyu haklı bulduklarını söylediler.

Bolşevik Partizan Yurtdışı Kadın Grupları en başından itibaren grev çağrısının sınıf işbirlikçisi ve milliyetçi içeriğini eleştirdiler. Grev hazırlığı toplantılarında devrimci alternatifi, "proleter enternasyonalisti Kadın Grev Günü" alternatifini tutarlı bir şekilde savundular. Bizim bu toplantılarda getirdiğimiz temel eleştiriler şu noktalarda yoğunlaşmaktaydı:

* Ortak çağrı, sınıf işbirlikçisi bir içeriğe sahiptir. Almanya'da hüküm süren emperyalist düzen çerçevesi içinde kadınların durumunda kimi düzeltmelerden yana tavır takınmakla yetinmektedir. Bu düzeltmeyi de daha çok, kadınların daha iyi kariyer sahibi olması yönünde savunmaktadır.

* Yalnızca Almanya'da değil, bütün dünyada, özellikle de bağımlı ülkelerde kadın emekçilerin sömürüsü üzerine kurulu Alman emperyalizminin uluslararası sömürücü niteliği hiçbir şekilde sorun ve saldırı hedefi yapılmamaktadır.

* Çağrıda uluslararası alanda kurtuluş mücadelelerini destekleyen tek sözcük yoktur. vs.

Bolşevik Partizanlı kadınların bu içerik eleştirilerini getirdikleri toplantılarda, bizim pozisyonlarımız birçok anti-emperyalist, devrimci kadınlar ve kadın grupları tarafından destek buldu ve onların çağrı ve açıklamalarında bizim bu pozisyonlarımızın bir bölümü yansıdı.

Bolşevik Partizan Yurtdışı Kadın Grupları, Almanca ve Türkçe dillerinde "Kadın Grev Günü Gazetesi" çıkartarak, görüşlerimizi bu araçla da geniş kadın kitleleri içine taşıdılar. Bazı otonom kadın çevrelerinin yayın organlarında bizim resmi ortak çağrıya getirdiğimiz eleştiri yayınlandı.

Bochum, Berlin, Stuttgart gibi bir dizi şehirde, devrimci kadın grupları ile ortak bildiriler çıkarıldı, birlikte çeşitli devrimci eylemler kondu. Örneğin Berlin'de bir eylem birliği oluşturularak, resmi eylemlerden bağımsız ayrı bir yürüyüş kondu. Aynı şehirde yapılan DGB gösterisinde geniş

çaplı ajitasyon-propaganda yapıldı, sahneye çıkılarak "Devlet Yanlısı DGB Siyasetine Karşı - Protesto Yetmez - Devrimci Kadın Savaşımı!" yazan bir pankart açıldı. Ve kısa bir konuşma yapıldı.

Bochum'da da eylem birliği içinde bağımsız bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Bonn'da yapılan devlet yanlısı kadın "protesto" gösterisine güçlü bir ajitasyon-propaganda grubuyla gidilerek, bu eylem içine doğru devrimci düşünceler geniş çapta taşındı.

Kadın gazetesi birçok şehirde büyük fabrikalar önünde satılıp, dağıtıldı. Toplam 7000 gazetenin 1500 kadarı bağış karşılığında satıldı, gerisi dağıtıldı. Birçok yerde, bu arada otoban köprülerinde temel sloganlarımız pankartlar biçiminde asıldı. Yazılamalar yapıldı. Kadın günü ile ilgili toplantılar örgütlendi.

Kuşkusuz, yaptığımız ajitasyon-propaganda ve eylemlerle resmi devlet yanlısı gösterileri devrimci eylemlere dönüştüremedik. Buna henüz gücümüz yetmedi. Fakat yaptıklarımızla komünist kadın hareketinin görüşlerinin, eleştirilerinin devrimci kadın grupları içinde yoğun bir şekilde tanınıp, tartışılmasına yol açtık.

Dışımızdaki devrimci, anti-faşist, ve otonom kadın gruplarının bir bölümü ile aramızdaki en temel ideolojik ayrılık, –bu 8 Mart somutunda– onların bizim burjuva kadın hareketine cepheden, açıktan saldırmamızı doğru bulmamaları idi.

Burjuva kadın hareketinin de son tahlilde kadın haklarını savunduğunu, bu yüzden 8 Mart eylemlerinde burjuva kadın gruplarına açıktan tavır takınmanın, onları saldırgan bir şekilde eleştirmenin yanlış olduğunu savunuyorlardı. Cinsiyet sorununu, sınıf sorununun önüne geçiren bu kökten yanlış anlayışla ideolojik mücadele, önümüzdeki tartışmalarda merkezi bir yer alacaktır.

DGB'nin devlet yanlısı tavrı ve resmi kadın grev komitesinin küçük-burjuva tavrı sonucunda, kadın işçiler esasta 8 Mart eylemlerinin dışında kaldılar. Bir dizi fabrikada değişik eylemler, toplantılar, beş dakikalık gösteri grevleri vb. olmasına rağmen, kadın işçilerin gücü bu eylemlerde gerçek anlamda gösterilemedi.

Yurtdışında, Almanya dışında Fransa ve Avusturya'da da Bolşevik kadınlar yapılan eylemlere komünist ajitasyon ve propagandayı taşıdılar. Buralarda da eylemler esasta reformist içerikli idi.

Biz Bolşevik kadınlar için, bu yılki 8 Mart eylemlerinden çıkarılacak en önemli sonuç, direniş ve mücadele ruhunun ve devrimci bilincin öncelikle fabrikalara, kadın işçilere taşınması zorunluluğudur.

Kadın işçiler kendi deneyimlerinden de yola çıkılarak, devrimci sınıf mücadelesinin gerekliliği konusunda ikna edilmelidir.

Yeni enternasyonalist 8 Martlar ancak bu temelde hazırlanabilir.

YEKİTİYA JİNEN WELATPAREZEN KURDİSTAN'IN (YJWK) 8 MART 1994'TEKİ TOPLANTISI

3 Günlük Konferans sonuçlarının aktarıldığı bu toplantıda kısaca şunlar üzerinde duruldu:

* En önemli haber olarak verilen YJWK'nin adının artık "Kürdistan Özgür Kadın Hareketi" (TJAK) olarak değiştirildiğidir. Neden isim değiştirdiklerine dair bir bilgi verilmedi.

* Kürdistan Özgür Kadın Hareketi'nden (TJAK) kadınlar, kadınların kurtuluşunun sadece ulusal kurtuluş mücadelesinden geçeceğine inanıyorlar. Kadınların kurtuluşu sorununda kendilerinin dünya kadınlarına önderlik edecek düzeye geldiklerini söylüyorlar.

* TJAK'dan kadınlar hiçbir şekilde erkek şovenizminden bahsetmiyorlar. Kadınların gelişip aktif mücadeleciler olarak mücadeleye atılmalarında sadece gerillaya katılmayı yeterli görüyorlar. Teorik örgütlenme ve kadınların iyi bir şekilde Marksist-Leninist öğretiler ışığında bilinçlenmesinden sözetmedikleri gibi, bunun gerekliliğinden bile bahsetmiyorlar.

* TJAK'dan kadınların kısa erimli amaçları: Gelecek yıl yapılacak olan "Uluslararası Pekin Kadın Konferansı"na katılabilmek. Bu tür konferansların içeriğinin reformist, devlet çatısı altında mücadele eden kadınların sadece kararlar aldıkları, fakat bunların uygulamaya geçilmesinde hiçbir zorlayıcı fonksiyonlarının olmadığı anlatılmasına rağmen, PKK'lı kadınların bu konferansa katılmak için yoğun bir istekleri var. Bunu dünyaya seslerini daha çok duyurabilmek için istiyorlar. Yani uluslararası kamuoyunda tanınmaya çalışan PKK bunu kadın hareketleri, çalışmaları bağlamında da gerçekleştirmeye çalışıyor. Bu isteklerinde İtalya'da sendikal çalışma yapan kadınlardan ve Hollandalı kadınlardan yardım sözü aldılar.

* TJAK'dan kadınların, konferansa katılan diğer kadınlardan bir talebi de dayanışma komitesi oluşturmak. Bu talebe belli kesimlerden pek sıcak bakılmadı, belli kesimlerden de hemen destek buldu. TJAK'ın bu talebi, diğer uluslararası kadın hareket-gruplarıyla enternasyonal dayanışma sağlamak amacını taşıyordu. Evet, enternasyonal alanda, hiç ayrımsız, her çeşit kadın hareketiyle dayanışmaya varlar ve bu-

Yurtdışında yapılan iki kadın konferansı hakkında kısa notlar...

gün bu dayanışmaya kendilerinin ihtiyacı olduğu için varlar, çünkü daha önce böyle bir dayanışma komitesi teklifi kendilerinden gelmemiştir. Var olanlara girip çalışmamışlardır. Fakat henüz bir komite oluşturmak için de karar çıkmadı bu toplantıdan.

* Ve esasında PKK gibi Kürdistan Özgür Kadın Hareketi de yanlış yapıyor. Çünkü, kadınların kurtuluşu sadece ulusal kurtuluş mücadelesinden geçmez. Bu, sadece bir adım olabilir, ama ilerletilmediği, geliştirilmediği, sosyalizme ve oradan komünizme vardırılmadığı sürece, kadınların gerçek kurtuluşu sağlanamaz. Hedef ulusal kurtuluş mücadelesi sınırlarını aşmadığı sürece PKK'lı kadınların mücadelesi de bu sınırlar içine hapsolacaktır. Bu nedenle; Kürdistan Özgür Kadın Hareketi için mücadele eden kadınlar önlerine bugünkü hedeflerini aşan sosyalizm-komünizm hedefini koymak zorundadırlar. Bu hedefi önlerine koymak da yetmez, kadınların kurtuluşunun sağlanması için daha bugünden mücadeleye sarılmaları gereklidir.

* * *

TKP/ML HAREKETİ'NİN "İNSİYATİF, KARARLILIK VE YENİYİ YARATMA" TOPLANTISI (1 Nisan 1994)

Bu, üç günlük bir toplantıydı ve 4 gündem maddesi vardı:

–"Yeni Dünya Düzeni"nde Kadın,

–Genç Kadınların Sorunları ve Örgütlenme Modelleri,

–Çocuklara Karşı Şiddet,

–Serbest Gündem.

Bu toplantıda tartışılan ve ortaya konan görüşler kısaca şunlardı:

* İslam ülkelerinde bekaret genç kızların korkulu rüyasıdır, bu devrimci örgütlerde de vardır. Bu da sınıf sorunudur, sınıf mücadelesinden ayrı ele alınamaz. Genç kızların sorunlarını aşmaları onların örgütlenmelerinden geçer. İnsanların kendilerini yaktığı bir ortamda bizim belki de en son konuşmamız gereken cinsel sorunlarımızdır. Bugünden çözülemeyecek bir sorun olması, namus bekçiliğine karşı bugünden mücadele edilmesi gerekmektedir. Kızlık zarının evlenene kadar korunup korunmaması meselesi çok sancılı ve teoride ne savunulursa savunulsun pratikte uygulanmasında zorlanılacaktır.

* Lezbiyenlik ilişki biçimi olarak sapık bir ilişkidir. Koşullar bunu yaratmaktadır. Doğal bir ilişki değildir. Kadınlara uygulanan şiddet de lezbiyen ilişkilere yolaçabilir. Bu sorunun çözümü toplumsal koşulların değişmesiyle olacaktır. Fakat lezbiyenleri ayıplama, hor görme gibi tutumlara girilmemelidir. Kapitalizm yıkıldığında lezbiyenlik ortadan kalkmayacaktır, eğitim sonucu bu sorunda ortadan kalkacaktır.

* Kız-erkek ayrımı sadece gerici ailelerde değil (bir soru üzerine) elbette devrimci ailelerde de vardır, bunun da suçlusu kapitalist sistemdir. Bu da teoride savunulanın pratikte uygulanmamasıdır, bu durumda bunların (devrimci ailelerin) beyinlerinin değişmesi gerekmektedir.

* Kendi evliliklerimiz burjuva evliliklerinden çok farklıdır. Aile bu toplumun bir parçası olduğuna göre bu da bu düzenle yıkılacaktır. Devrimci evlilik nedir? İnsanların birbirini sevme sayma unsurları biraraya geliyorsa bu devrimci evliliktir.

* İşçi ve emekçilerin bir bütün olarak talepleri için mücadele komünistlerin-devrimcilerin denetiminde olmalıdır. Kadınların mücadelesini düzeni hedef alan mücadeleler haline getirmek gerekli. Kadınların örgütlenmesi için fabrikalardaki kadınlara ulaşılmalıdır. Bir öneri: Devrimci örgütlerle ortak, göçmen kadınlara yönelik bir kadın kurultayına gidilmesi önerildi.

* Biz kendimizi ikna edemiyorsak birey olarak, başkalarını nasıl örgütleyebiliriz. Kadınları çekmede zorlanıyoruz, genel bir tıkanıklık var. Eğitim yapılmasına rağmen büyük bir ilerleme kaydedemedik, yılda bir toplanmayla ne yaptığımızı, ne aşamada olduğumuzu görüyoruz. Hep aynı insanlar katılıyoruz, gelişmiyoruz, sayımız azalıyor, bu sadece kadınlar açısından değil erkekler açısından da böyledir.

* Her komünist önce kendi ülkesi için örgütlenmelidir. Eğer bulundukları ülkelerde komünist partileri-örgütleri varsa, o zaman iki üyelik sözkonusu olmalıdır. Ama bir komünistin görevi önce kendi ülkesi için mücadele etmektir. Bolşevik Partizan'dan arkadaşlar 5. Kongrelerinde yeni yönelim konusunda karar aldılar. Biz bunu 1982'de yaptık. Bunun tasfiyeciliği getirdiğini gördüğümüz yerde bundan vazgeçtik. (Oysa bu örgütlenme modeli onları tasfiyeciliğe götürmedi, onlar daha başından kendi kendilerini tasfiye ettiler ve sonra da bu modelin kendilerini tasfiye ettiğini sandılar. / BN)

* Birkaç öne çıkmış kadın dışındaki kadın kitlesi hep geri durumdadır. 12 Eylül öncesi teorik olarak iyi şeyler koyuyorduk. Özgürlükler savaşarak kazanılır, kimse bunu vermez, bunu kazanmak mücadele ile olur. Örgütümüz kadın çalışması konusunda olanaklar sağladı, bunlardan yararlanmalıyız.

* Devrimci faaliyet yürüten insanlar çocuklarıyla dostça bir ilişki kuramıyorlar. Biz kadınlara uygulanan şiddete karşı çıkarız ama çocuklara karşı şiddeti normal karşılarız. Bizim çocuklara karşı uyguladığımız şiddetin bizim sıkıntı ve sorunlarımızdan kaynaklandığını düşünüyoruz. Dayağa en karşı çıkanlar kuşkusuz bizleriz, idari tedbirle bunlar ortadan kaldırılamaz. Kapitalizmin yerle bir edilmesiyle çocuk eğitimi de yepyeni boyutlar kazanacak, çocuk toplumun olacak, bu da kadının özgürlüğünde bir adım daha olacaktır. Toplumun genelinde varolan davranışlar bizde de olabilen davranışlardır.

H. Gül ◄

PANORAMA

FRANSA GENÇLİĞİ HAKLARIN NASIL ALINACAĞINI GÖSTERDİ: MÜCADELEYLE!

Mart ayına Fransa, bütün ülkeyi saran gençlik gösterileri ile girdi, Ülkenin içinde bulunduğu iktisadi krizin yükü yine yoksulların, emekçilerin, gençliğin sırtına yıkılmak isteniyordu.

Fransa'da 25 yaşın altındaki gençlerin %24'ü işsizdir ve kısa zamanda bir işyeri bulma imkanı da pek yoktur. Bunu fırsat bilen Balladur Hükümeti, *"uzun süre işsiz kalmaktansa, kısa süre az maaşa razı olmak"* sloganı altında, liseyi yeni bitiren veya üniversiteden yeni gelen gençlerin, işverenler tarafından asgari ücretin %20 altındaki ücretlerle işe alınmalarını öngören bir yasa tasarısı hazırladı.

Bu tasarının öğrenci ve gençlik düşmanı yüzünü çabuk farkeden Fransız gençliği, derhal direniş komiteleri kurarak tepkisini sokak gösterileri ile dile getirmeye başladı.

Yazar Max Gallo'nun dediği gibi, Fransa *"rüzgar esmeye başladığı zaman, yangının çok hızlı yayıldığı bir ülkeydi"*. Gençliğin, bu emek düşmanı yasaya karşı Paris'te başlattığı direniş kısa zamanda tüm ülkeyi sardı. Gençlik hareketinin pek etkin olmadığı Vichy, Avignon, Perpignan ve Angers gibi taşra kentlerinde bile gençlik sokaklara döküldü.

Paris'te direnenlerin "manifesto"larını televizyondan öğrenen gençler kendiliğinden sokağa dökülüyorlar ve diğer bölgelerdeki mücadeleler ile dayanışmalarını dile getiriyorlardı. Gösteriler yer yer yasal sınırları aşıyor, devletin kolluk güçleri ile gençler arasında tam bir sokak savaşı yaşanıyordu.

Balladur Hükümeti, beklemediği bu muhalefet karşısında, öne sürdüğü bu gençlik düşmanı yasa tasarısını *"bir daha ele almamak üzere"* geri çekmek zorunda kaldı.

Fransız gençliği, bir kez daha, hakların ancak mücadele ile kazanılabileceğini gösterdi...

Bu, Fransız devletinin haklı mücadeleler karşısında atmak zorunda kaldığı ilk geri adım değildir.

Fransız Hükümeti, geçen sene Air France işçilerinin, sendika sınırlarını aşan, havaalanı ve sokaklarda yürüyen dişe diş çarpışmalar sonucu, bir dizi işçiyi işsizliğe ve yoksulluğa sürüklemeyi amaçlayan "önlemler paketi"ni geri çekmek zorunda kalmıştı.

Alış-veriş merkezlerini harabeye çeviren Bretonya balıkçıları karşısında da geri adım atmak zorunda kalmıştı.

Daha geçtiğimiz Ocak ayında katolik okullara devlet yardımı öngören yasa tasarısı, gençliğin yüzbinlere varan katılımlarıyla düzenlediği gösteriler karşısında, Balladur Hükümeti tarafından geri çekilmek zorunda kalınmıştı.

Tüm bunlar bize, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'ni hatırlatıyor. 15-16 Haziran 1970'de, faşist Demirel Hükümeti, sendikalaşma hakkında işçi düşmanı bir yasa tasarısı hazırlamış; bu yasa tasarısına karşı, işçi sınıfının tepkisi çok sert olmuş; Anadolu yakasında, İzmit, Kartal, Tuzla'dan, Trakya yakasında da Topkapı, Bakırköy'den yüzbinlerce işçi yasal sınırları ve polis barikatlarını kıra kıra İstanbul'un merkezine yürümüşlerdi. İşçilerin bu direnişi, ancak sıkıyönetim ile bastırılabilmiş, hükümet de gerici yasa taslağını geri çekmek zorunda kalmıştı!

Tüm bunlar bize, hakların yukarıdan beklenilmemesini, hakların ancak mücadele ve yalnızca mücadele ile alınabileceğini göstermektedir. Bu hak lar için mücadele ederken, bu hakları kazandığımızda ancak kısmi bir başarı kazandığımızı bir an bile olsun gözlerden çıkarmamalıyız. Bu ve benzeri hakları kazanmak için bile mücadele, seçmemiz gereken tek araçtır; ancak bu hakları kazanmakla diğer haksızlıkların, kötülüklerin; sömürünün, baskının, işkencenin, işsizliğin kaynağı olan kapitalist sistemin sonu gelmiş olmaz, ona sadece kısmi darbeler vurmuş oluruz.

Fakat asıl esas görev, tüm haksızlıkları, kötülükleri ile bu kapitalist sömürü sistemini yıkmaktır. Günlük kısmi haklar için mücadelelerimizi bu bilinç ile yürütmeliyiz...

Hak verilmez, ancak mücadele ile alınır!

Yaşasın Fransız gençliğinin yiğit direnişi!

Kahrolsun Fransız emperyalizmi!

Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

Nisan 1994 ◄

EMPERYALİZMİN YARATTIĞI BUNALIM: KUZEY KORE

Kore yarımadası, 50'li yıllarda Kore halkının verdiği ulusal kurtuluş savaşına, ABD önderliğinde emperyalist ve gerici devletlerin oluşturduğu ve Türk hakim sınıflarının da emperyalistlerin gözüne girmek için katılma şerefsizliği gösterdiği bir müdahale sonucu, Kuzey ve Güney Kore olarak ikiye bölünmüştü.

Bu bölünmeden sonra Kuzey Kore, ilişkilerini sosyalist ülkeler ile geliştirmiş; Güney Kore ise, askeri ve iktisadi olarak tam bir ABD yarı-sömürgesi haline gelmişti. Uzun süre Kore yarımadası dünya kamuoyunun pek dikkatini çekmedi.

Fakat bu arada köprülerin altından çok sular aktı. Sovyetler Birliği, önce 60'lı yılların başında yozlaştı; sonra da 80'li yılların sonunda çöktü, onun çöküşü ile birlikte varlığı esas olarak Sovyetler Birliği'nin varlığına dayanan Doğu Bloku da yıkıldı. Bunun sonucu ABD önderliğindeki Batılı emperyalistlerin karşısında rakip bir blok kalmadı. Eski Doğu Bloku'nu oluşturan ülkeler birer birer, ya Doğu Almanya şahsında olduğu gibi hemen yutuldular, ya da sırayla Batılı emperyalistlere teslim oldular ve kaynaşmayı hızlandırmak için hemen NATO'ya ve Avrupa Topluluğu'na üye olmak için başvurdular.

60'lı yılların ortasından beri revizyonist kamptan bağımsız bir politika izleyen, Büyük Proleter Kültür Devrimi sırası ve sonrasında sosyalist devrim adımlarını atan, Mao'nun ölümü ertesinde revizyonistlerin iktidarı tümü ile ele geçirmelerinden sonra yozlaşan Çin'in kendine özgü durumunu dışta tutarsak, bu gelişmeler sonucu, Batılı emperyalist kampa tam teslim olmayan iki ülke kalıyordu geriye: Küba ve Kuzey Kore!

Bu iki ülke de, Doğu Bloku'ndan sağladıkları önemli ölçüdeki destek, bloğun yıkılmasıyla kesilince, büyük zorluklar ile karşı karşıya kaldılar.

ABD emperyalizmi Küba üzerinde varolan ambargoyu daha da sertleştirdi. Kastro önderliğindeki Küba halkı, şu an ABD emperyalizmine tam teslim olmamak için bir ölüm kalım savaşı vermektedir.

Küba'dan sonra yaratılan sahte bir bunalım ile dünya kamuoyunun gözleri Kuzey Kore'ye çevrildi. Güya Kuzey Kore, varolan atom silahı sahibi güçler dışında diğer güçlere bu silahların üretimini yasaklayan, "Nükleer Silahların Yayılmasını Önleme" anlaşmasına imza atmasına rağmen, bir atom bombası yapımında çalışıyordu. Kuzey Kore, bu iddiayı yalanladı ve uluslararası bir komisyonun, ülkedeki atom reaktörlerini denetleyebileceğini öne sürdü.

Bunun üzerine, merkezi Viyana'da bulunan "Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı"ndan bir grup bilim adamı bu reaktörlerde incelemeler yaptılar, fakat bununla da yetinmeyip ABD uyduları tarafından çekilmiş fotoğraflarda gözüken bazı binaları da incelemek istediler. Kuzey Kore, bunu iç işlerine müdahale sayıp kabul etmedi.

Bu yüzden incelemeler ABD emperyalistlerinin istediği çapta gerçekleşmedi. Bununla birlikte, "Uluslararası Atom Enerjisi Örgütü" Başkanı Hans Blix, Birleşmiş Milletler'e yaptığı ziyaretinde, *"hiçbir zaman Kuzey Kore'nin nükleer silahlar ürettiğini söylemediklerini"* beyan etti.

Zaten şu an tartışmalı olan ve atom bombası yapımında kullanılan Plutonium miktarı, bu bombanın yapımı için gerekli olan 8 kg'ın oldukça altındadır.

"Uluslararası Atom Enerjisi Örgütü"ndeki Kuzey Kore temsilcisi Yun Ho Jin'e göre ise, tartışma konusu olan miktar sadece 58 gramdır. Fakat ABD'nin çıkarları açısından Plutonium'un miktarı zaten önemli değildir, sadece işin bahanesidir.

Kuzey Kore, ABD'nin öngördüğü çapta bir incelemeyi reddettiği ve Güney Kore ile görüşmeleri yarıda kestiği için, ABD ve Güney Kore tarafından olası bir savaş ile tehdit edilmiş, ABD, Kuzey'in kapılarını tamamen açması şartlarında, yapmaktan vazgeçeceğini söylediği Güney Kore ile ortak askeri manevrayı tekrar gündemine almış, Güney Kore'ye "Patriot" füzesavar rampaları yerleştirmeye başlamış ve Kuzey Kore'ye geniş çaplı yaptırımlar ve amborgo uygulamasını Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin gündemine getirmiştir. Güvenlik Konseyi'nde veto hakkı bulunan Çin ve Rusya'nın evet dememesi sonucu, şimdilik kaydı ile bu yaptırımlar ve ambargo uygulamaya konamamaktadır.

Bu bahane, zaten sahte bir bahanedir. Gerçek amaç, Batılı emperyalistlere tamamen teslim olmamış olan Kuzey Kore'ye diz çökertmektir. Çünkü, "Atom Silahlarının Yayılmasını Önleme" anlaşmasına imza atmayan, bundan da öte, atom bombası inşa eden İsrail, Güney Afrika, Pakistan, Hindistan gibi ülkelere şimdiye kadar bu çapta bir sıkıştırma kampanyası hiçbir zaman uygulanmamıştır.

Kim-İl Sung

Tüm bu yaptırımlar, yukarıda da belirttiğimiz gibi, Kuzey Kore'yi ABD'nin jandarmalığını yaptığı, Birleşmiş Milletler örgütünün meşru dayanak amacıyla kullanıldığı "yeni dünya düzeni"nde tam olarak teslim alma amacıyla tezgahlanmaktadır. Fakat abluka ve ambargo etkisini Kuzey Kore'de, Küba'daki kadar keskin göstermeyecektir. Kuzey Kore, kendi yağı ile kavrulan, ihtiyaçlarının çok azını dışarıdan ithal eden bir ülkedir. Bu anlamda, "New York Times"ın sorduğu gibi, *"Dünyanın en izole olmuş ulusunu izole etmek mümkün mü?"*

Fakat, Kuzey Kore halkının dayanıklılığının gerçek gücü kendisinde yatmaktadır. Kuzey Kore'nin bu ablukaya ve diğer saldırılara karşı kaderini belirleyecek olan güç, Kuzey Kore işçi sınıfıdır. Kuzey Kore işçi sınıfı, ilkönce kendi ülkesindeki yozlaşmış hanedan iktidarını yıkarak, ülkedeki sömürü ve baskı zincirini kırıp, iktidarı fethetmelidir. Kuzey Kore halkının bu ve benzeri emperyalist müdahalelere başarılı ve kalıcı bir şekilde karşı koyabilmesinin ilk şartı burada yatmaktadır...

Ve bizim kalbimiz, Kim İl Sung hanedanı şahsında cisimleşmiş kasta ve her türden emperyalizme karşı mücadelesinde, Kore işçi sınıfının yanında atmaktadır.

Bu bilinçle, Kuzey Kore'ye karşı uygulanan emperyalist saldırı ve tehditlere karşı çıkıyor; Kore halkının bağımsızlık ve sosyalizm uğruna devrim mücadelesini destekliyoruz!

Kahrolsun emperyalizm!

Kore üzerindeki oyunlara son!

Yaşasın Kore halkının bağımsızlık ve sosyalizm uğruna devrim mücadelesi!

Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

Nisan 1994◄

SEÇİMLERDEN ÖNCE GÜNEY AFRİKA: KARMAKARIŞIK!

Çok büyük değişiklikler ve sürprizler olmaz ise, Nisan ayı sonunda Afrika kıtası, tarihinin en önemli seçimlerinden birine tanık olacak.

Nisan ayının sonunda yapılacak seçimler ile Güney Afrika Cumhuriyeti'nde apartheid rejimine bir son verilip, Mandela önderliğindeki "African National Congress"in (ANC) ağırlıkta olduğu bir hükümet kurulacak. Çünkü Güney Afrika Cumhuriyeti'nde ilk defa herkes bir oy hakkına sahip olacak. Şimdiye dek, siyahların ülkenin kaderini belirleyecek konularda oy hakkı yoktu! Bu seçimlerin galibi, kuşkusuz ülkede ezici çoğunluğu oluşturan siyahların büyük desteğine sahip olan Mandela önderliğindeki ANC olacaktır. Fakat gelişmeler öyle gösteriyor ki, seçimler hiçbir şekilde huzur içinde yapılamayacak ülkeyi yeni bir kaos bekliyor. Seçimlerin yapılmasına hem beyaz ırkçı "Afrikaaner"ler, hem de Natal bölgesinde hakim olan Zulu'ların siyasi sözcüsü olan gerici İnkata Özgürlük Partisi lideri Butalezi karşıdır. Bunun dışında, seçim sonrası yürürlüğe girmesi gereken anayasaya göre merkezi iktidara bağlanacak olan yarı-merkezi Homeland'lerin yönetici kastları da seçimlere karşıdırlar.

Bu Homeland'lerden biri olan Bothutatsvana'da seçimlere katılmayı önce kabul eden iktidar, daha sonra bu niyetinden vazgeçince siyah çoğunluk ayaklanmış, iktidar sahiplerini, komşu bölgelerden yardıma gelen beyaz ırkçılar da yıkılmaktan kurtaramamışlardır.

Natal Eyaleti ve Kwa-Zulu Homeland'inde de gerici İnkata Partisi taraftarları ile ANC yandaşları arasında çıkan çatışmalarda her gün onlarca siyah yaşamını yitirmektedir.

Zulu kralı Goodwill Zveletini, seçimlere katılma şartı olarak, seçimlerden sonra da bu bölgedeki egemenliğinin devam etmesini talep etmektedir.

Aslında Zulu'lar da tamamen kralın arkasında değildir. Yapılan araştırmalara göre, Zulu'ların %35'i seçimlerde Mandela için oy kullanacaktır. Johannesburg'daki ANC'nin merkez binasına yapılan kanlı Zulu saldırısından üç gün sonra, Durban'da 100 bin Zulu ANC için gösteri yapmıştır.

Mart ayının sonunda ANC ve çok partili "Geçiş Konseyi"nin talebine uyarak devlet başkanı De Klerk, Kwa Zulu-Natal bölgesinde sıkıyönetim ilan etti. Güney Afrika silahlı güçleri bu bölgeyi işgal edecekler ve seçimlerin "güvenlik" içinde geçmesini sağlayacaklar. Bu iş biraz zor olacağa benziyor, çünkü Boputasvana'da iktidarı kaybeden, ama halk arasında pek desteğe sahip olmadığı için kendini destekleyecek taraftar bulamayan Lucas Mongope'nin tersine, Natal'da Zulu monarşisini, önemli bir kitle desteğine sahip İnkata Partisi desteklemektedir. 250 kabile reisinden çoğunluğu, Butelezi'ye bağlılık yemini etmişlerdir. Bu çatışmada siyah ırkçılar ile beyaz ırkçılar bile yanyana gelebilmektedirler.

Seçimler öncesi Güney Afrika'da durum kabataslak böyle.

Seçimlerin huzur içinde geçmesi, tarafların uzlaşma sınırına bağlı. Herhalükarda seçimler sıkıyönetim altında da olsa yapılacak ve büyük ihtimalle oyların çoğunu ANC alıp, bir sonraki Güney Afrika Başkanı Mandela olacak...

Ondan sonra da Güney Afrika'da ırk temeline değil sınıf temeline dayanan bir düzen hakim olacak! Siyah emekçiler hiç olmazsa kağıt üzerinde ırk baskısından kurtulacaklar. Tabii ki bu durum bile, şimdiki ırkçı rejim gözönüne alındığında büyük bir ilerlemedir. Fakat siyah emekçiler açısından asıl mücadele, sömürüye karşı sınıf mücadelesi olarak, bundan sonra da devam edecektir. Taa ki siyah ve beyaz, her renkten emekçiler; beyazı ile, siyahı ile her renkten kapitalistleri devirip sömürü ile birlikte ırkçılığı da tarihin çöplüğüne atana kadar...

Kahrolsun ırkçı apartheid rejimi!

Kahrolsun siyahı beyazı ile her renkten sömürücüler!

Yaşasın siyahı beyazı ile her renkten emekçilerin sosyalizm mücadelesi!

Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

Nisan 1994 ◄

Güney Afrika: Pan African Congress (PAC) temsilcisi ile yapılan bir röportaj...

Güney Afrika, tarihinde ilk kez, rengi ne olursa olsun herkese bir oy ilkesi temelinde bir seçime gidiyor. Bu bağlamda, Güney Afrika'daki siyasi güçlerin tanınması açısından, aşağıda geçen yılın Haziran'ında yapılmış bir röportajı yayınlıyoruz.

PAN AFRICAN CONGRESS temsilcisi ile yapılan röportajı okuyucularımızın ilgiyle okuyacağını düşünüyoruz. Röportajda, Güney Afrika'da ırkçı rejime karşı faaliyet yürüten örgütlerin hedefleri, aralarındaki ayrılıklar ve zayıflıkları konusunda ilk elden bir dizi bilgi edinmek mümkündür.

Irkçı rejime karşı, African National Congress (ANC) ile karşılaştırıldığında daha radikal bir savaşım çizgisi ve pratiği izleyen PAC'ın birçok hataları ve zayıflıkları da röportajda gün ışığına çıkmaktadır. Biz, burada PAC'ın bazı önemli hatalarına ve zayıflıklarına değinmek istiyoruz.

PAC, ANC'nin *"Güney Afrika, renginden ve ırkından bağımsız olarak orada yaşayan insanlara aittir"* ilkesine, *"Eğer Güney Afrika orada yaşayan insanlara aittir denilirse, bunların (beyazların /BN) ilk önce oraya yerleşenler olduğu iddiası ile hemfikir olunmuş olunur"* gerekçesiyle karşı çıkmakta, *"Güney Afrika Afrikalılarındır"* demekte ve Afrikalı olmayı da, *"Afrika'da yaşayan ve Afrika için vefa bağlılığını ödeyen herkes Afrikalıdır."* diye açıklamaktadır.

Bu yaklaşım birkaç nedenden dolayı yanlıştır:

• Birincisi, ANC'nin, *"Güney Afrika, renginden ve ırkından bağımsız olarak orada yaşayan insanlara aittir"* tespitindeki reformizmi göremediğinden. ANC, reformist niteliğine uygun olarak ülkenin gerçekte kime ait olduğunu sınıfsal içeriğinden kopartarak, genel olarak ortaya koymakta ve orada durmaktadır. Güney Afrika'da yaşayan bütün ırkların eşitliğini savunmak doğru ve gereklidir. Fakat yalnızca bu düzeyde kalındığında, sorun sınıfsal içeriğinden kopartıldığında, Güney Afrika'nın, tabii ki, aynı zamanda ve öncelikle beyaz ve siyah ırktan burjuvalara ait olması gerektiği düşüncesi –dolaylı olarak da olsa– temel alınmaktadır. Pratikte bugün tamamen ortaya çıkan gerçek de budur.

Bu reformist yaklaşımın karşısına çıkartılması gereken biricik doğru alternatif, *"Güney Afrika, renginden ve ırkından bağımsız olarak orada yaşayan tüm emekçilere aittir"* olmalıdır. PAC, ne ANC'nin tesbitindeki reformizmi görüyor, ne de ona karşı doğru alternatifi ileri sürüyor.

• İkincisi, PAC da ANC gibi soruna sınıfsal olarak yaklaşmıyor. O, ANC'nin beyaz burjuvazi ile uzlaşma siyasetine karşı, tüm Siyahların ve Afrikalı olarak kabul ettiği Hintlilerin de genel birliğini öne çıkartıyor ama, aynı ANC gibi, Siyahlar ve Hintliler arasında sınıfsal ayrım yapmadan.

• Üçüncüsü, PAC, Afrikalı tanımını da beyazların siyasal tercihine göre yapıyor ve *"Afrika'da yaşayan ve Afrika için vefa bağlılığını ödeyen"* beyazları Afrikalı olarak değerlendiriyor. Böylece, siyasal tercihini ırkçı rejimin desteklenmesi yönünde yapan, bu anlamda *"Afrika için vefa borcunu ödemeyen"* beyaz emekçiler Afrikalı olarak sayılmıyor. Bu yaklaşım yanlış, objektif olguları yok sayan ve beyaz emekçilere karşı dostluğu değil, düşmanlığı körükleyen bir yaklaşımdır.

• Dördüncüsü, beyazların Afrikalı olmadığını, onların sömürge siyasetinin bir parçası olarak Güney Afrika'yı işgal etmelerine, ilhakçı olmalarına dayandırıyor. Tarihi olarak, beyazların ilhakçı, sömürgeci olarak Güney Afrika'ya geldikleri, Siyah yerlileri zorla topraklarından sürdükleri doğrudur. Bu nedenle bu tarihi haksızlığa değinmek yanlış değildir. Yanlış olan bu tarihi haksızlığı, bir bütün olarak beyazları Güney Afrikalıların dışında tutmakla, bir bütün olarak beyazları geleceğin Güney Afrika toplumundan dıştalayarak çözme anlayışıdır.

Tarihi süreç içerisinde beyaz işgalcilerin çoğunluğu, beyaz emekçiler, Güney Afrika'nın, Güney Afrika devriminin ayrılmaz bir parçası haline gelmişlerdir. Görev, geleceğin özgür Güney Afrika'sını (daha doğru bir deyimle Azanya'sını) beyaz, siyah, melez tüm ırklardan işçi ve diğer emekçilerle birleşik bir cephe üzerinden kurmaya çalışmaktır. Nüfusun ezici çoğunluğunu Siyahlar oluşturduğu için, geleceğin özgür Güney Afrikası'nın esas dayanacağı güç mutlaka Siyah işçi ve diğer Siyah emekçiler olacaktır. Yalnızca bu anlamda ve bu çerçevede geleceğin özgür Güney Afrika'sının bir Siyah cumhuriyeti olacağını söylemek mümkündür. Bu yüzden, Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu'nun 1928 yılındaki Faaliyet Raporunda Güney Afrika devriminin geleceği için, *"bütün ırklar, siyahlar, melezler ve beyazlar için eşit haklar temelinde işçi-köylü cumhuriyetinin bir aşaması olarak bağımsız Güney Afrika Yerli Cumhuriyeti sloganı"* ileri sürülmektedir.

PAC temsilcisi, bugün Güney Afrika devriminin motoru ve geleceği konusunda da tamamen yanlış, burjuva görüşler savunmaktadır. PAC temsilcisi, *"Biz şu anda, hakim sınıflarla çelişkisi olan çeşitli sınıfların bir topluluğuyuz. Elbette sosyalist devrimin gerçekleştirilebileceği bir zaman gelecektir. O zaman sınıf savaşımı sözkonusu olur"* demekte ve *"Biz şu anda bir burjuva devrimini uyguluyoruz"* açıklamasını yapmaktadır.

Güney Afrika devrim cephesinin bugünkü aşamasında proletaryanın yanında yer alacak sınıf ve katmanların, sosyalist devrim aşamasına göre daha geniş olması nedeniyle sınıf sa-

vaşımını geleceğin sosyalist devrimine ertelemek, proleter, uzlaşmaz sınıf bakış açısını değil, burjuva sınıf uzlaşmacılığını savunmak demektir. İnsan toplumunun uzlaşmaz sınıflara bölündüğü andan itibaren tarihin motoru sınıf savaşımıdır ve uzlaşmaz sınıf karşıtlıkları olduğu sürece de bu motor sürekli işleyecektir.

Güney Afrika devriminin geleceğini, sınıf savaşımına dayanmayan bir burjuva devrimi olarak savunmak da, sınıf uzlaşmacılığının kaçınılmaz bir sonucudur. Güney Afrika'daki objektif şartlar ve proletaryanın örgütlülük ve bilinç düzeyi bakımından gündemde olan devrim, sosyalist devrimi en hızlı ve en kesin bir biçimde hazırlamanın biricik yolu olarak, proletaryanın hegemonyasında ve komünist partisinin önderliğinde bir işçi-köylü devrimi, bir demokratik halk devrimidir. Ancak bu hedef devrimin; burjuvazinin, küçük-burjuvazinin hegemonyası altında yarı yolda kalmasını engelleme imkanı verebilir.

Sınıf uzlaşmacılığını savunan PAC temsilcisinin, uzlaşmaz bir sınıf savaşımının en önemli sembollerinden birisi olan Stalin'e ve Stalin dönemi Sovyetler Birliği'ne ateş püskürmesi de gayet anlaşılırdır. PAC temsilcisi, *"Stalin'in iktidara geldiği günün işçiler için acı bir gün olduğunu kesinlikle söyleyebilirim. Sosyalizmi kurmak için Stalin'in ve toplumun çok kaba* (!!! /BN) *yöntemleri vardı: «Ya sosyalizm ya da öleceksin» -parola böyleydi. Sınıfsız olduğunu zanneden bir toplumda, Sovyetler Birliği'nde sınıfların olmadığı bir kuruntu idi. Fakat Sovyetler Birliği'nde sınıflar vardı". "Sosyalist, sosyal-demokrat renklerden olan bir karma ekonomi uyguluyorlardı". "Biz diyoruz ki, sosyalizm hiçbir ülkede hiçbir zaman uygulanmadı."* biçiminde görüşler ve iddialar ileri sürmektedir.

Biz de kesinlikle söyleyebiliriz ki, Stalin'in iktidara geldiği gün, burjuvalar ve küçük-burjuva sınıf uzlaşmacıları için acı bir gündü. Proleterler ve diğer emekçiler için ise, hiçbir zaman unutmayacakları büyük bir gündü. SSCB halkları, Stalin adındaki bu büyük insanın savunduğu komünist siyasi çizgi aracılığı ile –PAC temsilcisinin iddiasının tersine– başarılı bir biçimde dünyada ilk defa sosyalist toplumu kurma onuruna ulaştılar. Bu onura sınıf uzlaşmacılığını savunan birisinin ortak olmak istememesi ise, onun siyasetinin mantıki sonucudur.

Stalin dönemi Sovyetler Birliği'nin ülkeyi sınıfsız bir toplum olarak gösterdiği iddiası, üzerinde fazla durmayı gerektirmeyecek, ya yanlış bir anlayış, ya da gerçekte savunulanın ne olduğundan haberi olmayan bir bilgisizlik işaretidir. Stalin dönemi Sovyetler Birliği'nde hiçbir zaman toplumun sınıfsız olduğu görüşü savunulmamıştır. Savunulan, ülkenin ***sömürücü sınıflardan*** temizlendiği idi ve bu gerçek bir olguydu.

Nisan 1994

"Kanlı bir devrim kaçınılmazdır!"

Pan African Congress - PAC temsilcisi ile yapılan röportaj

●●●●●

"Benim, Güney Afrika'daki duruma ilgisi olan tüm insanlara son mesajım şudur: Bu pazarlıkların başarılı sonuçlanmasına inanan herkes, pembe hayaller kurmaktadır. Kanlı bir devrim kaçınılmazdır. Durum budur. Bunu biz yaratmadık. Bu, adı apartheid olan cani bir sistemin sonucudur."

●●●●●

SORU: PAC ne zaman ve nerede kuruldu?

PAC: PAC Nisan 1959'da kuruldu. Fakat asıl tarihi 1944'te başladı. Bu dönemde ANC izlediği berrak bir çizgiye henüz sahip değildi. 1912 yılından beri izlemiş oldukları Afrika milliyetçiliğine bağımlıydılar. 1944 yılında gençlik kolu kurulduktan sonra, yönü o belirledi.

1944 yılında ANC'nin gençlik kolunun önderleri öldü ve Nelson Mandela, Walter Sisulu, Oliver Tambo gibi diğer üyeler yönetimi ele aldılar. Bu dönemde, gençlik kolu kurulurken, ANC içerisinde komünizm için şiddetli mücadele eden iki kişi vardı: Nelson Mandela ve daha sonra göçmen başkan olan Oliver Tambo. Lumbada'nın ölümünden sonra 1947 yılında ANC Güney Afrika Komünist Partisi ile birlikte çalışmaya karar verdi. Gerekçe, *"İster milliyetçi olsun, isterse komünist olsun, Güney Afrika rejimine karşı olan tüm güçlerin eylem birliğine ihtiyacımız var."* şeklindeydi. Bu, 1947 ile 1958 arasındaki döneme damgasını vurmuştu. 1950 yılında Güney Afrika Komünist Partisi yasaklandı ve böylelikle bu partinin üyeleri açıkta kaldılar. Onlara siyasi bir barınma tanıyan ilk örgüt, ANC oldu. Komünistler fikirlerinden vaz geçmediler. Onların varlıklarını koruyabilecekleri ulusal bir örgüte ihtiyaçları vardı. Bu imkanı onlara ANC verdi. Apartheid'ı yıkmak için ortak bir koalisyon kurdular.

1955 yılında olanlar, daha sonra PAC'ın varlığı için belirleyici öneme sahiptir. ANC'nin iyi tanınan özgürlük programı olan, bir belge kaleme alındı. Bu program, *"Güney Afrika, renginden ve ırkından bağımsız olarak orada yaşayan insanlara aittir."* denilen bir önsözle başlıyordu. ANC'nin gençlik kolu bu önsöze karşı protesto etti. Onlar dedi ki: Hayır, Güney Afrika Afrikalılarındır, ki doğru olan da budur. Güney Afrika'da yaşayan Avrupalıların sömürgeciler, fatihler, istilacılar, ilhakçılar olarak geldiklerini çok açık bir şekilde gösterdiler.

Bu program, Güney Afrika'nın sömürge yapısını gizlemektedir. Daha sonra AZANİA olarak adlandırılan Güney Afrika, asıl yerlilere aittir. Eğer Güney Afrika orada yaşayan insanlara aittir denilirse, beyazların ilkönce oraya yerleşenler olduğu iddiası ile hemfikir olunmuş olunur. Tarih gösteriyor ki, ilk Avrupalılar kesinlikle burada yaşayan Afrikalılarla karşılaşmışlar-

dır. Fakat onlarla sadece karşılaşmadılar, onları yok da ediyorlar. Afrikalılar, Avrupalıların topraklarını ellerinden almalarına eli kolu bağlı seyirci kalmadılar. 1652 yılından bugüne kadar Afrikalılar sömürgecilere karşı mücadele etmektedirler. 1955 yılında ANC içerisinde Afrikanistler kendi örgütlerini kurmaya karar verdiler. Kendilerini Pan African Congress of Azania - PAC olarak adlandırıyorlardı. Aynı zamanda Güney Afrika Azania olarak isim değiştirmişti. Azania, Etiyopya'dan buraya, bugün Kap şehrinin bulunduğu yere kadar uzanan eski bir Güney Afrika krallık imparatorluğunun adıdır. Bu isim yani, asıl olarak Afrikalıdır. ANC bugüne kadar daha hala Azania isminin yabancı bir isim olduğunu iddia etmektedir. Araplardan gelme bir isim imiş. Fakat Araplara bu ismin anlamı sorulduğunda, kimse bu soruya cevap veremiyor. Bu kelime Arapçada kullanılmamıştır. Yani ANC'nin iddiası propagandadan başka bir şey değildir.

SORU: ANC ile PAC arasındaki fark nedir?

PAC: Pan Afrikanistler halen ulusal sorunu gündeme koyuyorlar. Yani, biz ülke ve bu ülkenin kime ait olduğu meselesi üzerine konuşuyoruz. Ayrıca bağımsızlık ve kendi kaderini tayin etme hakkı meselesini gündeme getiriyoruz. Güney Afrika'nın 1910'dan bu yana egemen devlet olup olmadığı, Güney Afrika'da meşru bir iktidarın olup olmadığı sorusunu soruyoruz. ANC'ye karşı PAC'ın ortaya koyduğu sorular bunlardır.

ANC diyor ki: Bağımsızlık ve kendi kaderini tayin etme hakkı kavramları Afrika'nın başka devletleri için belki uygulanabilir, fakat Güney Afrika devletinde uygulanamaz. Güney Afrika bağımsızdır, diyorlar. ANC ayrıca, bizdeki sömürgeciliğin diğer Afrika devletlerindeki ile karşılaştırılamayacağı kanısındadır.

Onlar, sömürgecilerin sömürgeleştirilenler ile birlikte yan yana yaşadığı özgür bir Güney Afrika'dan bahsediyorlar. Bu bağlamda PAC diyor ki: Hayır. Güney Afrika yerlilerinin topraklarının ellerinden zorla alındığı bir ülkedir. Sadece bu kadar değil. Yerlilerin çoğunluğunun toplumsal hakları yoktur, mesela seçme hakları yoktur. Bu durum ne yazık ki Güney Afrika'da siyah nüfusun başına patlamaktadır.

SORU: (Bir ara soru:) Güney Afrika Güney Afrikalılarındır ifadende Hintliler gibi nüfus grupları ne rol oynuyor?

PAC: Hintliler, mesela şeker plantajlarında çalıştırılmak için, köle olarak getirildiler. 1860'dan sonra son yüzyıl esnasında geldiler. Hintliler hiçbir zaman sömürgeci olarak gelmediler, onlar yeni sömürgeci beyler tarafından köle olarak getirildiler. PAC kurulduğunda Hintliler arasında Afrikalı ve Afrikalı olmayanlar arasında ayrım yapma kararı aldı. Afrikalı dediğimiz Hintliler, yoksul Hintlilerdir.

SORU: Yani siz sınıf ayrımı yapıyorsunuz?

PAC: Evet. PAC, diğer Hintlilerin, yani kalkınmış olanların beyazlarla işbirliği yaptığını iddia ediyor. ANC'nin özgürlük programı ile hareket ettiği ve "Güney Afrika Güney Afrika'da yaşayanlarındır" dediği dönemde, çeşitli kökenlerden sözümona renklilerin mensubiyeti meselesi belirleyici öneme sahiptir. PAC diyor ki: Yoksul Hintliler Afrikalıdır, başka hiçbir yerde olamazlar, böylelikle bize aittirler. O zamanlar bu, (Nelson Mandela'nın genel sekreteri olduğu) 1944 yılının gençlik örgütünün platformundan uzaklaşan muazzam bir adımdı. Platform, tüm Hintlileri yabancı olarak görüyor, "renkliler"e karşı kuşku yayıyor ve beyazlarla işbirliği yapmak suçlamasını getiriyordu.

1959'da, PAC'ın kurulması için ANC'de önemli bir görüş ayrılığı daha vardı. ANC o dönem grup haklarına karşı bireysel hakları talep ediyordu. ANC grup haklarından bahis ediyor ve bir multi-ırksal program talep ediyordu. (Güney Afrika Komünist Partisi hala grup ve azınlık haklarından bahis etmektedir.) PAC, bu multi-ırksal programı red etti. O, başından itibaren ırksal olmayan bir toplumdan bahis etti. Birincisi, bireysel haklar grup haklarını içermektedir. İkincisi, multi-ırksal bir toplum ırkçılığı ortadan kaldırmaz, onu teşvik eder. Biz sadece bir ırkın varlığından hareket ediyoruz: İnsanlık.

PAC, hiçbir zaman "beyazlara karşı ırkçılığı desteklemedi" (anti whiteism), hiçbir zaman beyazlara karşı olmadı. Fakat o, kim Afrikalıdır? sorusunu koyuyor.

Bizim tarifimize göre, Afrika'da yaşayan ve Afrika için vefa ve bağlılığını ödeyen herkes Afrikalıdır. Burlar kendilerinden Afrikalılar olarak sözetmektedirler, bizler onlar tarafından beyaz-olmayanlar olarak, Bantus –kötü anlamlı bir kavram– olarak adlandırılmaktayız. Yani: "Bisküviyi hem yiyip hem de saklayamazlar." Beyazlar kendi tasarımlarıyla tam da bunu yapıyorlar. PAC'ın istediği, bölünmemiş bir ulusa doğru ilerlememizdir.

SORU: PAC Güney Afrika Komünist Partisi'ni nasıl değerlendiriyor? Geçenlerde katledilen Chris Hani'yi nasıl değerlendiriyor; ve bu cinayetin arkasında kim olabilir?

PAC: Güney Afrika'da kendine gerçekten komünist diyebilecek bir partimiz olmadı. 1921 yılında kurulmuş olan, bugün Güney Afrika Komünist Partisi olarak adlandırdığımız parti, yanlış bir noktayla, ırkçılıkla işe başladı.

Güney Afrika'yı sosyalist bir ülkeye dönüştürmek için, beyaz bir önderlik altında siyah proletaryayı harekete geçirme planına sahipti. Yani, önderlik hep beyazların elinde olacaktı. Tabii ki bu, onları Afrika milliyetçileri ile çatışmaya soktu. İkinci hata 1928 yılında Sovyetler Birliği'nin, Komintern'in işçilerin ve milliyetçilerin bir "siyah" cumhuriyeti, elele mücadele edecekleri bir yerliler cumhuriyetinden bahis etmeye başlamasıyla yapıldı.

Komünist Partisi, bunun Güney Afrika için uygulanamaz olduğunu söyledi. Eğer bir "siyahların" cumhuriyetinden, bir yerliler cumhuriyetinden bahis ederseniz bu, milliyetçiler arasındaki Afrikacılık şovenizmini güçlendirecektir. Komünist Partisinin hedefi, sadece beyazların ırkçılığına karşı mücadele etmek değildi –bu arada belirtelim ki, kendileri de öyle idi–, onlar Afrika milliyetçiliğini de yok etmek istiyordu.

Komintern bu iki gücü birleştirebilme düşüncesiyle, yani milliyetçilerle işçi hareketinin ortak ve elele mücadele edecekleri yerliler cumhuriyeti sloganını kabul ettirdi. Kanaatimizce milliyetçilik işçi hareketi ile evlendirilemez. Fakat Güney Afrika Komünist Partisi tam da bu düşünceyi benimsedi ve halen savunuyor.

Chris Hani'ye gelince: Komünist Partisi hiçbir zaman komünist olmadığı için, Chris Hani de komünist olamazdı. Onlar burjuva eğilimli komünistlerdir. Kendilerine komünist diyorlar ama, büyük arabalarla geziyorlar ve Township'lerde okul eğitimi çok vahim bir durumda ve böylelikle insanları için büyük bir problem oluşturmakta iken, çocuklarını en pahalı okullara gönderiyorlar. Bu sözümona komünistler çocuklarını Johannesburg'da multi ırksal orta katman okullarına gönderiyorlar. Chris Hani, ANC'nin silahlı kolunun önderi idi. O aynı zamanda Komünist Partisi'nin ve ANC'nin üyesi idi. ANC'de bir iktidar değişimi başlamaktadır. Mandela yaşlı bir adamdır, ölene kadar kalması ümit ediliyor. Sözümona bir biyolojik yok oluş ümit ediliyor. Chris Hani'nin ölümü Güney Afrika rejimi tarafından gerçekleştirilmiştir ve Chris Hani gibi yönetme kabiliyeti olan insanları yok etmeyi hedefleyen "fırtına" (thunderstorm) operasyonunun bir parçasıdır. Fakat öncelikle bu operasyon Mandela'nın siyasetine karşı olanları hedeflemektedir. Chris Hani ANC'nin sol kanadına sayılıyordu ve hükümet için güvenilir değildi. O, pazarlıkları bir dönem için izlemek istediğini ve fakat silahlı mücadeleyi halen en önemli mücadele olarak gördüğünü söylüyordu. Fakat tam da gençlik içerisinde çok sayılır bir kişi olduğu için, "barışçıl" dönüşümün savunucuları için bir tehlike oluşturuyordu. Onu yok etmek aynı zamanda Bur'ların da çıkarınaydı.

SORU: ANC ile hükümet arasındaki pazarlıklar kurtuluş hareketini nasıl etkiliyor?

PAC: Pazarlıklar başladığında pazarlıklara katılmak PAC'a ters düşüyordu. Ama şimdi pazarlıklara katılıyor ve fakat mücadelesini devam ettiriyor. Silahlı mücadele ile pazarlık arasında bir çelişki yoktur. Pazarlık masasında silahlı bir karşıtın ile karşılaşır ve fakat sen pazarlığa silahsız gidersen, zayıf olan senin tarafındır - fakat güçlü olmak senin menfeatinedir. Bütün biçimleri kullanmak gerek. Sadece silahlı mücadele olamaz. Grevler de mücadelenin bir biçimidir. Biz, bütün biçimlere katılıyoruz, fakat silahlı mücadeleyi bugün esas biçim olarak görüyoruz.

SORU: "Her ırkçıya bir kurşun" Güney Afrika'daki yürüyüşlerde atılan bir slogandır. ANC'nin amacı bir burjuva demokrasisidir. PAC'ın hedefleri nedir? Yalnız siyasi hedefleriniz mi var, yoksa ekonomik hedefleriniz de var mı?

PAC: Siyasi hedefleri önce açıklamıştık. Güney Afrika hükümeti sadece silahlı mücadele ile alaşağı edilebilir. PAC'ın, bu hükümetin bertaraf edilmesinden sonraki hedefi ırkçı olmayan, evet bir anti-ırkçı hükümet kurmaktır. Şimdi bugün gündemin birinci noktası olmayan ekonomik hedeflerimize gelelim. Yani, PAC Marksist-Leninist bir parti değildir. Fakat Marksizm-Leninizmi kendine eylem kılavuzu olarak benimsemiştir.

Biz bir Afrikancı sosyalist demokrasiden sözediyoruz. ANC daima, şu anda da Afrika'da bir sınıf savaşımından bahis ediyor. Fakat biz orada sınıf olarak değil, halk olarak baskı altında tutuluyoruz. Dolayısıyla proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf savaşımından bahis etmek mümkün değildir. Bizdeki kapitalizme bakıldığında şu görülüyor: Klasik bir kapitalist sistem yok, çünkü burada ırkçılık da doğrudan işin içindedir. Siyah bir kapitalistin beyaz bir kapitalist gibi imkanları yoktur. Sermayem olsa dahi, kendimi bir siyah kapitalist olarak genişletemem, mesela "Anglo-Amerikan" hisselerinden satın alamam. Bu yüzden bizde ırkçı bir kapitalizmin olduğu söylenebilir. Şimdi hazırlanmakta olan ise, klasik kapitalizmi uygulamaya sokmaktır.

Biz insanın insan tarafından sömürülmesini ortadan kaldırmak istiyoruz. Biz, sosyalist bir ekonomi şeklini amaçlıyoruz, ki buna tarım sorunu da dahildir. Güney Afrikalı işçilerin %90'dan fazlası artık kesinlikle kapitalizmi istemediklerini söylüyorlar. Biz kapitalizmin ne anlama geldiğini biliyoruz, bunu kendi bedenimizde öğrendik. Güney Afrika'da gelecek olan ekonomik sistem kesinlikle kapitalizm olmayacaktır. Biz şu anda, hakim sınıflarla çelişkisi olan çeşitli sınıfların bir topluluğuyuz. Elbette sosyalist devrimin gerçekleştirileceği bir zaman gelecektir. O zaman sınıf savaşımı sözkonusu olur. Fakat bu, bugünden yarına olmaz. İşçi ve köylülüğün kurtuluşu için savaşmak için olmasa da kurtuluş hareketi içine katılmış olan insanlar vardır.

Biz şu anda bir burjuva devrimini uyguluyoruz. Bir ülkenin ekonomisi dünyadaki olaylar tarafından da etkilenir. Azania bir ada değildir. Bizim gelişmemiz meşru halklar topluluğunun çıkarına olan dünya gelişmesi olmadan olmaz. Mesela kuzey-güney farkı, sözümona Birinci Dünyanın, Üçüncü Dünyanın sırtından geçinmesi yok edilmek zorundadır. Güney Afrika'da kapitalizm hala sömürgecilikle içiçedir. Gerçek kapitalistler Afrikalılar değildir. Ekonominin %80'ni Güney Afrikalıların elinde değildir. Güney Afrika, Washington'un başını çektiği batı ülkelerinden taşmaktadır. Eğer Burları Afrikalılar olarak kabul etse idik, bir komprador burjuvaziden söz ederdik, fakat bunu yapmadığımız için yabancılar tarafından kontrol edilen bir bölgesel burjuvaziden söz ediyoruz. Güney Afrika emperyalizm için daima bir zıplama tahtası idi.

SORU: Güney Afrika'da Alman emperyalizminin, örneğin Mercedes ve Siemens gibi tekellerin konumu nedir?

PAC: Batılı emperyalizm her zaman Güney Afrika'daki sistemin ayakta kalabilmesine yardımcı olmuştur. Bir örnek: 1986 yılında devletin kasada

ancak 15 milyon dövizi kalmıştı. Yani borçlarını ödeyecek durumda değildi. Batı Alman ve İsviçre bankaları Güney Afrika rejimine yardıma koştular, borçların ödenmesi için krediler açtılar –ve böylelikle rejim kendini tekrar toparlayabildi. Batı Alman tekelleri boykot meselesine daima yadırgayıcı yaklaştılar. "Boykotu uygularsak siyahlar acı çeker" bahanesini ileri sürdüler. Sanki yatırımların biz siyahlara bir yararı varmış. Bunların bize hiçbir yardımı olmamaktadır. Apartheid'ın ortadan kaldırılması için verilen sözler, boş laflar olarak ortaya çıktı.

Ayrıca Güney Afrika'da şimdi yapılmak istenen şu sözümona seçimler hakkında bazı şeyler söylemek istiyorum. Hükümet neden şimdi seçimleri gündeme getiriyor? Birincisi 1990 yılında Mandela serbest bırakıldıktan sonra Güney Afrika'da bir dizi nüfus politikası projeleri ile uğraşıldı. Burada amaç, eski DAC'den (Demokratik Almanya Cumhuriyeti) insanları yerleştirmekti: Ülkedeki beyazların sayısını arttırmak için ülkeye beyaz insanlar yerleştirilecekti. Ayrıca sadece DAC'dan değil, bütün Doğu Blok'undan insan taşıdılar.

Duvarın yıkılması ile birlikte Güney Afrika birçok Doğu ülkeleri ile diplomatik ilişki kurmaya başladı. Hatta De Klerk Rus hükümetine –hediye olarak– 20.000 milyon Rand verdi. Eş zamanda siyah nüfusun sayısını düşürme çabaları vardır. Çok çeşitli çabalar harcanmaktadır. Hükümet tüm Township'lerde sözümona "Aile Planlama Klinikleri" kurmuştur. Burada mesela bedava prezervatif dağıtılıyor. Yani: Prezervatif ihtiyacın olduğunda normal halde gidip satın alırsın. Fakat Güney Afrika'da bu Aile Planlama Kliniklerinde kartonlarla dağıtılıyor. Fakat yalnız bununla da kalmayıp, daha da ileri gidiyorlar. Siyah kadınlar bu kliniklerde haberleri olmadan kısırlaştırılıyor. Fakat bununla da yetinmiyorlar: Kadınlarımıza tecavüz etmek ve onlara hastalık bulaştırmak için hükümet Aids hastası asker ve polisleri Township'lere gönderiyor.

Bunların hepsi siyah nüfusu azaltmak içindir. Son çaba Mandela'nın serbest bırakılması ile başladı. Çeşitli Afrikalı gruplar arasındaki çatışmaları kullandılar –bu olaylar yurt dışında kabile çatışmaları olarak adlandırılıyor. Bu doğru değil. Kabile çatışması yoktur. Bizde gerçekte olanlar, Güney Afrika hükümetinin aramızdaki çatışmaları bilinçli olarak finanse etmesidir.

ANC'yi İnkatha'ya karşı, İnkatha'yı ANC'ye karşı kışkırtıyor. Ve kullanılan bu çatışmalarda kim ölüyor; sıradan insanlar. Bir örnek daha: Natal'da kabile çatışmalarının olduğu duyuluyor sık sık burada. Natal'da ama, sadece bir kabile vardır. Yani orada meydana gelen savaşlar, İnkatha ile ANC arasındaki savaşlardır ve aktörleri ise bir kabiledendir. Şimdi seçimlere geri dönelim. Bütün bunlar basit ve çirkin bir oyundur.

Azania'nın 40 milyonluk nüfusunun 35 milyonu Afrikalıdır. Fakat bunun sadece yarısı seçme hakkına sahiptir, diğer yarısı 18 yaşın altındadır. Katılmak için yarışan toplam 24 parti vardır. "Böl ve yönet" ilkesine göre hiçbir Afrikalı parti, hükümeti kurabilmek için çoğunluk oyunu alamayacaktır. 5 milyon beyaz nüfusun yarısı seçme hakkına sahip ise ve farklı çıkarlara rağmen birleşirlerse De Klerk çoğunluğu elde edecektir. Gerçekte öyle olmadığı halde. Eğer seçimler bu şekilde gerçekleşirse Güney Afrika –ırkçı olmayan– çok partili bir devlet olmakla gururlanabilir. Gerekli olduğundan fazla partilerin olduğu çok partili bir devlet! Halk oyunu verdi ve tercih ettiği partiyi seçti.

Burada bilmeniz gereken çok önemli bir şey var: Chris Hani'yi öldüren kurşunun bir Polonyalının tabancasından çıktığını duydunuz. Burada eski Doğu Bloku'ndan insan getirip yerleştirme ile bir bağlantı vardır. Güney Afrika'ya ilk getirilenler Polonyalılardı. Bunların çoğu ülkedeki durumu vahimleştirmek amacıyla orduya asker olarak ve de bomba yapımcısı olarak yerleştirilmektedir.

Yani beyazlar yurt dışından paralı asker satın alıyor ve onlara geldikleri anda havalimanında hemen Güney Afrika vatandaşlığı veriliyor. Şimdi çatışmalardan sonra yaralıları hastaneye götürdüğünde, bunlar anlaşamıyorlar. Onlar ne İngilizce, ne Afrikanca ne de Zulu konuşabiliyorlar. Onlar Lehçe, Rumence, Almanca, Macarca –yani bizde kimsenin anlamadığı dilleri konuşuyorlar. Katiller Güney Afrikalılar değil. Pis işleri yapmak için "yeni askerler" getiriliyor ve beyazlar da suçsuz gibi dolaşıyor.

SORU: Son yıllarda Doğu Bloku adı verilen ülkelerdeki gelişmeler kurtuluş hareketini nasıl etkiledi?

PAC: Biz PAC olarak hiçbir zaman Doğu Bloğu'na güvenmedik, hiçbir zaman Sovyetler Birliği tarafından finanse edilmedik. Eski Doğu Alman Cumhuriyeti'ne güvenen Güney Afrika Komünist Partisi ve ANC Berlin duvarının yıkılmasından veya Glasnost ve Perestroika'dan etkilendi. Okul ve askeri-stratejik olarak onların insanları orada eğitiliyordu. ANC ve Güney Afrika Komünist Partisi Doğu Bloğu'ndan pek çok para almıştı. Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıyla büyük bir desteği kayıp ettiler. ANC için bu, büyük bir kayıptır.

Buna karşı görüldüğü kadarıyla, Amerika ve Avrupa'ya karşı Güney Afrika'daki gençlik bambaşka bir yönde ilerliyor. Gençliğimiz kapitalizme hayır diyor. Biz yeni bir Güney Afrika görmek istiyoruz. Gördüğümüz, kapitalizmin bize yaşattıkları, bize yeter. Görüldüğü kadarıyla gençlik kapitalizme karşı bir alternatif arıyor. Bu ne olursa olsun, buna sadece birlikteliğimizle ulaşabiliriz. Bizdeki gençlik Avrupa'daki gibi kesin bir şekilde komünizmin öldüğünden hareket etmiyor. Halen komünizmin gelecek için bir perspektif olduğuna inanıyorlar.

SORU: PAC, Sovyetler Birliği'nin yıkılmasındaki nedenleri nerede görüyor? Bunun uluslararası ilişkilere etkisi nasıl yansıyor? Örnek olarak: Sovyetler Birliği henüz varlığını koruyorken, ciddiye alınacak bir düşman olduğu anlamda bir "barış gücü" idi. Şimdi düşman ortadan kalktı ve savaşların çoğaldığı izleniyor. UN O askerleri Yugoslavya, Somali'yi... işgal ediyorlar...

PAC: Bu çok önemli bir sorudur ve etraflıca cevaplandırmak istiyorum. PAC, Sovyetler Birliği'nin çöküşünü sosyalizmin çöküşü olarak görmüyor. Biz, Sovyetler Birliği'nin kelimenin gerçek anlamıyla sosyalizmi uygulamadığından yola çıkmıyoruz. Sosyalizmi uygulamaya çalıştılar ve fakat çöktü. Bu ülkeleri çökerten sosyalist ideoloji değil, yanlış uygulamaydı. Sovyetler Birliği'ni çökerten ekonomik yıkım idi. Biz diyoruz ki, sosyalizm hiçbir zaman, hiçbir ülkede uygulanmadı.

Güney Afrika'da deniyor ki: Bize bir şans tanıyın ki, belki de "Dünya Sosyalizmi" ile çelişkide olan, başka bir -izm yaratalım. Sovyetler Birliği'nin ya da tüm Doğu Bloğu'nun çöküşünün Alman hükümetine özel bir etkisi oldu. Bonn hükümetinin hedefi Doğu Bloğu'na para kanalize etmekti. Sovyetler Birliği ile birleştirilmiş olan bu kadar ülkenin dağılması ile ortaya çıkacak sonuçlar üzerine hiç düşünmediler. Onlar için bir şok yaşamak gibi oldu bu. Bir taraftan "sosyalizmin" çöküşü onlar için çalışıyordu, diğer taraftan ise bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlayamadılar. Ukrayna ve Rusya gibi ülkelerin dün olduğu gibi bugün de atom bombasına sahip

olmaları tehlikeli.

Mesele, pazarları birleştirmeye çalışırken bu sorunun nasıl çözüleceğidir. Londra'dan Moskova'ya uzanan bir Avrupa yaratılmak isteniyordu. Bu istek sözümona "içpazar"la yıkıldı. Bugün yalnız Orta Avrupa'yı içine alan iç pazar programı sadece bugün için değildir. Tüm Avrupa'yı içine alan bir programdır. Biz Güneydeki insanlar için bunun sonucu: Güney Afrika daima esrarengiz bir ülke idi. Bir ve aynı ülkede birinci, ikinci ve üçüncü dünyadan insanlar yaşıyor. Sovyetler Birliği'nin yıkılışı Güney Afrika'yı ezdi. Günden güne Güney Afrika bir Güney ülkesi, üçüncü dünya ülkesi haline geliyor. Yani Güney Afrika bu olaylara kurban oluyor.

SORU: Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restorasyonunun ne zaman başladığını söyleyebilir misin?:

PAC: Tam olarak ne zaman başladığını söylemek mümkün değildir. Fakat Stalin'in iktidara geldiği günün işçiler için acı birgün olduğunu kesin olarak söyleyebilirim. Sosyalizmi kurmak için Stalin ve toplumun çok kaba yöntemleri vardı: "Ya Sosyalizm ya da öleceksin" parola böyleydi. Sınıfsız olduğunu zanneden bir toplumda, Sovyetler Birliği'nde sınıfların olmadığı bir kuruntu idi. Fakat Sovyetler Birliği'nde sınıflar vardı. Siyasi Büro'daki insanlarla fabrikadaki işçiler aynı insanlar değildi. Aynı hayatı yaşamıyorlardı ve aynı yaşam koşularına sahip değillerdi. Sosyalist, sosyal-demokrat renklerden olan bir karma ekonomi uyguluyorlardı.

SORU: PAC kadın sorunu bağlamında nasıl bir çizgi izliyor? PAC içerisinde kadınlara özgün örgütlenmeler var mı? Üyelerinin yüzde kaçı kadındır?

PAC: PAC, Pan Afrikanist bir örgüttür. Pan Afrikanizmin kadının sömürülmesiyle bir alakası yoktur. Biz Afrika'da egemen, hükümdar kadınlara sahiptik. Aslında, ilk Maggi Thatcher'ler olarak adlandırılabilecek kadınlarımız vardı bizim. Mesela Basuto'ların (bugün Lesotho) tarihine bakın. Basuto yıllarca bir kadın tarafından yönetildi. Saba'nın kraliçesi bir başka örnektir.

PAC, kadınların zayıf cinsi oluşturduğundan hareket etmiyor. PAC'ın projeleri mümkün olduğu kadar çok kadını PAC'ın saflarına çekmektedir. Ulusal Yürütme Komando'muzda yer alan 40 kişiden 8'i kadındır. Birçok PAC projesi kadınlar tarafından yapılmaktadır. Hiçbir erkek buralarda bir rol oynamamaktadır. Bunlar mutlaka kadınlara özgü projeler değildir. Bunlar erkeklerin de yapabilecekleri projelerdir. Mesela tıbbi projeler var. Ancak, büyük bir AMA var: Güney Afrika'nın eğitim sistemi birçok kadını boğuyor. Onlara kendilerini mesela bir siyasetçi olarak geliştirme veya bir projeyi etkili bir şekilde yönetme imkanları tanınmıyor. Bu, Güney Afrika hükümeti tarafından bilinçli yapılmaktadır. Dün olduğu gibi bugün de kadınlar toplumun en çok ezilen parçasıdır. Gelecekteki bir PAC hükümeti olarak devralmak istemediğimiz şeylerdir bunlar.

İnsanları eğitmek için, biz burs dağıtıyoruz. Bu bursları birisi erkek olduğu için değil, konun içeriğine göre dağıtıyoruz. Eğer birisi becerikli görünüyorsa, cinsinden bağımsız olarak burs alabilir. PAC'ın heryerinde kadınlar var; istek ve yetenekleri varsa onlar istedikleri her şeyi yapabilirler. Mesela PAC'ın silahlı bölümünde de kadınlar var ve burada yönetici mevkilere sahipler.

SORU: Legalleştirilen partiler, legalleştirme ile birlikte çok sık artık sadece legal yapılanmalara bağlanıyorlar ve neticede de şüpheli durumlarda çok çabuk paramparça ediliyorlar. Bu sorunu kendi açınızdan nasıl değerlendiriyorsunuz?

PAC: Gerçi Mandela'nın serbest bırakılmasıyla birlikte PAC legal oldu. fakat bu arada 17 Yürütme Komitesi üyesi tutuklandı. Mandela'ya özgürlüğünü verdikten sonra Güney Afrika hükümetinin ilk eylemi bu oldu. Saldırılara maruz kalan ilk örgüt, PAC oldu. Biz parçalanmadık –fakat önderlerimizi hapishanelere kilitlemek için yeni çabalar harcıyorlar.

Hükümet tarafından bu, "temizleme yöntemi" olarak adlandırılıyor. Bu "temizliğin" ANC'nin sağ kanadının bilgisi dahilinde gerçekleştirildiğine dair bilgimiz var. Bunlar, yani De Klerk'in milliyetçi partisi ile beraberler! Onlar durumun sakinleştirilmesi soytarılığını yapıyorlar. Bütünlük içerisinde bu, Burlar tarafından uzun vadeli "çelik yumruk" (iron fist) operasyonu olarak planlanmıştır. Bu operasyon iki bölümden oluşmaktadır: Birincisi aşırıların sözümona "temizlenmesi"dir. Operasyona PAC'ın ulusal Yürütme Komitesi ile başladılar. İkinci saldırı noktası, bu hafta sonu yasaklanmış olan ANC'nin gençlik örgütüdür. Bu gençlik örgütü, sağ kanada karşın çok aşırıdır. Bunu, ANC'nin gençlik örgütünün PAC ile bir koalisyona girmesinden korktukları için yapıyorlar. Eğer bunu yaparlarsa, Güney Afrika hükümeti ve ANC ülkedeki bütün durumun kontrolünü kaybedeceklerdir.

PAC'ın ilk saldırı hedefi olması, şaşırtıcı bir şey değildir. PAC, ANC'ye karşın taban kazandı. ANC, PAC'a katılmak için saf değiştiren birçok üyesini kayıp etti. Eğer Johannisburg'a gelir ve PAC'ın bürosuna giderseniz, eskiden ANC üyesi olan ve şimdi PAC'a üye olmak isteyen uzun bir genç insanlar kuyruğu göreceksinizdir. Sözümona seçimlere uygun bir ortam yaratmak için, bir olağanüstü halin ilan edilmesi "çelik yumruk" (iron fist) operasyonunun doruk noktası olacaktır.

Benim, Güney Afrika'daki duruma ilgisi olan tüm insanlara son mesajım şudur: Bu pazarlıkların başarılı sonuçlanmasına inanan herkes, pembe hayaller kurmaktadır. Kanlı bir devrim kaçınılmazdır. Durum budur. Bunu biz yaratmadık. Bu, adı apartheid olan cani bir sistemin sonucudur.

SORU: PAC'ın diğer kurtuluş hareketleri ile ilişkileri var mı? Diğer uluslararası çaptaki örgütlerle ortak çalışmalarınız var mı? Hangileri ile çalışıyorsunuz - bu bağlamda kıstaslarınız nedir?

PAC: Biz, uluslararası parti ve örgütlerle ilişki kurma yönünde çalışıyoruz. Bunlardan bir tanesi, bir dizi projemizi destekleyen Almanya'daki MLPD'dir. Çizgimizde olan ve bizi destekleyen daha başka örgütler arıyoruz. Belirli kıstaslarımız yoktur. Fakat biz, emperyalist güçlerle emperyalist olmayan güçler arasında ayrım yapıyoruz. Ve ayrıca bize yeni zincirlerle birlikte yardım getirenler ile kurtuluşumuzu destekleyenler arasında ayrım yapıyoruz.

ANC'ye yardım eden bütün bu hükümetlerin, bunu insancıl güdülerle yaptıklarına inanmıyorum. Bunlar yatırımdır. Biz böylesi örgütlere gitmiyoruz ve onların yardımına ilgimiz yoktur. Bir örnek. Federal Almanya'da bir vakıf vardır. CDU tarafından işletilen Konrad-Adenauer Vakfı vardır. Paralarını hem ANC'ye hem de İnkatha'ya veriyorlar. Çok para veriyorlar. sonra ANC'ye para veren, Homeland'lerdeki bazı projeleri destekleyen Hans-Seidel Vakfı (Almanya SPD'nin vakfı /BN) vardır. Biz böylesi yardımlar almıyoruz. Bize gelen yardım asgaridir. Biz, fakir bir örgütüz. Fakat savunduğumuz şeye inanıyoruz. Bu tabii ki, ülkemize yatırım yapmak isteyenleri şaşkınlığa uğratıyor.

Haziran 1993 ◄

BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye) 5. Kongresi'ni ve Kongre kararlarını yurtdışında tanıtma toplantılarından izlenimler...

Yoldaşlar,

Marksizm-Leninizm bilimine sıkı sıkı sarılarak, ML'in açık ve gizli düşmanlarına karşı savaşım içinde, Bolşevizm yolunda emin adımlarla ilerleyen partimiz: BOLŞEVİK PARTİ-Kuzey Kürdistan/Türkiye 5. Kongresini başarıyla gerçekleştirdi. Öncelikle: Dünya ve Kuzey Kürdistan -Türkiye'-deki siyasi gelişmeleri bilimsel olarak açıklayan; güçlerini ve çözdüğü görevleri gözden geçirerek biz komünistlerin önüne yeni mücadele hedefleri koyan; Bolşevizm bayrağını daha yükseklere kaldırma direktifi veren 5. Kongremiz ve kararlarını komünist bir nefer olarak selamlıyorum.

Yoldaşlar,

5. Kongremizin almış olduğu kararları devrimci kamuoyuna tanıtma; bilince çıkarma toplantılarına başlanmıştır. Bu toplantılardan ilk üçü 19 Mart'ta Hamburg'ta Türkçe, 20 Mart' ta Berlin'de Türkçe/Almanca ve 27 Mart'ta Stuttgart'ta Türkçe olarak yapıldı. Bu toplantıların tümüne katılma imkanı olan biri olarak izlenimlerimi yazılı olarak iletmek istiyorum.

Bu toplantılarda, Stuttgart toplantısı dışta tutulursa; çünkü bu alanda katılım beklenilenin üstündeydi, ilk etapta göze çarpan olgu, katılımın düşüklüğü oluyordu. Bu durum genel olarak dünya komünistlerinin, özel olarak da Kuzey Kürdistanlı ve Türkiyeli komünistlerin niceliksel olarak zayıflıklarını, nasıl zor bir süreçten geçtiklerini açıkça gösteriyordu.

Ama bunun yanında; gerek tanıtımcı yoldaş(lar)ın, gerekse katılımcı yoldaşlardan bir bölümünün Dünya ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'de durum, Görevler, Çözümlemeler ve Kararları bilinçlere çıkarmada yürüttükleri mücadelenin düzeyi, bugün olan katılımların düşüklüğü durumunun geçici olduğunu; Bolşeviklerin, zorlukların bilincinde olarak hareket ettiklerini; omuzlarındaki tarihsel sorumluluğun bilinci ile Marksizm-Leninizm yolunda adım adım, kararlılıkla ilerlediklerini gösteriyordu.

Yoldaş(lar)ımız, "esas olarak biz bizeyiz, Kongre belgeleri ve kararlar de elimizde, uzatmaya ne gerek var..." vs. diyerek kolaycılığı, yanlış bir yöntemi seçmiyorlar. Tam tersine; büyük bir titizlikle meselelere yaklaşıyor, tartışmalar içinde yanlış anlamaya kapı açma ihtimali olan tek tek noktalara dahi tavır takınıyor ve düzeltmeye; durumun ve kararların kavranması için daha da açılmasına büyük önem veriyorlardı. Kafalara takılan hiçbir sorunu ve hiçbir soruyu cevapsız bırakmamaya özen gösteriyorlardı. Böylesi bir yaklaşım gelişmemizin garantisidir.

Yoldaş(lar)ımız 5. Kongremizin Dünya, Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de durum ve Görevlerimiz, Gelişmeler, Devrim ve karşı devrim güçleri, Görevler ve Çözümlemeler üzerine ve alınmış olan Kararlar üzerine büyük bir özenle duruyor; tek tek kararlar olan "Parti İsminin Değiştirilmesi Hakkında", "Faşizm Üzerine Tezler", "Kadro Sorunu Üzerine", "Komünist Partisi ve Sendikalar", "İşçi ve Sendika Hareketinin Durumu ve Hedeflerimiz", "İllegal ve Legal Faaliyetlerin Doğru Birleştirilmesi Üzerine", "Kimi Eylem Biçimleri Üzerine", "Gençlik Örgütlenmesi Üzerine", "Yeni Yönelim Üzerine", "Almanya'-da İşçi Sınıfı İçinde Çalışmanın Biçim ve Görevleri Üzerine" özel olarak duruyor, vurgu yapıyor, açıyor ve bilinçlere kazımaya çalışıyorlardı.

Yoğunlukla: Devrim, karşı-devrim güçleri, Faşizm, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de İşçi Sınıfı Hareketi ve Ulusal Hareket üzerine tartışmaların yanısıra; Parti isminin değiştirilmesi bağıntısında; Bolşevik Parti/Kuzey Kürdistan-Türkiye açılımının ne anlama geldiği; bunların iki ayrı parti olup olmadığı; Bolşevik Parti/Kuzey Kürdistan'ın neden bir bütün olarak Kürdistan partisi değil de, Kuzey Kürdistan'la sınırlandırıldığı; geçmişte parti isminin başına yalnızca Türkiye adlandırmasını kullandığımız, gelinen yerde de bu değiştirdiğimize göre; bu konuda özeleştiri yapıp yapmayacağımız vb. sorular soruldu. Tüm bu sorular yanıtlandı. İsim konusunda özeleştiri yapmayacağımız; çünkü içerik olarak her zaman doğru bir biçimde savunduğumuz, gelinen yerin doğru çizgimizin gelişim aşamalarına denk düştüğü özlü anlatımlarla açıklandı ve bilince çıkarıldı. Kadrolar Sorunu bağıntısında ve Yeni Yönelim bağıntısında da aynı şekilde daha yoğun sorular soruldu ve açıklamalar yapıldı.

Toplantılarda az sayıda kadın yoldaşın aktif davranmasının bizim durumumuza denk düşmediğini; kadın yoldaşların tartışmalarda daha aktif davranma pozisyonuna sahip oldukları halde bunu kullanmadıklarını; bu durumun kesinlikle aşılması gerektiğini düşünüyorum. Tartışmaya aktif katılan kadın yoldaş(lar)ımızın önemli noktalara parmak bastığı, tartışmaya katkı yaptığı açık olarak görülüyordu. Toplantılardaki özlü gözlenimim şu: Bolşevikler, görevlerinin büyüklüğünün bilinci ile istemlerini gerçeğin yerine oturtup, kuru ajitasyon üzerine siyaset inşa etmiyorlar. Onlar, "Görevlerimiz ağır, gücümüz az, ancak bunları bizden başka çözecek yok" diyerek olgulardan hareket ediyorlar.

Peki ama oportünist - revizyonist cepheden ne haber?

Oportünist-revizyonist cephenin yaptıkları son Kongrelerini incelemek ve Bolşeviklerin Kongreleriyle karşı-

laştırmak, onlar hakkında bir resim edinmeye yeterlidir. Bolşevik Kongrelerin, oportünist-revizyonist cephenin kongrelerinden özde farklı olduğunu, güçlerini çok iyi ele aldıklarını, olgulardan hareket ettiklerini ve herşeyi ML'in ışığında çözmeye çalıştıklarını herkes görecektir. Oportünist-revizyonist cephenin Kongrelerine yansıyan, onların içinde bulunduğu durumu teorileştirmeleri, kuru ajitasyonla, güçlerini ve durumlarını abartılı olarak yutturmaya çalışmalarıdır. Oportünistler tanıtma toplantılarına özel olarak çağrıldıkları halde, hatta toplantıların çoğu onların burunlarının dibinde yapıldığı halde, birkaç taraftarları dışında, toplantılara katılmadılar. Bu onların esasta bizden uzak durma, kitlelerini bizden uzak tutma tavırlarının pratiğe yansımasıdır.

Bolşevik Parti
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
5.
KONGRESİ

Biz bu anlayışlara ve tavırlara karşı; tüm siyasi akımların taraftarlarına, çevrelerindeki devrimcilere ve peşlerinde giden kitleye, bizim yaptığımız tüm toplantılara katılma, bizi izleme, bizim görüşlerimizle diğerlerinin görüşlerini karşılaştırma, kongreleri ve kogre kararlarını karşılaştırma, daha çok araştırma ve inceleme yapma çağrısı yapıyoruz.

Böyle bir yol doğrunun seçilmesinde ve doğruyla birlikte hareket etmede, tabii ki bilinçli tercihte, doğru olan yoldur. Bolşevizm; oportünizmi-revizyonizmi, her türden Marksizm-Leninizm düşmanlarını altederek gelişecektir. Yeter ki; bulundukları nokta ile yetinmeyip, daha ileriyi önlerine görev olarak koysunlar. Yeter ki; bugün geleceği yaratacak olan tohumları ekmekte olduğumuz, bir an bile olsa bilinçlerden çıkmasın.

Tüm Yoldaşlarımızı; çevremiz, sempatizanlarımız, üyelerimiz, kadrolarımızla bir bütün olarak, her zamankinden daha özverili, daha azimli, BOLŞEVİZMİN ZAFERİ İÇİN; birbirimize kenetlenmiş olarak, cesaretle yılmadan zorlukların üzerine yürümeye; 5. Kongremizin yükselttiği Bolşevizm bayrağına dört elle sarılmaya çağırıyorum! Bolşevizm Yenecektir!

Bir BP taraftarı ◄

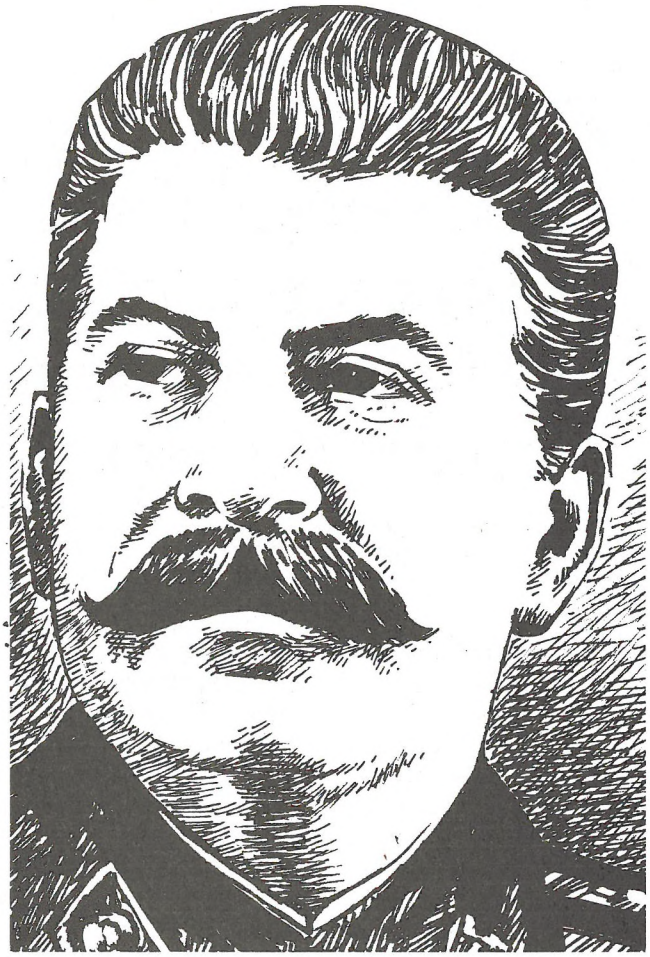

"Stalin savunulmadan, Marksizm-Leninizm savunulamaz" konulu ortak panel yapıldı!

6 Mart 1994 tarihinde Almanya'nın Duisburg şehrinde, TKP/ML Hareketi, Bolşevik Partizan-Kuzey Ren Bölgesi, KAWA-Duisburg ve TKİH-Duisburg "Stalin savunulmadan, Marksizm-Leninizm savunulamaz" konulu ortak bir panel düzenledi.

Sözkonusu panel için Stalin'i klasik gören tüm siyasi akımlar bir toplantıya çağrıldı. Ancak çağrıya sadece panelin düzenleyicisi olan yukardaki dört örgüt ve daha önce panelde yer alacağını söyleyen TİKB-Duisburg katıldı. Yapılan görüşmeler sonrası panelin Mart ayında, Stalin'in ölümünün 41. yıldönümünde yapılması kararlaştırıldı. (...)

Panelde daha önce çekilen kura üzerine ilk konuşmayı TKP/ML Hareketi yapacaktı. Onu Bolşevik Partizan, KAWA ve TKİH izleyecekti. Son konuşmalarda tersi uygulanacaktı. Bu uygulandı. Her siyaset temsilcisi yarım saatlik konuşmalar yaptı.

Hareket'in konuşmacısı esas itibarıyla Sovyetler Birliği'nin Lenin ve Stalin dönemlerini anlattı ve Stalin'e yönelik saldırıları genel çerçevede geri çevirdi. Stalin için bir arkeolojik kazı yapılarak çarpıtılan görüşlerinin dü-

zeltilmesi, yerine oturtulması gerektiğini belirtti.

Biz, Lenin ve Stalin döneminde türeyen her türlü sapmaya ve saldırıya karşı onların tavır takındığını, burjuvazinin saldırılarına karşı tavrımızın esas anlamda bu saldırıları red ve mahkum etmek olduğunu belirttikten sonra; modern revizyonizmin başlattığı saldırı kampanyasının, 1960 sonrası oluşan Dünya Komünist Hareketi, özellikle de ÇKP ve AEP'in yeterli bir direniş ve karşı koyuşuyla red ve mahkum edilmediğini; saldırıların bir bölümünün üzerlenildiğini ve Stalin savunusunun yöntemsel bir savunu olarak kaldığını belirttik. Örnek olarak 57/60 deklerasyonlarını ve 63 polemiklerini tartışmaya çektik.

Marksizm-Leninizm'in modern revizyonizm tarafından iğdiş edilmesine karşı biz Bolşeviklerin, Marksist-Leninist ilkeleri yeniden yerine oturtmak için deyim yerindeyse "arkeolojik bir kazı"yı çoktan yaptığımızı, başka hiç kimsenin bu hesaplaşmaya girmediğini belirttik. Esas tehlikenin devrimci saflarda olanlardan gelen saldırılar olduğunu, bunlara karşı tavır olmayanların Stalin'i savunmadığını, bu anlamda da Marksizmi-Leninizmi savunmadığını belirttik.

Stalin'i savunmanın, örneğin Parti içi mücadelede, açık ideolojik mücadelede Marksizm-Leninizmin normlarını işletmeden geçtiğini, ÇKP ve AEP'in, özelliklede AEP'in ve ona bağımlılık yemini eden siyasetlerin, bu arada panelci olan üç siyasetin bu normları değill, modern revizyonist "ikili ilişkiler", "gizli kapılar arkasında görüşmeler" vb.'ni yeğlediklerini açıkladık.

ÇKP'nin ve onun önderi Mao'nun toptancı reddinin, ÇKP'yi ve önderliğini en yetkin komünistler olarak değerlendiren Stalin'i savunmayla bağdaşmadığını söyledik. Konuşma boyunca onları bu alanda bir tartışmaya çekmeye çalıştık.

Bizden sonra konuşan KAWA temsilcisi de, ilk konuşmasında genel bir savunu içinde, Lenin ve Stalin'in Kürt Ulusal Hareketi karşısındaki tavrının "yanlışlığı" "doğruluğu" konusunda kafaları bulandıran bilmecevari bir konuşma yaptı. Stalin'in geriye dönüşlere ilişkin ipuçları verdiğini ve ölünceye kadar her sapmaya karşı tutarlı bir mücadele yürüttüğünü belirtti.

TKİH adına konuşan da TKP/ML Hareketi'nin çerçevesini aşmadı. Ayrı olarak arkeolojik kazıdan yana olmadığını belirtti. 1936 Anayasasını, Stalin Anayasası olarak tanımlayarak problemleri olduğunu, sanayileşmede, sanayi hamlesinde yanlışların olduğunu, ancak bunların ilk tecrübeden kaynaklandığını belirtti.

(...)

Sorulan soruların yanıtlanması son konuşmalara bırakıldı. Örgütlere söz hakkı verildi. Partizan ve Komün söz aldılar.

Bu bölümden sonra tartışma bölümüne geçildi. Daha kimseye söz vermeden bu bölümün iptali için BP dışındaki düzenleyiciler özel bir çaba harcadılar. BP iptali onaylamayacağını belirtti. Sorunun daha önce görüşülerek çözüldüğünü panel anında yeniden tartışılmasının yanlış olduğunu belirtti. Bunun üzerine ilk önce söz isteyenler yazıldı. 25 civarında kişi söz aldı. BP temsilcisi yoldaş, ilkönce gönüllü bir temelde kişilerin söz hakkından feragat edip etmiyeceklerinin sorulmasını, bundan sonrada 1 saatlik zamanın konuşmak isteyenler arasında bölüşülmesini önerdi. Diğerleri ise önce "bağımsızları" konuşturmayı önerdiler. sonra "demokratik" bir tarzda oylamayla tartışma bölümünün iptalini istediler. Bunun üzerine BP bu tavrı protesto ettiği açıkladı. Sonuçta oylama ile, "demokratik" bir tarzda tartışma bölümü BP kitlesinin oyları dışında iptal edildi.

"Stalin savunulmadan, Marksizm-Leninizm savunulamaz!"... 6 Mart 1994 tarihinde Almanya'nın Duisburg şehrinde yapılan panele , TKP/ML Hareketi, Bolşevik Partizan-Kuzey Ren Bölgesi, KAWA-Duisburg ve TKİH-Duisburg katıldı...

Partizan adına konuşan, konuşmasında "Stalin esasta bu alanda da doğru, Marksist-Leninist konumdadır; antagonist çelişkiler kalkmıştır" dedi, bu tehlikeliydi. Sınıf ve sınıf mücadelesini kavrayamadı. Üretici güçler teorisini savundu. Hangi sanayinin öncelikliliğini, sadece ağır sanayi olarak kavradı. Kitle inisiyatifini devreye sokamadı. Her faaliyeti ajan faaliyeti olarak ele aldı. AEP'te Mehmet Şehu'ya karşı aynı yöntemle yaklaştı. vs..

Komün adına konuşan ise; Sorunlarla bu kadar uğraşmanın bizlere yakışmadığını. Doğru davranmak gerekirse 20. yüzyılın ilk yarısına Stalin'in, ikinci yarısına ise Mao Zedung'un damgasını vurduğunu kabul etmek gerektiğini belirtti. Stalin savunusunda problem görmediğini, ancak Mao tartışılsaydı, ona hakaret yağacağını tahmin ettiğini söyledi.

Paneli yönlendiren kişi kendi yetkisiyle Stalin'e yarı troçkist cepheden saldıran bir Ekim taraftarını 5 dakika konuşturdu.

Yaşanan bu olumsuz olaydan sona son konuşmalara geçildi.

İlk önce TKİH adına konuşma yapıldı. Konuşmada sadece Lenin'in Stalin ve Troçki değerlendirmeleri ve sonrası gelişim doğru bir biçimde anlatıldı. Sonrasında demogojik bir tarzda,

soruların hiçbiri cevaplandırılmadan kuru ajitayon çekildi.

KAWA adına konuşmada, daha önce yapılan konuşma yerine oturtuldu. SB'nin ve önderlerinin Proleter Enternasyonalizmini hiçbir dönem elden bırakmadıkları anlatıldı.

BP adına yapılan konuşmada; ilkönce Partizan ve Komün'e sınıflar ve sınıf mücadelesi konusunda tavır takınıldı. Sonra herkesi ajan görme savı geri çevrildi. AEP'in, M. Şehu'ya karşı tavrında, Stalin'den değil modern revizyonizmden öğrendiği anlatıldı. Sorulan soruların önemli bir bölümü yanıtlanmaya çalışıldı/yanıtlandı. Diğerlerinin tartışmak istediğimiz alanda tartışma yürütmekten özellikle kaçtıklarını tespit etti.

Son konuşmacı ise TKP/ML Hareketi'ndendi. Konuşmasına sorulan sorulan düzeyinin "düşüklüğü" ile başladı ve yine hiçbir soruya yanıt vermedi.

Panel sonrasında yapılan değerlendirmede;

Tüm düzenleyiciler böyle bir panelin yapılmasının doğru olduğunu belirttiler. BP devamla eğer görüş ayrılıkları üzerine tartışmalardan kaçılacaksa, böyle toplantılardan yana olmadıklarını; aynı şekilde en "demokratik" çözüm adı altında önceki yapılan anlaşmalar oylama ile bozulacaksa birlikte iş yapmanın mümkün olamayacağını belitti. Tartışma bölümünün böyle bir yöntemle kaldırılmasının yanlışlığını diğerleri de kabul etti.

Sonuç: Bolşevikler açısından bu panel herhalükarda olumlu oldu. Bu gerek Stalin'in, gerekse genel anlamda M-L'in savunusu açısından, gerekse doğru görüşlerimizin geniş kitlelere tanıtımı, taşınması açısından oldukça iyi bir durum yarattı. Üçü de AEP'çi olan siyasetlerin bütün zorlamalara rağmen o alanda tartışmaya girmemesi, girmemeye özel özen göstermesi, kendi tutarsızlıklarını belgeledi.

Panele ortak çağrıda, yanlış bir görüş olmamasına rağmen, paneli düzenleyen güçlerin Stalin konusunda da önemli görüş ayrılıklarının olduğunun ortaya konmamış olması bizim açımızdan yanlıştı.

Bolşevizm mücadele içinde zafer kazanacaktır!

Bolşevizm Yenecektir!

Panele katılan bir BP okuru ◄

Bir mektup...

Aşağıda Hindistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in (HKP/ML) TKP/ML(Bolşevik) Merkez Komitesi'ne yazdığı bir mektubu yayınlıyoruz. 15 Nisan konusunda önerilen eylemler gerçekleştirilemese de, emperyalistlerin yeni anlaşmalarına karşı protesto eylemleri çağrısı doğru bir çağrıdır. Okuyucularımızın bilgisine sunuyoruz...

HİNDİSTAN KOMÜNİST PARTİSİ (MARKSİST-LENİNİST)
(KIZIL BAYRAK)

20.02.1994

Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Bolşevik
Merkez Komitesi'ne

Emperyalist GATT Anlaşmasına Karşı Uluslararası Eylem Çağrısı

Değerli yoldaşlar,
Komünist selamlar.

15 Aralık 1993'te, yedi yıl süren Uruguay raundu görüşmelerinin sonunda, gerek emperyalist, gerek yeni sömürge 115 ülkenin hükümet temsilcileri, Dunkel önerilerinin tümünü de içeren yeni GATT Anlaşmasını parafe ettiler. Bu, emperyalist ülkelerin karşı karşıya olduğu had safhadaki ve uzatmalı krizin yükünü yeni sömürge ülkelerin halklarının sırtına yıkmak için başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalist güçlerin ve yeni sömürge ülkelerin komprador egemenlerinin bir komplosundan başka bir şey değildi.

Şimdi emperyalistler tarafından dikte edilen bu anlaşma 15 Nisan'da Fas'ın Marakeş kentinde bu ülkelerin hükümetleri tarafından onaylanacak. 1 Ocak 1995'te, GATT'ın yerini alacak olan bir Dünya Ticaret Örgütü kurulacak. IMF, Dünya Bankası ve çok uluslu şirketlerin yanı sıra bu süper GATT örgütü, yeni sömürge ülkeler üzerindeki tahammül edilmez hakimiyetlerini bağdaştırmada ve koordine etmede birlikte hareket edecekler. Böylece yeni sömürgecilik bu ülkeleri mahveden ve kitleleri korkunç biçimde yoksullaştıran yeni bir zirveye tırmandırılmaktadır. Avrupa Ekonomik Topluluğu, Kuzey Amerika Serbest Ticaret Bölgesi ve Asya-Pasifik Ekonomik Topluluğu gibi şu ya da bu emperyalist güçlerin başını çektiği korumacı blokların kurulması, kitlelerin içinde bulunduğu koşulları daha da kötüleştirmiştir.

Daha şimdiden, birçok yeni sömürge ülke, bu emperyalist entrikalara karşı halkın öfkesine tanık olmuştur. Bu durumda, bu emperyalist GATT anlaşmasının onaylanmasına karşı koymak için çok acil ve toptan uluslararası eylem gereklidir. Emperyalist ülkelerdeki proletarya ve diğer ezilen kesimler, emperyalistlere ve uşaklarına karşı güçlü bir meydan okuma için yeni sömürge ülkelerin ezilen halkıyla birleşmelidir.

Tüm dünyadaki Marksist-Leninist Partileri ve Örgütleri, 15 Nisan'ı dünya tarihindeki en kara günlerden biri yapmaya, emperyalistlere ve her yerdeki uşaklarına karşı bir direniş günü, bir uluslararası eylem günü yapmaya çağırıyoruz.

K.N. Ramaetsandran
Hindistan KP (ML) Kızıl Bayrak Sekreteri

P.S.: Lütfen bu çağrının kopyalarını ilişkide bulunduğunuz örgütlere verin. Yanıtınızı aşağıdaki adrese gönderin...
(...)

İBRETLİK HABERLER

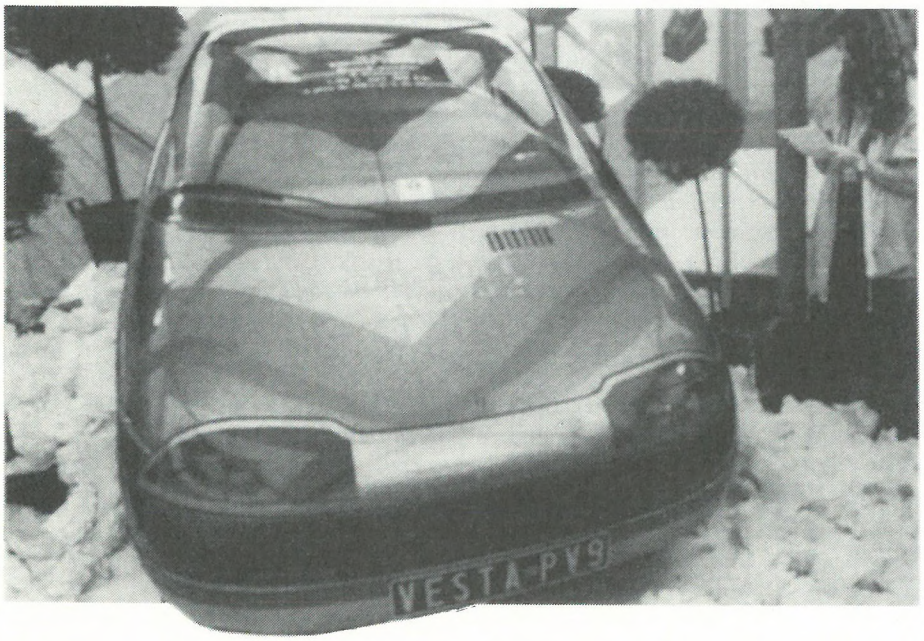

Gerçekten ibretlik bir haber: Geleceğin arabasını müzeye kaldırdılar!

Aralık 93'te yazılmış bir yazıyı, güncelliği nedeniyle yayınlıyoruz.

Fransız araba firması Renault, 1987 Haziran ayında Paris-Bordeaux arasında yapılan bir araba testinde, yeni ürettiği bir model arabayla 100 km'yi 2 litre altında kalan benzin harcaması ile katetmeyi başardı. "Vesta II" diye adlandırılan bu test arabası, 100 km'de sadece 1,94 litre benzin harcadı.

Dünyanın kirlenmesinin had safhaya ulaştığı, ozon deliğinin gittikçe büyüdüğü ve arabaların bu kötülüklerde ne kadar büyük bir payı olduğu bilindiğinde, insanın aklına bu veya benzer tipte arabaların şu anda piyasadakilere göre (özel arabaların oynadığı genel rolü ve onların genel kötülüklerini bu yazıda tartışmıyoruz) insanlık ve çevre açısından ne kadar avantajlı oldukları geliyor. Öyle değil mi? Böyle bir araba sayesinde hem çevre rahatlayacak, hem kesemiz!

Ama kazın ayağı öyle değil, böyle şeyler insanların aklına gelir ama tekellerin her zaman işine gelmez ve bu yüzden de tekellerin sahip oldukları insanlık ve çevre için yararlı buluşlar, ancak tekellerin kâr hesabı ile çakışırsa, yani onların işine gelirse tüm insanlığın kullanımına sunulurlar. Aksi halde bu anlatacağımız olayda olduğu gibi ya müzeye kaldırılırlar, ya da çekmecelerde kâr getireceği bir zamana kadar bekletilirler.

Sadece Renault değil diğer araba firmaları da az yakıt harcayan ve dayanıklı olan araba tiplerini ellerinde çoktandır bu teknik olmasına rağmen piyasaya sürmemektedirler. Onların işine gelen, çok yakan ve çabuk tüketilen arabalardır ki, kısa zamanda yenisini satabilsinler.

Egsozlara takılan katalizatörlerin çevre sağlığı açısından ne kadar gerekli olduğu, ABD ve Japonya'da 70'lerin ortasından beri kullanıldığı bilinmesine rağmen, örneğin Alman otomobil tekelleri 80'lerin ortalarında katalizatör takılmasını zorunlu hale getiren yasa kararlaştırılana kadar, bu yasaya karşı korkunç bir muhalefet yürüttüler. Fakat ne zaman bu yasa çıktı, hepsi birden "çevre dostu" kesildiler.

Ülkemizde katalizatör zorunluluğu daha tartışma gündemine bile girmemiştir. Tam tersine kurşunsuz benzin, kurşunlu benzinden daha pahalıdır.

Aynı hikaye FCKW'siz (Kloroflüorokarbon) çalışan buzdolabının da başına gelmiştir. Greenpeace (uluslararası burjuva çevre koruma örgütlerinden en eski ve en etkinlerinden biri = "Yeşil Barış"), böyle bir proje ile buzdolabı üreten bütün büyük tekellerin kapını çalmış fakat hepsinden de "ı-ıh" cevabı almıştır.

Sonradan eski Doğu Almanya toprakları üzerinde bulunan ve batma tehlikesi ile karşı karşıya bulunan bir firma FCKW'siz çalışan ve normal bir fiyattan tüketiciye sunulan bu buzdolabının üretimini yapmayı üzerlenmiş ve gerçekleştirmiştir. Ancak ondan sonra, bu alandaki talebi gören tekeller "çevre aşkına" büyük boy ilanlar vererek bu işe girişmişlerdir.

Bu alanda örnekler o kadar çok ki, sıralamakla bitmez, biz aktüel olduğu için bir örnek de havacılık sektöründen verip, yukarıda bahsettiğimiz otomobilin başına daha neler geldiğini anlatalım.

1993 Kasım'ında, Makedonya'da İsviçre'den yolcu taşıyan bir uçak düştü. Uçağın düşüş sebebi olarak, havaalanı yakınında bulunan tabii engellerin zamanında farkedilmemesi sonucu uçağın dağa çarpması veriliyordu. Bu kaza, bu tipte kazaların şimdilik sonuncusudur ama ilki değil.

Uzmanlar son 10 yılda bu tip kazalarda yaklaşık 6000 insanın yaşamını yitirdiğini belirtiyorlar, sebep aynıdır, tabii engellerin zamanında farkedilmemesi. Örneğin bundan birkaç yıl önce İzmir "Adnan Menderes Havaalanı"na inişe geçtiği sırada düşen "Condor" uçağı, Fransa'da Mühlhausen yakınlarında ormana düşen "Lufthansa" uçağı veya gösteri uçuşunda düşen yepyeni bir "Airbus".

Uçaklarda varolan tabii engelleri gösterir alet her zaman iyi çalışmamakta, sık sık yanlış sinyal verip pilotları kayıtsızlığa itmekte veya çok geç haber vermekte, bu durumda da yapılacak pek bir şey kalmamaktadır. Halbuki, tabii engelleri hatasız bir şekilde zamanında haber veren ve gerektiğinde pilottan bağımsız otomatik olarak uçağı tehlike bölgesinden uzaklaştıran sistemler 80'lerin başından beri savaş uçaklarında, örneğin 82 yılından beri Tornado tipi savaş uçaklarında kullanılmaktadır.

Bu sistem sayesinde yerden 100 metre gibi çok alçaktan uçarken bile savaş uçakları, karşılarına bir engel çık-tığında otomatik olarak engeli aşacak yüksekliğe çıkmaktadır. Fakat bu sis-

tem yolcu uçaklarında hala kullanılmamaktadır. Elde edilen milyarlarca kârın yanında tekellerin gözünde birkaç bin insanın canının değeri ne ki? Zaten pilotların becerisi sayesinde uçakların hepsi de düşmüyor! Değil mi ama?!

Gelelim bizim "az yakan çok yaşayan" arabanın başına gelenlere: 1987 yılındaki bu denemeden sonra, bu gelişmeye sevinen "çevre dostları", bu arabanın piyasaya sürülmesini boşuna beklediler. Renault, bu arabaya son şeklini verip piyasaya sürecek yerde "böyle bir arabaya talep olmadığı" gerekçesi ile –inanmayacaksınız ama– müzeye kaldırdı.

Böyle bir arabanın varlığından haberi olan Greenpeace, bu arabanın peşine düştü, amacı böyle bir arabanın üretilmesinin mümkün olduğu üzerine kamuoyu yaratıp sonunda arabanın üretilmesini sağlamaktı. Çünkü yukarıda bahsettiğimiz FCKW'siz çalışan buzdolabının seri üretimi de bu yollardan sağlanabilmişti.

Bu amaçla arabanın peşine düşen Greenpeace, nihayet 93 Mayıs'ında Vesta II diye adlandırılan bu arabanın Paris yakınlarındaki Patrimoine kasabasında bulunan Renault müzesinde sergilendiği haberini aldı. Bunun üzerine bu arabanın nasıl oradan çıkarılıp kamuoyu yaratmak için kullanılabileceği üzerine kafa yordular. Ve hazırlanan plana göre Köln'de göstermelik bir "Alman Çevre Vakfı" kuruldu, bu vakıf üzerinden, bir enerji fuarında tanıtılmak amacıyla araba Renault'dan ödünç istendi ve bu istek kabul edildi. Araba Köln'e getirildiğinde foto çekimleri amacıyla bir arabaya yüklendi ve 2 Eylül'de kayboldu.

9 Eylül'de dünyanın en büyük araba fuarlarından biri olan Frankurt araba fuarını gezmeye gelenler, giriş kapasının karşısında dikkat çeken bir Greenpeace çadırı ile karşılaştılar. Çadırın içinde "Vesta II" sergileniyor ve bu arabanın seri üretimi için kampanya yürütülüyordu. Greenpeace şimdi "böyle bir araba üretilirse alırım" diyen insanlardan imza toplamaktadır. İmza sayısı yüzbinleri bulduğunda, tekellerin öne sürdüğü "talep yok" gerekçesi suya düşecektir. Böylece bu arabanın seri üretimi yoğun kamuoyu sayesinde belki de mümkün olabilecektir!

Yukarıda bahsettiğimiz FCKW'siz çalışan buzdolabının seri üretimi de bu yollardan gerçekleştirilmiştir.

Bizim gerçekten de ibretlik olan bu haber ile göstermek istediğimiz gerçek, tekellerin, çevrenin ve insanlığın yararına göre değil, kârlarını düşünerek üretim yaptığı ve duruma göre tekniğin ve bilimin gelişmesini engellediğidir. Tekeller, çevrenin ve insanlığın yararına olan şeyleri değil, "işine gelen" şeyleri üretirler.

"Asalak ya da çürüyen kapitalizm olarak emperyalizm:

*Emperyalizm, **asalak** ya da **çürüyen** kapitalizmdir. Durgunluk ve çürüme eğilimi, azami kâr peşinde koşan tekellerin egemenliğinin kaçınılmaz bir sonucudur. Tekeller pazarda fiyatları dikte ettiklerinden ve bunları yapay olarak yüksek bir düzeyde tutabildiklerinden, teknik yeniliklerin kullanılmasından her zaman kesinlikle yana değildirler. Tekeller teknik ilerlemeyi adım başı gemlerler; önemli bilimsel keşifleri ve teknik buluşları yıllar boyu gizlerler.*

Böylelikle durgunluk ve çürüme eğilimi tekellere özgüdür, ve belirli koşullar altında bu eğilim üstünlük sağlar. Ama bu durum, kapitalizmin İkinci Dünya Savaşından önceki nispeten hızlı gelişmesini kesinlikle dıştalamadı. Fakat bu büyüme son derece eşitsiz gerçekleşti ve modern bilimin ve tekniğin sunduğu muazzam olanakların sürekli olarak daha fazla gerisinde kaldı.

Yüksek düzeyde gelişmiş modern teknik, çürüyen kapitalizmin çözemeyeceği muazzam görevler ortaya koyar. Örneğin hiçbir kapitalist ülke, toprak ve arazi üzerindeki özel mülkiyet ve tekellerin egemenliği buna engel olduğu için, ülkenin hidro-elektrik potansiyelinden tamamiyle yararlanamaz. Kapitalist ülkeler, modern bilim ve tekniğin toprağın verimliliğini arttırmaya ilişkin kapsamlı çalışma için sunduğu imkanları kullanacak durumda değildir. Kapitalist tekellerin çıkarları, atom enerjisinden barışçıl amaçla yararlanılmasını engeller.

*«İnsan nereye bakarsa baksın», diye yazıyordu Lenin daha ta 1913 yılında, «adım başında, insanlığın **derhal** tamamen çözebilecek durumda olduğu görevlerle karşılaşıyor. Kapitalizm bunu engelliyor. O, dağ gibi zenginlikler biriktirdi -ve insanı bu zenginliğin **kölesi** durumuna getirdi. Tekniğin en karmaşık sorunlarını çözdü- ve nüfusun milyonlarca kitlesinin yoksulluğu ve cehaleti karşısında ve bir avuç milyonerin darkafalı hırsı karşısında teknik iyileştirmelerin uygulanmasını engelledi.»" (V. İ. Lenin, "Uygar Barbarlık"; bkz. V. İ. Lenin, Eserler, 4. baskı, c. 19, sayfa 349, Rusça.) (Politik Ekonomi Ders Kitabı I. Cilt, sayfa 350-351)*

Kahrolsun tekeller!
Kahrolsun emperyalizm!
Yaşasın Sosyalizm!
Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

13.12.1993 ◄

Türk faşistleri katliamcı yüzlerini gösteriyor!

Pek dikkati çekmeyen bir haber geçtiğimiz günlerde bir gazetede yayınlandı. Habere göre, Ağrı Dağı'nda düzenlenen operasyonlarda ortaya çıkarılan ölen PKK'lıların gömüldüğü bir TOPLU MEZAR bulunmuş ve ama daha sonra anlaşıldığına göre bulunan TOPLU MEZAR bir Ermeni köyüne aitmiş...

TOPLU mezarın bir Ermeni köyüne ait olduğuna ise, basına "acele" açıklamalarda bulunan ve TOPLU mezarın PKK'lılara ait olduğunu ileri süren Iğdır Valisi karşı çıkıp ekliyormuş: *"Kim demiş bunlar Ermeni mezarı diye? Ağrı dağının tepesinde köy olur mu?"*

İyi de şimdi hangi açıklama doğru?

Her halükarda ortada mezar var, TOPLU mezar var, ölenler ister, Ermeni, ister Kürt olsun, Türkler tarafından öldürülmüş olma ihtimalleri oldukça yüksek!

'PKK toplu mezarı' Ermeni mezarlığı çıktı

AĞRI Dağı'nda geçen hafta güvenlik güçlerinin başlattığı operasyonda ortaya çıkarılan ve çatışmalarda ölen PKK'lıların gömüldüğü açıklanan toplu mezarın, eski bir Ermeni köyüne ait olduğu anlaşıldı. Yanlışlığa, Iğdır Valisi Şemsettin Uzun'un acele açıklama yapmasının neden olduğu öne sürüldü. Ancak Vali, Ağrı Dağı'ndaki mezarların PKK'lılara ait olduğunu yineleyerek, "Açıklamamız yanlış anlaşıldı. Dağda toplu mezar değil, 43 ayrı mezar bulduk. Bu mezarlar çeşitli tarihlerde çatışmalarda ölen PKK militanlarına ait. Kim demiş bunlar Ermeni mezarı diye? Ağrı Dağı'nın tepesinde köy olur mu?" dedi. Yoğun tipi nedeniyle bölgeye üç gün sonra ulaşabilen, aralarında savcı ve doktor da bulunan bir ekibin yaptığı incelemede, 27'si çocuk 43 kişinin gömüldüğü yerin, eskiden bölgede bulunan bir Ermeni köyünün mezarlığı olduğu, ölüm olaylarının en az 80 yıl önce gerçekleştiği belirlendi. Ağrı Dağı'ndaki operasyonu yöneten askeri yetkililer, "Biz mezarlık bulduğumuzu söyledik. PKK toplu mezarı olduğunu söylemedik" dediler.

Bunca panik bunun için. Askeri yetkililer, PKK mezarı deseler, kendileri

OKUYUCU MEKTUPLARI

KAWA'nın bugün önünde duran esas görev ne?

(Bir dönem KAWA çevresinde olan bir devrimcinin bize ulaştırdığı yazısını aynen basıyoruz.)

Ekim 1992'de KAWA, "Savaş ve Parti İnşa Kongresi"ni gerçekleştirdiğini, bir bildiri ile devrimci, demokrat ve komünistlere duyurdu. Bildiri aylar sonra çıktı. Kongre Belgesi'nin de birinci bölümü yayınlandı, ikinci bölümünün ne zaman çıkacağı belli değil.

Burada beni ilgilendiren, Kongre'de alınan kararların nasıl alındığı, örgütün iradesini belirleyip belirlemediğidir. Öncelikli olarak da, öne çıkardığı kararları uygulayıp uygulamadığıdır. (...)

a) Kongrenin yöntemi.

b) Kongrede öne çıkarıp, öncelikli olarak alınan kararları hayata geçirmemek. (Parti inşası ve savaşı başlatmak).

c) Bugün ele alınmaması gereken cepheleşme, neden öne çıkarıldı?

Kongrenin sunusunda alınan kararlarla ilgili şöyle diyorlar: *"Bu nedenle her madde geniş bir tartışmanın çok özlü bir ifadesidir."*

Şimdi birlikte bakalım, gerçekten de Kongrede alınan kararlar *"geniş bir tartışmanın çok özlü ifadesi"* midir?

"KAWA, Savaş ve Parti İnşa Kongresi"nin yöntemiyle ilgili: Kongre yönteminin Marksist-Leninist partilerin yöntemiyle ilgisi yoktur. Marksist-Leninist parti veya gruplarda kongrenin veya konferansın izlenen yöntemi nasıldır? Alınacak kararlar, Parti yayınları yoluyla veya taslaklar halinde kendi içine, çevresine ve kamuoyuna sunulur, çok yönlü tartışılarak, kararları ön eğitim ve kavranması sağlanır. Kararlar üzerine iç konferanslarda kararların daha geniş tartışılması sağlanır. Bu yöntemle kongreye gidecek delegeler kararlar hakkında çok yönlü görüşleri gözönünde bulundurma imkanına sahip olurlar. Kongrede alınan kararlarda demokratik bir özü ifade ederler. Seçilen Merkez Komitesi kongrenin aldığı kararları hayata geçirmekle yükümlüdür. KAWA'nın yöntemi ise, kongre öncesi yukarıda belirttiğim demokratik yöntemleri izlemeden bir Kongre gerçekleştirmek, sonra da alınan kararları işine geldiği gibi uygulamaktır. Zaten alınan kararların hiçbiri gerçek durumu ve örgütün iradesini yansıtmamaktadır. Bu anlamda alınan kararlar subjektiftir. Kararları alanlar ise, bürokratik bir ustalıkla işi geçiştirmişlerdir. İddialarımı siz okuyuculara ispatlamaya çalışacağım.

Kongrede 6 ay içinde savaşın başlatılacağı kararı şöyle alınır: ►

---

suçluluk psikozunun altında kalacaklar, kaldı ki bunun doğru olmadığı açığa çıkmış, prestiji kurtarmak gerek. Vali, devletini savunuyor; Ermeni katliamını hatırlatacak hiçbir açıklamaya izin vermiyor.

Ama ortada bir TOPLU mezar var!

O kadar Ermeni mezarlığı gördüğümüz halde Ermenilerin ölülerini TOPLU olarak gömdüklerini ne gördük, ne de duyduk! Yooo, yalan söylemeyelim, tarihte Ermenilerin cesetleri bir dönem toplu olarak gömüldü: Türk faşistleri tarafından katledildikleri zaman! Türk faşistleri, "yavuzluklarını" anlatırken katliamcı yüzlerini bir kez daha açığa vurmuşlardır. Faşist devlet, suçluluk psikolojisi içinde bir kez daha ele vermiştir kendini...

24 Nisan 1915...

Türk hakim sınıflarının Ermeni ulusuna karşı giriştiği soykırımın 79. yıldönümünde, yüzyılın bu ilk soykırımını ve Türk şovenizmini lanetliyor, Ermeni sorununun gerçek çözümünün de proletarya önderliğindeki devrimle gerçekleşeceğini bir kez daha vurguluyoruz. Yine Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) [TKP/ML (B)] 4. Kongresi'nde oybirliği ile onaylanan "Ulusal Sorun-Eğitim Notları"'ndan Ermenilerle ilgili bölümü, Bolşeviklerin soruna yaklaşımlarının bir belgesi olarak okuyucuya sunuyoruz.

«Bir ulusun ulus olma niteliğini yitirmesi (ulus olmaktan çıkması), emperyalizm çağında kural olarak zor kullanımı temelinde sözkonusu olmaktadır. ... Türkiye'deki Ermenilerin bugün bir ulus oluşturmadıkları gerekçesi ile, yurtdışındaki Ermenilerin Batı Ermenisten topraklarına yerleşme hakkının red edilmesi bütünü ile yanlış bir tavır olur. Çünkü Ermeni ulusuna karşı yönelin tarihi haksızlık, "tarihin ana akışı dışında kalmış, onun akışını engellemeyen, proleter sınıf mücadelesinin derinleşmesini ve genişlemesini engellemeyen (Bkz. Lenin, Tüm Eserler, Alm., cilt 6, sayfa 125) *bir tarihi haksızlık değil, tersine* "toplumsal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini hala doğrudan doğruya engelleyen" *bir tarihi hak sızlıktır. Bugün ülkemizde işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içinde şoven görüşleri yaymada hakim sınıfların elindeki en etkili silahlardan biri Ermeni düşmanlığıdır. ... Ermeni düşmanlığı işçi ve emekçi yığınlar içinde sökülüp atılmadıkça, Türkiye'de çeşitli milliyetlerden proletaryanın enternasyonalist temelde birliği sağlanamaz. Ermeni düşmanlığının sökülüp atılması ise pratik olarak ancak Ermeni soykırımının lanetlenmesi ve diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a yerleşme haklarının tutarlı bir şekilde savunulması ile mümkündür. ... Yani bugün diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme hakkının savunulması, daha bugünden ayrılma hakkının savunulması anlamına gelir. Dönme ve yerleşme hakkı bu bilinçle savunulmalıdır."*

(Bolşevik Partizan, Sayı 62, sf. 13; ek düzeltme için bkz. Bolşevik Partizan sayı 63, sf. 23) ◄

"Ucuz ve basit savaş taktiği ile metropollerde ve Kuzey Kürdistan şehirlerinde ilk altı ayda eylemlilikler gerçekleştirilmeli, ikinci adım, kırsal alan tespiti, donanım ve lojistik hazırlık, siyasal ve örgütsel çalışmalar yapılmalı, üs bölgeleri tespit edilmeli, baharda gerilla eylemliliklerine başlanmalıdır." (s. 26)

Kongrede alınan ve uygulanmayan bu karar, subjektif olduğu gibi gerilla savaşının da ne olduğundan bihaberdir. 6 ay içinde kırsal alan tespiti yapılacak, lojistik destek ve donanım sağlanacak, sonra da gerillalar gelerek burada TC'ye karşı savaşacak. Bu anlayış intihardır. Bu tespit ettiğiniz şeyleri gerillalar önceden hazırlamalı ki, gerilla savaşının kurallarına uygun savaş yapılsın. Böyle bir savaş anlayışıyla bir yere varılamaz. Örgütün tamamen her yönüyle yetersiz bir yapısıyla savaşa girmemesi daha doğru bir tavırdır. Ama bu, kongrenin aldığı 6 ay sonra savaşa girme kararının yanlışlığını ortadan kaldırmaz.

Bugün, Kuzey Kürdistan'da savaşın başlatılmasını isteyen KAWA'cı arkadaşlar, şu soruya açık bir cevap vermelidirler. Kuzey Kürdistan köylerinin kaçında KAWA'cıların etkinliği vardır? Ve, gerilla savaşı nedir, halk savaşı nedir? Bu savaşa kim önderlik etmeli? Örgütün durumu nedir? Gerilla savaşını başlatma gücü var mı? Nerede, kaç sığınağın var, donanım gücün ne? vb. vb.

Gerilla savaşı ile, öncü savaşı birbirine karıştırılmamalı. Bu ve benzeri sorulara gerçekçi cevap verildiğinde o zaman her şey ortaya çıkmış olur. Bugün KAWA örgütünün önderliği örgütüne önderlik yapmadığı bir ortamda, gerilla savaşı nasıl başlatılsın? KAWA örgütünün önder ve taraftarlarının savaşı başlatıp başlatmama konusundaki istemleri kısaca böyledir. Tamamen bir çıkmazda. Görev, bu sorunu bilimsel olarak çözmek olmalıdır. Bu sorunun tartışmaya sunulması en doğru olanıdır. Eğer durumun gerilla savaşına el vermiyorsa cephe çalışmalarına katılmanın anlamı nedir? Kendi kendimizi kandırmayalım.

Bir diğer önemli karar da, partileşme yönünde alınan karardır. Kongrenin sunuş bölümünde şöyle deniyor:

"Kongre iki görevi öncelikle öne çıkardı. ... İkincisi, Kürdistanlı sosyalistlerin Parti zemininde birliğinin sağlanması görevi. Bu iki görevin önümüzdeki kısa dönem için öne çıkarılması ve çalışmaların merkezine konması nedeniyle kongre kendisini savaş ve parti inşa kongresi olarak adlandırmıştır." (s. 7)

Görüldüğü gibi, kongrede öncelikli olarak öne çıkartılarak inşa kararı alınan parti çalışması konusunda 1,5 yıldır, herhangi bir girişim ve gelişme yoktur. Bu da, kongrenin parti ile ilgili aldığı kararın subjektif olduğunu gösterir. Kongrede tespit edilen en önemli bu iki karar hayata geçirilmemiştir. Kongre delegeleri kendilerine bunun sebebini sormalıdırlar. Aksi halde önderlikle, delegelerin sorumlulukları çok büyüktür. Bunun hesabı örgüt taraftarlarına mutlaka verilmelidir.

Durumun böyle olması bence anlaşılırdır. Çünkü kongre yöntemi gerçekçi bir yöntem değildir. Marksist-Leninist temel eğitimden yoksun bu anlamda da hazırlıksızdır. Kararlar ve tezler önyargıyla hazırlanmıştır, kongreye sunulmuştur. Gerçek durumla bağdaşmayan kararlar pratikte işlemez. Alınan kararlar örgütün iradesini yansıtmamaktadır, işte sorunun özü budur.

Partileşmeyle ilgili anlayışlarının da başlı başına bir soru olduğu bir gerçek. Bunu burada ele almayacağım. Ama şu kadarını da ele almadan edemeyeceğim. Parti inşası ile ilgili alınan karar ve tespitler, Leninist bir partiyi ve onun inşa anlayışını yansıtmamaktadır. Bir iki örnekle bu konuyu kapatalım. Sunuşta, bu konuyla ilgili şöylenen şu:

"1978'den bu yana KAWA'dan ayrılan grup ve kişileri bir zeminde toplayarak birliği pekiştirdi, sadece bu değil, bütün Kürdistanlı sosyalistlerin birliği için bir zemin yarattı."

Diğer yandan PŞK da grupça içine alındı, diğer sosyalistlerle birleşme girişimlerinde bulunulacak vs. İşte KAWA kongresi bu anlayışla partiyi inşa edecek. Böyle bir parti birliği, Marksist-Leninistlerin birliğini değil, hizipler konfederasyonunu yaratır. İlerde bu durum kendisini daha net olarak gündeme koyacaktır, bunu göreceğiz.

Biz komünistler, Kürdistan'ın bağımsızlığını ve özgürlüğünü gerçekleştirmek istiyorsak, o zaman görev gerçek bir BOLŞEVİK PARTİ yaratmaktır. Bu partinin dünya görüşü ulusalcı değil; enternasyonalist, Marksist-Leninist bir dünya görüşüdür. Kürdistan burjuvazisinin milli bayrağı altında değil, dünya proletaryasının denenmiş kızıl bayrağı altında toplanarak, halkımızı özgürlüğe, bağımsızlığa ve durmadan sosyalizme götürebiliriz.

Bugün önümüzde duran esas görevlerimiz, devrim mücadelemiz için kendimizi çok yönlü olarak geliştirmek ve hazırlamaktır. Şöyle bir anlayışla hareket etmeliyiz ve kesin olarak bilmeliyiz ki, devrim zafere ulaşmadan emperyalizm, kapitalizm ve sömürgecilikten kurtulmak imkansızdır. Bu bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin temelinde de, Kuzey Kürdistan devrimini Türkiye devriminin bir parçası olarak görmek de yatar. Çünkü her devrimin temel sorunu siyasi iktidar sorunudur. Bu da stratejik olarak faşist ve sömürgeci TC'nin hedef alınarak onun devrimle yıkılması, yerine demokratik halk iktidarı kurulmasıdır. İşte böyle demokratik bir ortamda özgürce kendi kaderimizi kendimiz tayin etme hakkına sahip olabiliriz. İster birlikte, istersek de ayrı bağımsız devletimizi kurma hakkımızı kullanırız.

Bu durumu gerçekleştirmenin temel koşulu Kuzey Kürdistan'da ideolojik olarak ve politik olarak reformcu burjuvaziyi teşhir ve tecrit etmek, küçük-burjuvaziyi bunların etkisinden kurtarmak, proletaryanın hegomonyasını siyasi olarak gerçekleştirmektir. İşçi sınıfının ileri unsurlarını bağımsız Bolşevik Parti'ye kazanmadan, kapitalizmin geliştiği ülkelerimizde devrimi ilerletmek ve bağımsızlığı, özgürlüğü kazanmak mümkün olamaz. Bugün, Kuzey Kürdistan proleter hareketiyle Türkiye proleter hareketi gerçek anlamda birleşmeden, kalıcı bir zafer elde edemeyiz.

Peki, bugün önümüzde duran esas görev, cephe çalışmaları mı? "KAWA Savaş ve Parti Kongresi"nin cevabı hayır!dır. O kongrenin seçtiği önderliğin verdiği cevap ise evettir. Parti işleyiş kurallarına bakılırsa partinin ya da örgütün en yüksek organı KONGREDİR. Dolayısıyla kongrenin seçtiği merkez komitesi kongrenin aldığı kararları hayata geçirmekle yükümlüdür. Doğru parti işleyiş kuralı böyledir. Kongrede alınan karar yanlış da olsa hayata geçirilmelidir. Bu demokratik merkeziyetçiliğin gereğidir, aksi anarşizm ve bürokratizmdir.

Bugün KAWA, cephe çalışmalarını esas görev olarak önüne koymuştur. Bütün örgütü de bu yönde çalışmaya sokmuştur. Bu yönde örgütü, ya da önemli organlarını bu çalışmanın içine çekmesi başından itibaren yanlıştır. Örgütün Av... Komitesi önderliğinde, ...'da ileri taraftarlarıyla birlikte bir toplantı düzenlendi. Toplantı yerinde, önderliğin cephe ile ilgili program taslağının tartışılacağını öğrendim. Ben toplantı başlangıcında bu yöntemin yanlışlığını eleştirdim. Eğer önderlik cephe üzerine taraftarlarıyla bir tartışma yürütmek istiyorsa toplantıdan yeterli bir zaman önce tartışmak istediği konuyla ilgili yazıyı taraftarlarına iletir, ki herkes konuyu önceden haberlenerek bilinçli gelsin. En sağlıklı

tartışmanın bu metodla sağlanacağını belirttim. Önderliğin yanlış yöntemine karşı yönelttiğim bu eleştiriler, top lantıdaki arkadaşların çoğunluğu tarafından onaylandı. Taban, genel olarak diğer Kuzey Kürdistanlı örgütlerle, hele hele PKK ile bu işin zor olacağı düşüncesinde birleşiyordu.

Cephe'nin gündeme gelmesi, buna bağlı olarak Bonn yürüyüşü gibi eylem birlikleriyle görünüşte cephe çalışmalarının "varlığını" yansıtma çabaları, PKK'nın bütün çabası olan TC'yi masaya oturtma reformist siyasetinin bir parçasıdır. Bu gibi "eylemliliklerle" PKK'nın çizdiği yolda yürünmüştür. Devrime değil reformizme hizmet etmiştir. KAWA önderliği buna alet olmuştur.

KAWA önderliği Kongrede alınan; cephe ile ilgili şu kararı hiçe saymıştır:

"Sorunun kuzey boyutunda cephenin günümüzde gerçekleştirilme koşulları aşağıdaki nedenlerden dolayı yoktur.

1) Cephe oluşturacak, siyasal güçler arasında bir dengesizlik sözkonusudur.

2) Devrimden çıkarı olan sınıfların siyasal temsilcilerinin netleşmeleri ve mücadele içinde bir güç olarak kendilerini ifade edememeleri.

3) Ulusalcı güçlerin, demokratik bir birlik ve dayanışma geleneğine sahip olmamaları.

4) Sömürgeci devletlerle sürdürülen ilişkilerin cephenin oluşturulmasında engellik teşkil etmesi." (s. 25)

Görüldüğü gibi kongre açık ve net bir şekilde Cephe'yle ilgili olumsuz koşulları ortaya sergilemektedir. Yönetici organlar bu kararı nasıl görmezlikten geliyorlar. Yoksa aldıkları kararın doğruluğuna inanmıyorlar mı?

Birincisi, bu ilkesiz tavırlarının nedenini devrimci demokratik kamuoyuna iletmelidirler;

İkincisi, kongre kararına rağmen, madem gücün de var, peki neden gerilla savaşını başlatmadın? ... Bu kadar ilkesizlik olmaz. KAWA bu kafayla nereye gidiyor. Görüşümce gidişat kötüye doğrudur. Marksizm-Leninizm'i gerçekten benimseyenler bu ilkesizliğe karşı tavır almalıdırlar.

KAWA'nın kendi içindeki görüş ayrılıklarını gizlemesi, onun anti-Leninist niteliğinde yatmaktadır.

- Yaşasın Marksizm-Leninizm ve Proleter Enternasyonalizmi!
- Kahrolsun emperyalizm ve sömürgecilik!
- Yaşasın Devrimci Ulusal ve Sosyal Kurtuluş Mücadeleleri!

5.10.1993
Bedirxan ◄

Öğrenci gençliğin mücadele deneyimi ve durumu üzerine kısaca tavır...

Öğrenci gençlik tarih içerisinde bel li bir dinamizme daima sahip olmuştur. Bu dinamizmi dönemden döneme, ülkeden ülkeye ve tabii ki sınıf mücadelesinin etkinliğine (sınıflar arasındaki mücadelenin şiddetine) bağlı olarak farklılıklar göstermiştir.

Öğrenci gençliğin toplumdaki yerini, özellikle sınıf mücadelesindeki yerini, demokrasi mücadelesindeki yerini işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki mücadele (savaşım) dozu belirlemiştir. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da öğrenci gençlik, 12 Eylül 1980 faşist askeri darbe öncesinde işçi sınıfının burjuvazi karşısındaki göreceli kazanımları yanında örgütlü bir yapıya sahipti ve işçi sınıfının yanında tavır takınabiliyordu.

12 Eylül 1980 sonrasında öğrenci gençliğin (öncelikle işçi sınıfının) bütün örgütlenmeleri cunta tarafından dağıtıldı. Öğrenci gençlik "anarşizmin" ve "terörizmin" sorumlusu olarak tanıtıldı, bunun propagandası ya-

Kamu çalışanlarından bir eylem...

22 Şubat'ta Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu, Fatih-Saraçhane parkında 25 memur/işçi sendikasının katılımı ile Aksaray-Metro'ya kadar süren bir yürüyüş düzenledi. Sendika kurmaları yasak olan kamu işçi ve memurları, sendikalarını yasallaştırma mücadelelerinin bu kesitinde üretimden gelen güçlerini kullandılar. Aynı platform içindekilerin bir bölümü de İstanbul, Anadolu yakasında eylem koyduğu için, gerekli ya da beklenen coşku yaşanmadı.

Saraçhane'de toplanan sendikalar buradan polis korteji eşliğinde trafiği aksatmadan Metro'ya kadar yürüdü. Sendikaların amblem ve isimlerinin yazılı olduğu pankartların dışında, işçilerin istemlerini yansıtan herhangi bir pankart yoktu. İşçilerin kartonlara yazdıkları sloganlar ise, mizah içerikli, hükümete yönelik sloganlardı. Bunların dışında kullanılan politik sloganların başında *"Yaşasın halkların kardeşliği!"*, *"Anti-terör yasasına hayır!"* geliyordu. Bunun dışında burjuva sendikalarının işçi sınıfını pasifize eden sloganları çoğunlukla kullanıldı, *"Özelleştirmeye hayır!"*. Ayrıca *"Devlet güdümlü sendikaya hayır!"* gibi sloganlar atıldı. Polisin tavrı Ankara'da memur eyleminde yaşananlardan farklıydı, şaşırtıcıydı. Hiçbir müdahalede bulunmadı. Bunun nedeni öncelikle atılan sloganlar, taşınan pankart ve dövizlerin günün sorunlarına köklü bir çözüm önerisiyle yaklaşmamasıydı. Emniyet yetkililerinin sendikalardan eylem ve açıklamaları sırasında "taşkınlık yapmamaları"nı istediği öğrenildi. Eğit-Sen Ankara Şube Başkanı *"emniyet yetkililerinin aksi halde daha önceki yürüyüşte olduğu gibi müdahalede bulunup, eylemi engelleyeceklerini"* açıkladı. Bu uyarıyı sendika temsilcileri dikkate almış olma-lılar ki, yürüyüşte kelimenin tam anlamıyla suya-sabuna dokunmadılar, polis de herhangi bir müdahalede bulunmadı. Platform adına bir bildiri çıkmıştı. "Kamu emekçilerine" diye başlayan bildiride özet olarak hükümetten grevli-toplu sözleşmeli sendikal haklar talep ediliyor ve bu konuda yürütülen çalışmalar sıralanıyordu. Sendika yöneticileri hükümetle bir pazarlık yaptıklarını fakat bir sonuç alamadıkları için bu eylemlere başladıklarını konuşmalarda ve bildiride belirttiler. Bildiride, *"Bu koşullarda demokratik direnme hakkımızı kullanmaktan ve sokaklara, alanlara çıkarak taleplerimizi bütün topluma iletmekten başka çaremiz kalmadı. Çünkü zamlar yağmur gibi yağıyordu, ücretlerimize ise yine gülünç artışlar yapılmıştı. Kendi emeğimizin pazarlığını yapmak, grev ve toplu sözleşme haklarımızı özgürce kullanmak istiyorduk"* deniliyor.

Eylemlere bazı üniversite ve liselerden öğrenciler de katılmıştı.

Şubat 94 / İstanbul, Bir BP taraftarı. ◄

pıldı. Gerçekte faşist darbe işçi sınıfına ve emekçi yığınlara karşı yönelikti. Fakat kitlelere bunun propogandası yapılamamıştır. Bunun için de cuntanın öğrenci gençliği "anarşist" ve "terörist" gösterme yönündeki çalışması kısa vadede başarıya ulaşmıştır. Öğrenci gençlik bir yandan örgütsüzlükle mücadele ederken, diğer taraftan da bu bilinçli faşist propagandayı boşa çıkarmak durumundaydı ve durumundadır. Bunun yanında faşist darbe ile yaşama geçirildiği İ. Doğramacı tarafından da kabul edilen ve üniversiteleri ortaokul düzeyine indiren, kışla disiplinini uygulayan, uygulatan YÖK (Yüksek Öğrenim Kurulu) vardı, şimdi de eskinin benzeri devam ediyor.

Öğrenci gençlik 80 sonrasındaki örgütlenmesini yaratmak için başlangıçta kısmi bir illegalite ile herşeye yeniden başladı. Fakültelerde, bölümlerde üç-beş kişi ile başlayan tartışmalar, daha sonradan meşru hale gelen fakülte dernekleri ve en sonunda da Öğrenci Dernekleri Platformu (İstanbul) adı altında bir üst örgütlenme yaratıldı.

Bu örgütlenmenin işleyişi kısaca şöyle idi: Her fakültede meşru olan, ya da yasal olan bir dernek mevcuttu. (olmayan fakülte, yüksek okul olmasına rağmen, bunların sayısı azdı veya mevzuatı yerine getiremiyorlardı). Bu derneklerin başlangıç çalışmaları belli başlı bazı fraksiyonlara bağlı olan öğrenciler tarafından yapıldı. Duvar gazetesi, bildiri, panel, tartışma ve forumlarla geniş kitleye ulaşılmaya çalışıldı.

Fakülte derneklerindeki çalışma (işleyiş) şöyleydi: Fakülte derneği oluşturan öğrenciler haftada bir kez olmak üzere toplantılar düzenler, bu toplantılarda bir gündem belirlenir ve bu gündemi oluşturan maddeler tartışılarak yapılanların ve yapılacak olanların tartışması yapılırdı. Fakülte Derneği ile Öğrenci Dernekleri Platformu (ÖDP) arasındaki bağlantı delegeler yoluyla sağlanırdı. Dernek, platforma eylem, ya da eylem paketi sunabildiği gibi, platformca karara bağlanan kararları da yapmakla yükümlüydü.

Ancak bu işleyiş hiçbir zaman tam anlamıyla yürümedi. Öğrenci Dernekleri Platformu, '92 Newroz'unda polisin üniversiteyi resmen işgal etmesi esnasında ikiye bölündü. İkinci taraf İYÖ-DER olarak ortaya çıktı ve Öğrenci Dernekleri Platformu'nun aksine, birey olarak ilgilenip kişileri kazanma temelinde örgütlenmeyi benimsedi. Bugün üniversitelerde bu iki örgütlenmenin de önemli bir etkinliği yoktur. Öğrenci gençlik hareketinin 80 sonrasında başlatmış olduğu örgütlenmesinin başarısızlıkla sonuçlanması, örgütlenme şekli ve örgütlenmeyi gerçekleştiren insanların niteliği ile açıklanabilir. Fakülte derneklerinde, derneği etkisi altında tutanlar belli fraksiyonlara sempati duyan öğrencilerdir. Bu öğrencilerin geneli sempatizan düzeyinde ve ne yazık ki bilinçsiz ve tembel sempatizanlardı. Bu tembel sempatizanlar fakülte derneklerinin marjinal kalmasını da öğrenci gençliğin radikal bir hareket olmasına yorumluyorlar.

Gerek araştıran, tartışan ve doğrudan yana tavır takınanları, gerekse dernek çalışmasına sempati duyan demokrat öğrencilerin öneri ve görüşleri bu kişilerce oportünist olarak nitelendiriliyordu. Öğrenci gençlik içerisinde en etkili örgütlenmeler olan Devrimci Gençlik ve Dev-Genç'te hakim olan anlayış *"öğrenci gençlik, küçük-burjuva bir yapıya sahiptir, hareketi saman alevi gibidir, fazla bir şey beklememek gerekir..."* vs. şeklindedir. Yani önemli olan öğrenci gençliğin bir bütün olarak örgütlenmesi değildir. Dernekte bir, boykotta bir, ... formülasyonu ile kişinin militanlaştırılması savunulmaktadır. Bu da öğrenci gençliğin örgütlenmesini geciktirdiği gibi, iyi niyetli devrimci-demokrat bir kitle kazanmak bir yana, onları örgütlenme sorununa duyarsız kalmaya zorluyor.

Kendilerini eleştirenleri –ki bu öğrenci gençliğin anarşizm ve terörizmden uzak, uzun vadeli örgütlenmesidir–, oportünist olarak suçluyanlar, tam anlamıyla oportünizmin propagandasını, savunusunu yapmaktadırlar.

Kısacası, bugün işçi sınıfını örgütleme yeteneğinden uzak olan fraksiyonların sempatizanları da öğrenci gençlik içerisinde köklü bir örgütlenme yaratma yeteneğinden uzaktırlar. Öğrenci gençlik bugün derneklerde geniş bir biçimde örgütlenme aşamasından uzaktır. Bugün dekanlıklarca desteklenen ve kendisine bir taban bulan kulüplerde bir örgütlenmeye gidiyor. Bu kulüpler öncelikli olarak müzik, tiyatro, santraç vb. kültürel alanları içine alıyor, ve politik bir öze sahip değil. Öğrenci gençlik yasal ve dekanlıklarca desteklenen bu kulüplere akın etmiş değil, ancak giderek artan bir üye izleyici kitlesi de gözardı edilemez. Öğrenci gençliğin uzun vadeli örgütlenmesi için kısa vadede dernekler bir seçenek olarak kulüplerin karşısına çıkacak koşullara sahip değildir. Bunun için bu kulüplerde çalışmak gereklidir. Bu kulüplerde iki türlü çalışmak mümkündür:

1- Bu kulüplerden birine doğrudan üye olmak ve bire bir (kişilerle özel ilgilenme) çalışmak. Bu uzun vadede yapılması gerekli bir çalışmadır.

2- Bu kulüplerin düzenlemiş olduğu forumlarda, panellerde, toplantılarda söz alıp propaganda yapmak mümkündür, bu da daha geniş bir kitleye seslenmek demektir.

Buralarda çalışacak öğrenci arkadaşların insanlarla ilişkilerinde, çalışma disiplinlerinde bir çizgi oluşturmaları gerekir.

Uzun vadede öğrencileri demokratik taleplerden hareketle, demokratik taleplerin önemini gözardı etmeden, Bolşevik Gençlik çizgisine kanalize edebilecek yetenekte olması gerekir.

Bolşevik Gençlik örgütünün diğer fraksiyonlara sempati duyan öğrencilerinkinden farklı bir yapı oluşturacakları, Bolşevik değerlere yetkinlikleriyle anlaşılacaktır.

Şubat 94, Z. Evren Devrim ◄

Bir şenliğin ardından...

8 Mart'ta Divriği Kültür Derneği'nin (DKD) düzenlemiş olduğu bir şenlik vardı. Burada kuşlama yapıldı. Abdi İpekçi Spor Salonunda coşkulu bir kalabalık vardı. Bu kitle daha çok Aleviliği ön plana çıkaran ve Sivas katliamına öfkesini bu tür eylemlerde dile getiren örgütsüz bir kitledir. Dernek çatısı altında olmaları, onların pasifize olmalarına sabep olmuş. Ancak buna rağmen birlikte hareketi benimsemişler ve bunun göstergesi de salonun hemen hemen 3/4 kısmının aileler tarafından doldurulmuş olmasıydı. Bu kitlenin belirgin özelliği Türkiye-Kuzey Kürdistan'da kendini hissettiren baskı olan sünniliğin karşısına aleviliği çıkarmaktır.

Ancak bu kitle devrimci söylemlere de sıcak bakmaktadır. Söylenen devrimci sloganlara eşlik edip bu söylemleri alkışlamak genel olarak bir sempatinin göstergesi. Aynı sempatiyi salona gelen "sol" düzen partilerin adaylarına da göstermeleri bilinç eksikliği, Bolşevik bir örgütlenmeden uzak olmaları ile açıklanabilir. Sonuç olarak bu kitle devrimci değerlere sempati duyuyor. Bu kitle içerisinde ciddi bir çalışmanın olduğu söylenemez. Çalışmak zorundayız.

Mart 1994, İstanbul'dan bir BP taraftarı ◄

Kongra 5. a Partiya Bolşewîk (Kurdistana Bakur-Tirkiye)
bang karkerên hemû welatan û gelên bindest dike!

Ala em bilind dikin: BOLŞEWÎZM!
Armanca me: KOMUNÎZM!
Ya barbarî, ya sosyalîzm!

Karkerên hemû welatan û gelên bindest;
Yên li temamî dinê sempatiya
wan bi Mark-sîzm-Lenînîzmê re hene;
Hevrêyên jin û mêr;
Karkerên Tirk Kurd û yên ji mîlliyetên
din yên bi bîrbira çînî;
Şoreşger;
Karker, gundi, kedkar... ji cûrbicûr mîlliyetan
yên Tirkiye-Kurdistana Bakur

PARTIYA BOLŞEWÎK/KURDISTANA BAKUR-TIRKİYE KONGRA TAYBETÎ A PARTIYÊ YA 5. bi serketinî pêkanî. Kongra 5., geşbûnên siyasî li dinê û li Tirkiye-Kurdistana Bakur, di bin tîrija zanyariya Marksîzm-Lênînîzmê de ferisand. Li hêzên xwe û erkên ferisand çav gerand û armancên tekoşînên nûh da ber komunîstan.

Kongra 5. giringiya van tespîtan û biryaran perçînî:

PÊVAJOKA SER Û BINHEVBÛNA TEWŞÊN HÊZAN LI DINYA EMPERYALÎST KÛRDIBE!

"Sazûmana dinya nûh"... slogana "nûh" ya dinya emperyalîst di deh salên dawiyê de ev bû.

Ev slogana, ku di serê salên 80. de, di pêşengiya Gorbaçov de hatiye kedîkirin, navê, serdestiya rista emperyalîsta rojavayî pejirandin û gav bi gav derdasbûna "aboriya bazarê" pêkanin, bi sosyal-emperyalîzmê ve di babetên belî de li hev hatin, di navbera hêzên emperyalîst de şerê atomî dervekirin, "rista ewlekariyeke" hevpar, bû.

Daxwaza "sazûmana dinya nûh!", niha, divêtina sazûmana dinya emperyalîsta "kevn" bi ruxîna "Bloqa Rojhilat" ku stûneke wê ya bingeh bû û bi qeyseke mezin hêz wendakinrina ji hêzên emperyalîstan ya mezin sosyal-emperyalîzma Ûris, ji nûh ve sazûmankirina tewşên hatin xirab kirin û guhartin, ji nûh ve parvekirina herêrêmên xweyên mêjikotiyê û tînê îfade dike.

Emperyalîzma Emerîqayî Yekbûyî, piştî ruxandina kampa sosyal-emperyalîst û bi jarbûna hêza emperyalîzma 9ris di qeyseke mezin de, di bin patroniya xwe de sazûmana dinyeke nûh rik dike.

Pivajoka belavbûna qampa sosyal-emperyalîst, Keftelefta nava qampa emperyalîstên rojavayî bi hêz xist. Belavbûna qampa sosyal-emperyalîst, keftelefta navbera hêzên emperyalîstên rojavayî ku divêtina "dij dijmênê hevpişkî tekoşîna hevpişkî" ew davêt plana duduyan ji holê rakir.

Almanya (Rojava) di serê salên 70 de li hember emperyalîzma Dewletên Emerîka Yekbûyi di herêma aborî de gihîşte hêzeke ku karibe pêre bejnê bigre û di nava salen dawiyên 20. de jî hîn bi hêz dibin, di "sazûmana dinya nûh" de di qeysa mezinbûna hêzên xwe de parê daxwaz dikin.

Ruxina qampa sosyal-emperyalîst, di keftelefta hegemonya dewrîdinê de kirûyên nûh afirandiye, divetiya ji nûh ve danîna tewşan rik kiriye. Emperyalîzma DEY îro jî hîna hêza yekemîna dinê ye. Belê DEY ji hêza xweya berê pirr tişt wenda kiriye. Rastî, ne bihezbûna DEY wek xuya dike, ew ji aliyê aborî de li hember Almanya û Japonya ku bi lêz pêş ve diçe, di eslê xwe de hêzeke ku di nava paş de çûnê de ye, aboriya wê deynê aboriya herî mezên yê dinê û li ser hêza xweya leşgerî û bi erêyîn û alîkariya hêzên mezên yên emperyalîstên din -niha ne bi dilxweşî- sekine, dide nîşandin. Îro, em emperyalîzma DEY bi serê xwe tenê şikildana dinê li alîkî bihêlin, ne di rewşa ku îrada xwe li ser hêzên herêmi Îran, Îrak, Tirkiye, Suriye ûwv. bê qeyd û bend pêkbîne de ye jî. Îro bê emperyalîstên Alman û Japonya ku di rewşa reqîbên esas yê emperyalîzma DEY de ne, hêzên wek Frensa, Îngiltere, Qanada, Îtalya jî di "sazûmana dinya nûh" de di danîna tewşên nûh de para xwe daxwaz dikin.

Di Yekitiya Ewrûpa de, ku yek ji navendên emperyalîst e jî, gor hêza tewşên dewrîdinê tekoşîna hegemonyayê weke perçekî şerkirina parkirinê didome. Di nava vê yekitiyê de Almanya, Îngiltere, Frensa, hema li dû wan Îtalya di babeta patrontiya yekitiya Ewrûpa de kefteleft dikin.

Herêma hegemonyayê ku ji aliyê emperyalîstên rojavayî ji bo Rûsyayê hatiye xêz kirin û ew jî vê niha nasdike, qima wê dike ku weke ji hêzên emperyalîst hêzeke mezin bimîne. Rusya ku nihha bi ya ji wê re hatiye dayîn ve divê hem bike, wê di diwrojêde di qeysa pêkanîna nûhkirina aboriyê ku hatiye rewşeke zarûrî zordanîna van "sînoran" divêtiya xwezayiya emperyalîzmê ye.

Ne tenê hêzên mezên yên emperyalîst, rêzek hêzên herêmî yên ku dixwazin mezin bibin jî -ji firsende îstîfade- dengê xwe bilind dikin, daxwazen xwe tînin ziman.

Di mercên emperyalîzmê de kanûna peşveçûna ne vekhev û bi tûl bi hemû akamên xwe yên bêçare di meriyetê de ye. *(Dûmahîk Heyê)*

Bolşevik Parti

KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE

5. Kongresi'ni yaptı!

Yükselttiğimiz bayrak: BOLŞEVİZM !
Hedefimiz: KOMÜNİZM !
Ala ku em bilind dikin: BOLŞEVİZM !
Armanc:KOMÜNİZM !

Ya barbarlık, ya sosyalizm!
Yan barbari; yan sosyalizm!
Ya faşizm, ya devrim!
Yan faşizm, yan şoreş!

KONGRE KARARLARINI OKU, İNCELE, ARAŞTIR, TARTIŞ!